

สำนักงานคณะกรรมการ
ส่งเสริมการลงทุน

www.boi.go.th

วารสาร ส่งเสริมการลงทุน

INVESTMENT PROMOTION JOURNAL

ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ เพื่อเงินทุนหมุนเวียน

บีไอแฟร์ 2011
5 - 20 มกราคม 2555
10.00 - 22.00 น.
อิมแพ็ค เมืองทองธานี
www.boifair2011.com

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
วารสารส่งเสริมการลงทุน ปีที่ 22 ฉบับที่ 9 กันยายน 2554
www.boi.go.th

รัฐวิสาหกิจดีเด่น ประจำปี 2554

ประเภท การเปิดเผยข้อมูลดีเด่น

ด้วยความมุ่งมั่นการดำเนินงานของ กนอ. ให้มีประสิทธิภาพ เป็นองค์กรที่มีการจัดการที่เป็นเลิศ ควบคู่กับการกำหนดนโยบายที่ชัดเจนและมีวิสัยทัศน์ โดยเป็นรัฐวิสาหกิจที่มีการเปิดเผยข้อมูลและความโปร่งใสในการประเมินบทบาทคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจ ร่วมกับการประยุกต์หลักการ/แนวคิดและข้อมูลหลักที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนต้องเปิดเผย ที่กำหนดให้บริษัทที่มีการกำกับดูแลที่ดีต้องมีการเปิดเผยข้อมูลด้านการเงินและไม่ใช่การเงินอย่างโปร่งใสผ่านรายงานที่สำคัญ เช่น การรายงานข้อมูลผลการดำเนินงานของคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจ การรายงานการปฏิบัติงานตามหลักการกำกับดูแลที่ดี (Good Corporate Governance : CG) และการรายงานข้อมูลด้านการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility : CSR) ผ่านช่องทางต่างๆที่ทันสมัย สะดวกต่อการเข้าถึงของกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม ซึ่งแสดงถึงการกำกับดูแลกิจการที่ดี จึงได้รับรางวัลรัฐวิสาหกิจดีเด่น ประจำปี 2554 ประเภทรางวัลการเปิดเผยข้อมูลดีเด่น โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง นายธีระชัย ภูวนาถนรานุบาล มอบโลรางวัลให้กับ นางมณฑา ประณูทรรพาล ผู้ว่าการ กนอ. โดยมิคณะกรรมการ กนอ. และผู้บริหารระดับสูงเข้าร่วมงาน ณ อิมแพ็ค เมืองทองธานี 31 สิงหาคม 2554

ลงทุนในประเทศไทย
มั่นใจในคุณภาพ

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
กองประชาสัมพันธ์ ฝ่ายบริหาร
โทร: 66-2253-0561 โทรสาร: 66-2253-2965
investment.1@ieat.mail.go.th, ieat@ieat.go.th
www.ieat.go.th, www.ieatsolution.net

โลกอนาคตจะเป็นอย่างไร
หาคำตอบได้ที่

บีไอแฟร์ 2011

รวมพลังน้ำใจ “โลกสดใส ไทยยั่งยืน”
“Going GREEN for the Future”

รวมสุดยอดนวัตกรรม
และเทคโนโลยีล่าสุดที่คุณจะได้เห็นก่อนใคร

วันที่ 5 - 20 มกราคม 2555
10.00 - 22.00 น. อิมแพ็ค เมืองทองธานี

www.boifair2011.com

Investor Club Association

Providing efficient services

**by modern technology
to facilitate member and investors**

Services of Investor Club Association (IC) :

For Businesses under Board of Investment Promotions (BOI)

- Issuance of BOI documents used for Importing raw materials and documents for Exporting raw materials under BOI Law and Regulations via Raw Materials Tracking System (RMTS)
- Issuance of BOI documents used for importing machinery and equipment under BOI Law and Regulations via Electronics Machine Tracking System (eMT)

Contact for more information at **Investor Club Association**

1 TP&T Tower, 16 th, Fl., Vibhavadee-Randsit Rd., Ladyao, Jatujak, Bangkok 10900

Phone : (66) 0 2936 1429 Fax : (66) 0 2936 1441-2

E-mail : is-investor@ic.or.th Website : <http://www.ic.or.th>

สารบัญ

C O N T E N T S

ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเพื่อเงินทุนหมุนเวียน	
ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ พลกระทบสำคัญของการลงทุน	6
นานาชาติกับการขึ้นค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ	11

ส่งเสริมการลงทุน

เสถียรภาพของนโยบายส่งเสริมการลงทุนไทย	18
---------------------------------------	----

อิเล็กทรอนิกส์

อุตสาหกรรมการออกแบบวงจรรวม (IC Design) ไทย	27
--	----

โลจิสติกส์

การพัฒนาโครงข่ายโลจิสติกส์ของไทย	35
----------------------------------	----

จักระแสโลก

การลงทุนในภาคอุตสาหกรรมของทวีปเอเชีย	39
นโยบายเปลี่ยนแปลงประชาชาติของมาเลเซีย	45

พลังงาน

พ.พ. มอนดลาก อาคาร และบ้านประหยัดพลังงาน ปี 2554	54
--	----

กฎและระเบียบของรัฐ

เมื่อช่างฝีมือต่างชาติในกิจการบีโอไอ ต้องไปปฏิบัติงานยังสถานที่อื่น	58
นานาชาติกับบีโอไอ	61

สถิติการส่งเสริมการลงทุน

สรุปสถิติการส่งเสริมการลงทุน	64
โครงการอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน	67

ความเคลื่อนไหว

แฉดวง สกท.	82
------------	----

FERTILE

Think Asia, Invest Thailand

THAILAND BOARD OF INVESTMENT

FERTILE OPPORTUNITIES FOR GREEN INVESTMENTS

THAILAND, A PERFECT LOCATION FOR YOUR BUSINESS TO GROW AND BEAR FRUIT

A painting by the contemporary artist "Tin Bowy".

A majestic tree sends its roots deep into the fertile soil, spreading branches heavy with leaves and ripe fruits in all directions. Standing in its wide green field, the tree conveys the message that Thailand is a rich and fertile country that is ready to support environment-friendly investment for a sustainable future.

วารสารส่งเสริมการลงทุน

ปีที่ 22 ฉบับที่ 9 กันยายน 2554

ในสภาวะที่เกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ ครอบคลุมพื้นที่เศรษฐกิจใหญ่ของประเทศ สร้างความเสียหายให้กับภาคเกษตร ปศุสัตว์ ประมง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ ภาคอุตสาหกรรม ซึ่งภาครัฐจะต้องใช้เวลา และงบประมาณจำนวนมากในการฟื้นฟูประเทศ

จึงส่งผลกระทบต่อไปยังทุกฝ่าย อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ กองบรรณาธิการต้องขอแสดงความเสียใจกับเกษตรกร ประชาชนและผู้ประกอบการที่ได้รับภาวะวิกฤติทุกท่าน เชื่อแน่ว่าเมื่อเหตุการณ์คลี่คลายลงแล้ว รัฐบาลต้องมีมาตรการเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนนี้อย่างแน่นอน

หลังจากนี้สิ่งที่สำคัญคือต้องมาวิเคราะห์ว่า เมื่อปริมาณน้ำฝนไม่ได้มากกว่าปีก่อนอย่างมีนัยสำคัญ แต่ทำไมจึงเกิดภาวะน้ำท่วมรุนแรงขนาดนี้ได้ โดยประเทศอื่นที่ได้รับพายุเดียวกัน และได้รับปริมาณน้ำมากกว่าอย่างเวียดนาม ลาว กัมพูชาหรือแม้แต่ฟิลิปปินส์ ทำไมจึงไม่เกิดภาวะวิกฤติ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าการบริหารจัดการน้ำของประเทศ ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ

สิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้ชัดเจนว่า ไม่มีอะไรที่แน่นอน เราจึงต้องพร้อมและอยู่ในความไม่ประมาท ไม่ว่าจะต้องเจอวิกฤติขนาดไหน หากทุกฝ่ายร่วมมือกัน เราและประเทศของเราก็ยังมีทางออกเสมอ

ในฉบับมีเรื่องราวของค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ เพราะถ้าไม่มีภาวะวิกฤติครั้งนี้ หลากหลายนโยบายของรัฐบาล คงเริ่มเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ เป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายต้องยอมรับ เพราะในที่สุดแล้วจะเป็นวงเวียนของเงินที่หมุนอย่างเหมาะสม

เจ้าของ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

คณะที่ปรึกษา

ดร. อรรถกาศ สีนุญเรือง	เลขานุการฯ
นางหิรัญญา สุจินัย	ที่ปรึกษาด้านการลงทุน
นางสาวอัจฉรินทร์ พัฒนพันธ์ชัย	ที่ปรึกษาด้านการลงทุน
นายสงค์ศักดิ์ ลิ้มบานเย็น	รองเลขานุการฯ
นายโชคดี แก้วแสง	รองเลขานุการฯ
นางสาวดวงใจ อัครจินตจิตร์	รองเลขานุการฯ
	และที่ปรึกษา
	ประจำกองบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

นางวารารัตน์ เจยสอาด	บรรณาธิการบริหาร
นางบุษยาพร วิริยะศิริ	หัวหน้ากองบรรณาธิการ
นางบุษนารถ วงษ์เกษม	ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ
นางสาวสุนันทา อักษรระกิจ	ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ

คณะทำงานวารสารส่งเสริมการลงทุน

- นายยุทธศักดิ์ टनाสวัสดิ์
- ดร.บงกช อนุโรจน์
- นางสาวรัตนวิมล นารี ศุภรีเขตร
- นางสาวพรธนี เข็งสุทธา
- นายสุทธิเกียรติ ทัดพิทักษ์กุล
- นางสาววันเพ็ญ หรุจิตตวิวัฒน์
- นางสุภาดา เครือเนตร
- นางสาวทรงสิริสุข ตันติเวส
- นางสาวปิยะวรรณ ชัยนมาก
- นายอิสระ อมรกิจบำรุง
- นางสาวอรุณิดา ศิริทรัพย์
- นางสาวศัลยา อักษรมัต
- นายธรรมรัตน์ รัตนพันธ์
- นางสาวณภัทร ทัพพันธุ์
- นางสาววรรณนิภา พิภพไชยสิทธิ์
- นางสาวช่อแก้ว ประสงค์สม
- นางสาวอุทัยวรรณ เดชณรงค์
- นางสาววิริสรา พึ่งทองหล่อ
- นางสาวธนาภา คุสานนท์
- นางสาวยอดกมล สุธีรพจน์
- นางสาวนันทนาฏ กฤษณจินดา
- นายธีระพงษ์ อติชาตนาพันธ์
- นางสาวสุวิดา อัญวงษ์
- นายสถาปนา พรหมบุญ
- นางสาววันทนา ทาตาด
- นายวุฒิชัย ภิสิทธิ์เพ็ญ
- นางสาวรัชชนิกร โพยขำนาญ

กองบรรณาธิการ วารสารส่งเสริมการลงทุน

ศูนย์บริการลงทุน
 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
 555 ถนนวิภาวดีรังสิต เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
 โทรศัพท์ : 0 2553 8111 ต่อ 8188, 8184 และ 6196
 โทรสาร : 0 2553 8222 และ 0 2553 8316
 อีเมล : head@boi.go.th
 เว็บไซต์ : www.boi.go.th

ออกแบบและพิมพ์

บริษัท เกรย์ แมทเทอร์ จำกัด
 21/61-62 RCA โซน C ซอยศูนย์วิจัย ถนนพระราม 9
 แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10320

ค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ

ผลกระทบต่อสำคัญของการลงทุน

หากกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำ สูงเกินกว่าสิ่งที่ทฤษฎีเรียกว่า “ระดับดุลยภาพ” แล้ว จะทำให้อุปทานต่อแรงงาน มากกว่าอุปสงค์ นายจ้างจะเลือกจ้างเฉพาะ แรงงานที่มีผลิตภาพสูง

การปรับค่าแรงขั้นต่ำเป็นวันละ 300 บาท เป็นหนึ่งในนโยบายสำคัญ ของรัฐบาลที่ประกาศไว้เมื่อตอนหาเสียงเลือกตั้ง ที่มีทั้งผู้สนับสนุน และผู้คัดค้าน โดยผู้สนับสนุนนั้น แน่ใจว่าต้องเป็นประชาชนผู้ใช้แรงงาน เพราะเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรง เช่นเดียวกับผู้คัดค้าน ก็คือ ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียที่อยู่ตรงข้ามกัน คือ ฝ่ายนายจ้าง ที่จะต้องมีต้นทุนค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น หากกว่านโยบายค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาทต่อวัน มีผลบังคับใช้จริง เพราะจะเป็นการปรับค่าแรงขั้นต่ำแบบก้าวกระโดด

อัตราค่าแรงขั้นต่ำนี้ ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการได้เปรียบในการแข่งขันของธุรกิจไทยกับต่างชาติ โดยเฉพาะกับประเทศเพื่อนบ้านด้วยตนเอง การพิจารณาว่า อัตราค่าแรงขั้นต่ำควรจะเป็นเท่าใด

วารสารส่งเสริมการลงทุน

จึงจะเหมาะสม จึงต้องเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ด้วย ทั้งประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจขนาดใหญ่ และมีการพัฒนาสูงกว่าประเทศไทย และประเทศที่มีเศรษฐกิจใกล้เคียงกัน

ค่าแรงขั้นต่ำ - การบิดเบือนกลไกตลาด ในมุมมองทางเศรษฐศาสตร์

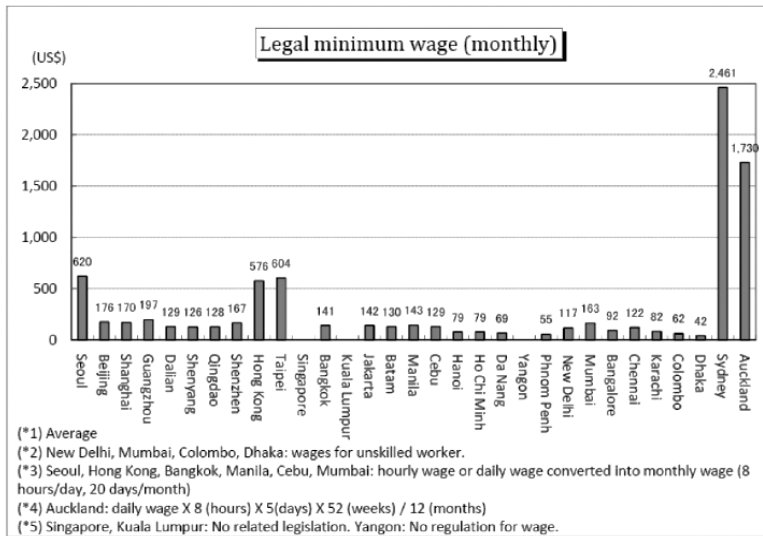
สำหรับการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำนั้น ในทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ถือว่าเป็นการบิดเบือนกลไกตลาด หากกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำในระดับสูงเกินกว่าสิ่งที่ทฤษฎีเรียกว่า “ระดับดุลยภาพ” แล้ว จะทำให้

อุปทานต่อแรงงานมากกว่าอุปสงค์ นายจ้างจะเลือกจ้างเฉพาะแรงงานที่มีผลิตภาพสูงเท่านั้น ก่อให้เกิดปัญหาการว่างงานในกลุ่มแรงงานที่มีผลิตภาพต่ำ เนื่องจากขาดประสบการณ์หรือเป็นแรงงานที่ฝึกการต่างๆ ที่กลุ่มนี้เต็มใจที่จะทำงานแม้ว่าจะได้รับค่าแรงต่ำกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น นักเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่จึงมีทัศนะว่าไม่ควรมีการระบุกำหนดค่าแรงขั้นต่ำ ควรปล่อยให้การกำหนดอัตราค่าแรงเป็นไปตามอุปสงค์และอุปทานของแรงงาน

แม้ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จะคัดค้านการกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำก็ตาม แต่ประเทศต่างๆ กลับมีกฎหมายและกฎระเบียบในด้านค่าแรงขั้นต่ำใช้กันอย่างแพร่หลาย

แม้ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์จะคัดค้าน การกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำก็ตาม แต่ประเทศต่างๆ กลับมีกฎหมายและกฎระเบียบ ในด้านค่าแรงขั้นต่ำใช้กันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากเห็นว่าจะเกิดประโยชน์ ในการเสริมสร้างมาตรฐานการดำรงชีพ

ค่าแรงขั้นต่ำตามกฎหมายรายเดือน

ที่มา: “The 21st Comparative Survey of Investment-Related Costs in 31 Major Cities and Regions in Asia and Oceania”, Overseas Research Department, Japan External Trade Organization (JETRO), เมษายน 2554

เนื่องจากเห็นว่าจะเกิดประโยชน์ในการเสริมสร้างมาตรฐานการดำรงชีพของแรงงาน และลดปัญหาความยากจน โดยเริ่มจากนิวซีแลนด์เป็นประเทศแรกที่กำหนดค่าแรงขั้นต่ำเมื่อปี 2437 จากนั้นรัฐวิกตอเรียของประเทศออสเตรเลียได้กำหนดค่าแรงขั้นต่ำเป็นรายต่อมาเมื่อปี 2439

สำหรับประเทศสหรัฐฯ มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ได้เริ่มกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำเมื่อปี 2455 จากนั้นในปี 2456 ได้มีอีก 8 มลรัฐ ที่มีการกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำ โดยในช่วงนั้นกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำเฉพาะแรงงานที่เป็นผู้หญิงและผู้เยาว์เท่านั้น เนื่องจากฝ่ายสหภาพแรงงานไม่ต้องการให้ครอบคลุมแรงงานผู้ชาย เพราะเกรงว่าหากแรงงานชายได้รับรายได้ตามค่าแรงขั้นต่ำแล้ว จะทำให้ไม่สนใจเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานเพื่อเจรจาต่อรองเรียกร้องขึ้นค่าแรง กับฝ่ายนายจ้าง

ค่าแรงขั้นต่ำ ไม่ก่อให้เกิดการว่างงานมาก

จากประสบการณ์ของประเทศต่าง ๆ พบว่าหากกำหนดค่าแรงขั้นต่ำสูงกว่า

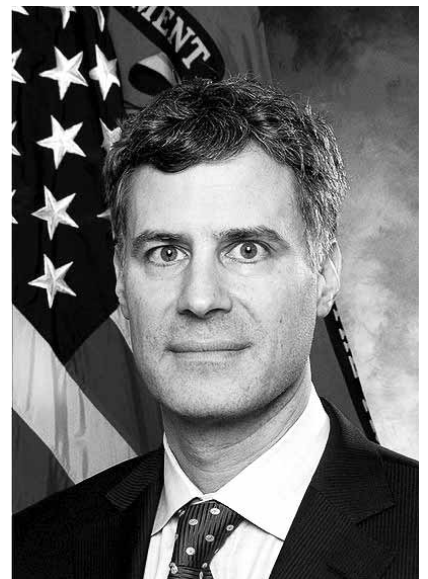
อัตราตลาดไม่มากนัก จะไม่ส่งผลกระทบทำให้เกิดการว่างงานมากอย่างที่คาดการณ์ โดยนักเศรษฐศาสตร์หลายท่าน เช่น ศ. อลัน บลินเดอร์ ศาสตราจารย์สาขาเศรษฐศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยบรินซ์ตัน และอดีตที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจของประธานาธิบดีบิลล์ คลินตัน ฯลฯ ได้พยายามอธิบายถึงปรากฏการณ์นี้ว่าน่าจะมาจากเหตุผลสำคัญหลายประการ เป็นต้นว่า

- การที่ค่าแรงสูงขึ้น ทำให้พนักงานเปลี่ยนงานน้อยลง ส่งผลทำให้บริษัทประหยัดค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม
- มีการสูญเสียจากการนัดหยุดงานลดลง ทำให้สามารถผลิตได้อย่างเต็มที่
- สัดส่วนต้นทุนแรงงานต่อต้นทุนทั้งหมดของบริษัทไม่ได้สูงมาก
- การเพิ่มค่าแรงทำให้ผลิตภาพเพิ่มขึ้น เนื่องจากทำให้พนักงานตั้งใจทำงานมากขึ้น เกรงจะถูกปลดออกหากทำงานแบบไม่คุ้มค่า ขณะเดียวกันฝ่ายนายจ้างก็พยายามใช้พนักงานทำงานมากขึ้นเพื่อให้คุ้มค่ากับต้นทุนค่าใช้จ่าย

ผู้เชี่ยวชาญด้านตลาดแรงงานได้เผยแพร่งานการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบจากการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำว่า แทนที่การจ้างงานจะลดลงตามที่ตั้งสมมติฐานไว้ตามทฤษฎี กลับมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น

สำหรับการศึกษาอีกชิ้นหนึ่งของ ดร. อลัน บี ครูเกอร์ ซึ่งเป็นศาสตราจารย์สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยบรินซ์ตัน โดยในอดีตเคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังในระยะเวลาสั้นๆ และเมื่อปลายเดือนสิงหาคม 2554 ได้ถูกเสนอชื่อโดยประธานาธิบดีโอบามา เพื่อขอให้อำนาจบริหารรองให้ดำรงตำแหน่งเป็นประธานสภาที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจ

ดร. ครูเกอร์ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านตลาดแรงงาน โดยในปี 2536 ได้เผยแพร่งานการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบจากการที่มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ ได้กำหนดค่าแรงขั้นต่ำสูงกว่ามลรัฐเพนซิลเวเนีย ที่อยู่ติดกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยวิเคราะห์ผลกระทบต่อการทำงาน

ดร. อลัน บี ครูเกอร์ ศาสตราจารย์สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยบรินซ์ตัน

ในธุรกิจอุตสาหกรรมพลาสติกฟู้ด 400 แห่ง พบว่าแทนที่การจ้างงานในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์จะลดลงตามที่ตั้งสมมติฐานไว้ตามทฤษฎี กลับมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น ขณะที่การจ้างงานในมลรัฐเพนซิลเวเนียที่มีค่าแรงขั้นต่ำในอัตราต่ำกว่า แทนที่จะเพิ่มขึ้น กลับลดลง ทั้งนี้ เขาได้อธิบายว่า เมื่อค่าแรงขั้นต่ำอยู่ระดับต่ำ จะประสบปัญหาขาดแคลนแรงงาน มีตำแหน่งงานว่างจำนวนมาก เนื่องจากแรงงานไม่สนใจจะมาทำงาน แต่เมื่อค่าแรงเพิ่มสูงขึ้น แรงงานจะสนใจมาสมัครทำงาน

ปัจจุบัน มากกว่าร้อยละ 90 ของประเทศทั่วโลก มีกฎหมายหรือกฎระเบียบ เรื่องค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ

ค่าแรงขั้นต่ำฮ่องกง วันละ 880 บาท

ปัจจุบันมากกว่าร้อยละ 90 ของประเทศทั่วโลก มีกฎหมายหรือกฎระเบียบ เรื่องค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ แม้บางประเทศที่เดิมไม่กำหนดค่าแรงขั้นต่ำ ปัจจุบันก็เริ่มตรากฎหมายในด้านนี้ เช่น รัฐสภาของฮ่องกงได้ผ่านกฎหมายค่าแรงขั้นต่ำเมื่อกลางเดือนกรกฎาคม 2553 ทั้งนี้ เดิมฮ่องกงเป็นเขตเศรษฐกิจที่ไม่มีกฎหมายกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอาชีพอื่น ๆ มาเป็นเวลา 100 ปี จะยกเว้นก็แต่อาชีพแม่บ้านที่เป็นชาวต่างชาติ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ และพักอยู่กับนายจ้าง ซึ่งปัจจุบันกำหนดเอาไว้ที่ 3,740 เหรียญฮ่องกงต่อเดือน หรือประมาณ 14,600 บาทต่อเดือน

อย่างไรก็ดี มีผู้เสนอแนวคิดเรื่องค่าแรงขั้นต่ำเพื่อให้เป็นกฎหมายมาตั้งแต่ปี 2541 หลังจากการส่งมอบเกาะฮ่องกงคืนให้กับสาธารณรัฐประชาชนจีน การถกเถียง

วารสารส่งเสริมการลงทุน

อัตราค่าแรงขั้นต่ำที่ฮ่องกงคือ 28 เหรียญฮ่องกงต่อชั่วโมง ประมาณ 110 บาทต่อชั่วโมง

ในประเด็นค่าแรงขั้นต่ำมีมายาวนาน พิจารณากันหลายด้าน ทั้งในเรื่องระดับของค่าแรงที่ควรกำหนดและการมีผลใช้บังคับ ฯลฯ หลังจากผ่านไป 13 ปี ในที่สุดสภาได้ผ่านกฎหมายค่าแรงขั้นต่ำเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2553

สำหรับอัตราค่าแรงขั้นต่ำ ฝ่ายนายจ้างเสนอที่ระดับ 24 เหรียญฮ่องกงต่อชั่วโมง ขณะที่ฝ่ายลูกจ้างเสนอที่ระดับ 33 เหรียญสหรัฐ ต่อชั่วโมง ในที่สุดได้พบกันครึ่งทาง โดยตกลงกันได้ที่ระดับ 28 เหรียญฮ่องกงต่อชั่วโมง (ประมาณ 110 บาทต่อชั่วโมง หรือ 880 บาทต่อวัน) ซึ่งอยู่ประมาณเปอร์เซ็นต์ที่ 10 หมายความว่าปัจจุบันในบรรดาคนทำงานทั้งหมดในฮ่องกง มีคนที่มีรายได้น้อยกว่าค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ มีสัดส่วนเพียงจำนวนร้อยละ 10 ของแรงงานทั้งหมด หรือประมาณ 278,900 คน ดังนั้น แรงงานเหล่านี้จะมีรายรับจากค่าแรงเพิ่มขึ้น

รัฐสภามาเลเซียผ่านกฎหมาย ค่าแรงขั้นต่ำ

ประเทศมาเลเซีย เดิมไม่มีการกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำเป็นการทั่วไปแต่อย่างใด มีแต่เพียงการกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำสำหรับการทำงานในภาคการเกษตรเท่านั้น

ซึ่งกำหนดในอัตราพื้นฐาน 350 ริงกิตต่อเดือน และปรับเพิ่มขึ้นเป็น 700 ริงกิตต่อเดือน เมื่อรวมถึงโบนัส เบี้ยขยัน ฯลฯ ซึ่งหากคำนวณว่าแต่ละเดือนทำงานประมาณ 21.75 วัน จะเป็นค่าแรงขั้นต่ำประมาณ 161 - 322 บาทต่อวัน ทั้งนี้ จากการสำรวจเมื่อปี 2553 พบว่าแรงงานของมาเลเซียมีสัดส่วนมากถึงร้อยละ 34 ที่มีเงินเดือนต่ำกว่า 700 ริงกิตต่อเดือน หรือ 7,000 บาทต่อเดือน

ดร. S. Subramaniam รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรมนุษย์ ได้ให้ทัศนะว่า ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา อัตราค่าแรงเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 2.9 ต่อปี นับว่าต่ำกว่าค่าครองชีพ ดังนั้น เป็นเรื่องจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องแทรกแซง เพื่อให้มั่นใจว่าค่าแรงจะต้องเพิ่มขึ้นในระดับเดียวกับค่าครองชีพ อย่างไรก็ตาม เขาได้ให้ทัศนะเพิ่มเติมว่าไม่ควรกำหนดให้อัตราค่าแรงขั้นต่ำเป็นกลไกหลักของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาความยากจน เนื่องจากผู้ที่ยากจนจริงๆ คือ คนว่างงาน ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ซึ่งไม่ได้รับค่าแรง

ล่าสุดรัฐสภาของมาเลเซียเพิ่งผ่านกฎหมายด้านกำหนดค่าแรงขั้นต่ำที่มีชื่อว่า National Wages Consultative Council Act เมื่อกลางปี 2554 โดยนายกรัฐมนตรีของมาเลเซียได้กล่าวว่า ภาคธุรกิจจะต้องยอมรับการกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำ และถือว่ากฎหมายค่าแรงขั้นต่ำเป็นโอกาสที่จะ

ภาคธุรกิจจะต้องยอมรับการกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำ และถือว่ากฎหมายค่าแรงขั้นต่ำ เป็นโอกาสที่จะสร้างแรงกระตุ้นให้ภาคธุรกิจเร่งปรับปรุงประสิทธิภาพ

สร้างแรงกระตุ้นให้ภาคธุรกิจเร่งปรับปรุงประสิทธิภาพเพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขัน

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันมาเลเซียยังไม่ได้กำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำตามกฎหมายฉบับนี้ แต่บรรดาสภาพแรงงานได้เรียกร้องให้กำหนดค่าแรงขั้นต่ำ 900 ริงกิตต่อเดือน หรือประมาณ 9,000 บาทต่อเดือน หรือ 414 บาทต่อวัน

สหรัฐฯ กำหนด 1,740 บาทต่อวัน

ปัจจุบันประเทศต่างๆ กำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำแตกต่างกันไป โดยบางประเทศ เช่น สหรัฐฯ สหราชอาณาจักร สหประชาชาติ เกาหลีใต้ ฯลฯ กำหนดเป็นอัตราค่าแรงขั้นต่ำต่อชั่วโมง ขณะที่บางประเทศ เช่น ไทย ฟิลิปปินส์ ฯลฯ กำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำต่อวัน นอกจากนี้ มีบางประเทศ เช่น จีน เวียดนาม ฯลฯ กำหนดเป็นอัตราต่อเดือน

สำหรับสหรัฐฯ รัฐบาลกลางกำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำที่ 7.25 เหรียญสหรัฐฯ ต่อชั่วโมง หรือ 1,740 บาทต่อวัน อย่างไรก็ตาม อัตราค่าแรงที่กำหนดโดยรัฐบาลกลางจะไม่ครอบคลุมกิจการทั้งหมด โดยมีบางกรณีที่ไม่ครอบคลุม เช่น เป็นกิจการที่มี

รายได้ต่ำกว่า 500,000 เหรียญสหรัฐฯ ต่อปี และทำธุรกิจค้าขายในมลรัฐใดมลรัฐหนึ่งเท่านั้น ไม่ทำธุรกิจที่มีการค้าขายระหว่างมลรัฐ ซึ่งในกรณีนี้ อัตราค่าแรงขั้นต่ำจะเป็นไปตามที่กำหนดโดยมลรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นนั้นๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างจากอัตราค่าแรงขั้นต่ำที่กำหนดโดยรัฐบาลกลางก็ได้ โดยบางมลรัฐก็ไม่ได้กำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำเอาไว้

ขณะที่สหราชอาณาจักร มีอัตราค่าแรงขั้นต่ำ 5.93 ปอนด์ต่อชั่วโมง หรือ 2,325 บาทต่อวัน สหประชาชาติ 880 บาทต่อวัน ส่วนเกาหลีใต้ กำหนดขั้นต่ำ 4,320 วอนต่อชั่วโมง หรือ 1,040 บาทต่อวัน และได้ประกาศล่วงหน้ากำหนดปรับเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำเป็น 4,580 วอนต่อวัน หรือประมาณ 1,103 บาทต่อวัน นับตั้งแต่ปี 2555 เป็นต้นไป

กรณีของกรุงมะนิลาของฟิลิปปินส์ ได้ประกาศขึ้นค่าครองชีพพิเศษ 22 เปโซต่อวัน โดยมีผลตั้งแต่ปลายเดือนพฤษภาคม 2554 เป็นต้นไป เมื่อรวมกับค่าแรงขั้นต่ำ 404 เปโซแล้ว จะทำให้ค่าแรงขั้นต่ำที่กรุงมะนิลาเพิ่มขึ้นเป็น 426 เปโซต่อวัน หรือประมาณ 290 บาทต่อวัน

ขณะที่กรณีของกรุงจาการ์ตาของอินโดนีเซียกำหนดที่อัตรา 1.29 ล้านรูเปียร์

กระทรวงทรัพยากรมนุษย์และความมั่นคงทางสังคมของจีน กล่าวว่าจะอัตราค่าแรงขั้นต่ำในช่วง 5 ปีข้างหน้า คาดว่าจะเพิ่มในอัตราเฉลี่ยอย่างน้อยร้อยละ 13 ต่อปี

ต่อเดือน หรือ 225 บาทต่อวัน สูงกว่าค่าแรงขั้นต่ำในเขตกรุงเทพฯ ที่ปัจจุบันอยู่ในอัตรา 215 บาทต่อวัน ขณะที่ในพื้นที่ห่างไกล จะอยู่ที่ระดับประมาณ 0.7 - 0.9 ล้านรูเปียร์ต่อเดือน หรือประมาณ 115 - 150 บาทต่อวัน

เมืองใหญ่ของจีนกำหนด 250 - 285 บาทต่อวัน

สำหรับกรณีของจีน ในปี 2553 มณฑลต่างๆ ได้ปรับเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำในอัตราโดยเฉลี่ยร้อยละ 24 โดยกระทรวงทรัพยากรมนุษย์และความมั่นคงทางสังคมของจีน กล่าวว่าจะอัตราค่าแรงขั้นต่ำในช่วง 5 ปีข้างหน้า คาดว่าจะเพิ่มในอัตราเฉลี่ยอย่างน้อยร้อยละ 13 ต่อปี ทั้งนี้ นายเหวินเจียเป่า นายกรัฐมนตรีของจีน ได้ตั้งเป้าหมายว่าจะเพิ่มรายได้ที่แท้จริงต่อหัวของภาคครัวเรือนโดยเฉลี่ยร้อยละ 7 ต่อปี ในช่วงปี 2554 - 2558

โดยในปี 2554 มีมณฑลจำนวนมากได้ปรับเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำอย่างต่อเนื่อง เป็นต้นว่า มณฑลกวางตุ้งได้กำหนดอัตราเงินเดือนขั้นต่ำ 1,300 หยวนต่อเดือน หรือประมาณ 281 บาทต่อวัน (คำนวณแต่ละเดือนทำงานเฉลี่ย 21.75 วัน) โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2554

ส่วนเขตเศรษฐกิจพิเศษเซินเจิ้น 1,320 หยวนต่อเดือน หรือประมาณ 285 บาทต่อวัน ขณะที่นครเซี่ยงไฮ้ 1,280 หยวนต่อเดือน หรือประมาณ 277 บาทต่อวัน โดยทั้ง 2 แห่ง มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2554

สหรัฐฯ กำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำที่ 7.25 เหรียญสหรัฐฯ ต่อชั่วโมง หรือประมาณ 217.5 บาทต่อชั่วโมง

อัตราค่าแรงขั้นต่ำในจีนสูงสุด คือ เขตเศรษฐกิจพิเศษเซินเจิ้น 1,320 หยวนต่อเดือน หรือประมาณ 285 บาทต่อวัน มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2554

สำหรับกรุงปักกิ่งแม้กำหนดอัตราเงินเดือนค่อนข้างต่ำ คือ 1,160 หยวนต่อเดือน หรือ 250 บาทต่อวัน โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2554 เป็นต้นไป แต่ได้ประกาศว่ากรณีของบริษัทต่างชาติ จะต้องจ่ายสูงกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำอีกร้อยละ 50 ทำให้ต้องจ่ายในอัตราสูงถึง 375 บาทต่อวัน

ส่วนพื้นที่ทางตะวันออกเฉิยเหนือ และพื้นที่ตอนในของประเทศจีน จะมีอัตราค่าแรงขั้นต่ำในระดับต่ำกว่า เช่น มณฑลจี๋หลิน ได้กำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำ 830 - 1,000 หยวนต่อเดือน หรือ 180 - 216 บาทต่อวัน มหานครฉงชิ่ง ได้กำหนด

อัตราค่าแรงขั้นต่ำ 710 - 870 หยวนต่อเดือน หรือ 153 - 188 บาทต่อวัน โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2554 และมณฑลส่านซีได้กำหนดอัตราค่าแรงขั้นต่ำ 680 - 860 หยวนต่อเดือน หรือ 147 - 186 บาทต่อวัน

เวียดนามปรับเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำเป็นวันละ 132 บาท

สำหรับอัตราค่าแรงขั้นต่ำของเวียดนามพบว่า มีอัตราในระดับต่ำมาก โดยนครโฮจิมินห์ มีอัตราอยู่ที่ 1.55 ล้านด่งต่อเดือน หรือ 103 บาทต่อวัน ขณะที่พื้นที่ยากจน กำหนดที่อัตรา 830,000 ด่งต่อเดือน หรือเพียงแค่ 55 บาทต่อวัน โดยมีผลใช้บังคับนับตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2554 เป็นต้นไป

จากอัตราค่าแรงที่ต่ำมาก เงินเดือนไม่เพียงพอในการดำรงชีพ ทำให้ปัจจุบันเวียดนามประสบปัญหาการนัดหยุดงานบ่อยครั้ง เพื่อเรียกร้องขึ้นค่าแรง โดยเฉพาะในครั้งแรกของปี 2554 มีการนัดหยุดงานมากเป็น 3 เท่าของระยะเดียวกันของปี 2553 ส่งผลกระทบอย่างมากต่อบรรยากาศการลงทุนของประเทศ

อัตราค่าแรงขั้นต่ำของประเทศต่างๆ

ประเทศ	กฎระเบียบค่าแรงขั้นต่ำ	อัตราค่าแรงขั้นต่ำ (บาท/วัน)
เกาหลี	4,320/4,580** วอน/ชั่วโมง	1,040/1,103**
ฮ่องกง	28 เหรียญฮ่องกง/ชั่วโมง	880
จีน		
- มณฑลกว่างตุง	1,300 หยวน/เดือน	281
- เซินเจิ้น	1,320 หยวน/เดือน	285
- เซียงไฮ้	1,280 หยวน/เดือน	277
ฟิลิปปินส์ (กรุงมะนิลา)	426 เปโซ/วัน	290
อินโดนีเซีย		
- กรุงจาการ์ต้า	1.29 ล้านรูเปียร์/เดือน	225
- พื้นที่ห่างไกล	0.7 - 0.9 ล้านรูเปียร์/เดือน	115 - 150
เวียดนาม		
- กรุงฮานอย โฮจิมินห์	1.55/2* ล้านด่ง/เดือน	103/132*
- เขตยากจน	0.83/1.4* ล้านด่ง/เดือน	55/93*

หมายเหตุ: * รัฐบาลเวียดนามประกาศเมื่อปลายเดือนสิงหาคม 2554 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม เป็นต้นไป
** สภาค่าแรงขั้นต่ำของเกาหลีใต้ได้ประกาศเมื่อเดือนกรกฎาคม มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 2555 เป็นต้นไป

จากอัตราค่าแรงที่ต่ำมาก
เงินเดือนไม่เพียงพอ
ในการดำรงชีพ ทำให้ปัจจุบัน
เวียดนามประสบปัญหา
การนัดหยุดงานบ่อยครั้ง
ส่งผลกระทบอย่างมาก
ต่อบรรยากาศ
การลงทุนของประเทศ

ล่าสุดรัฐบาลเวียดนามได้ประกาศเมื่อปลายเดือนสิงหาคม 2554 ให้ปรับโครงสร้างอัตราค่าแรงขั้นต่ำครั้งใหญ่ โดยเสนอให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2554 เป็นต้นไป เร็วกว่ากำหนด 3 เดือน โดยปกติจะประกาศใช้เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ของทุกปี เพื่อลดปัญหาค่าครองชีพของแรงงาน

โดยกรณีของกรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์เพิ่มขึ้นเป็น 2 ล้านด่งต่อเดือน หรือประมาณ 132 บาทต่อวัน ขณะที่พื้นที่ยากจน เสนอให้เพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำเป็น 1.4 ล้านด่งต่อเดือน หรือ 93 บาทต่อวัน ทั้งนี้ กระทรวงแรงงาน ผู้พิการ และกิจการสังคม ได้กล่าวว่าเป็นการประกาศใช้ล่วงหน้า โดยในวันที่ 1 มกราคม 2555 จะไม่มีการปรับค่าแรงขั้นต่ำเพิ่มขึ้นอีก

การเพิ่มขึ้นของอัตราค่าแรงขั้นต่ำของเวียดนาม มีการวิเคราะห์ว่าจะไม่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมทั่วไปมากนัก ยกเว้นอุตสาหกรรมสิ่งทอ รองเท้า และหัตถกรรม ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมใช้แรงงานสูงและจ่ายค่าแรงในอัตราต่ำ ทั้งนี้ อัตราค่าจ้างในกรุงฮานอยและนครโฮจิมินห์ก็อยู่ระดับใกล้เคียงกับที่ค่าแรงงานขั้นต่ำที่ประกาศใช้ใหม่อยู่แล้ว คือ ในช่วงกลางปี 2554 อยู่ที่ระดับ 1.8 - 2.5 ล้านด่งต่อเดือน หรือ 120 - 166 บาทต่อวัน

นานาทัศนะ

กับการขึ้นค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ

นโยบายสำคัญที่กำลังเป็นที่สนใจในกลุ่มผู้ใช้แรงงาน คือ การที่รัฐบาลได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2554 ว่าได้มีนโยบายเร่งด่วนที่จะยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ประกอบด้วยมาตรการประการหนึ่ง คือ ดำเนินการให้กำหนดค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 300 บาทต่อวัน เพื่อให้สอดคล้องกับผลิตภาพและประสิทธิภาพของบุคลากร รวมทั้งมีมาตรการเพื่อลดภาระแก่ผู้ประกอบการที่ได้รับผลกระทบ เพื่อให้แรงงานและบุคลากรสามารถดำรงชีพได้อย่างมีศักดิ์ศรีและคุณภาพชีวิตที่ดี

ประเทศไทยมีกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 103 ในปี 2515 กำหนดให้กระทรวงมหาดไทย (ผู้รับผิดชอบกำกับดูแลเรื่องแรงงานในขณะนั้น) ออกประกาศกระทรวง เรื่องการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยกำหนดให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการค่าจ้าง ซึ่งเป็นคณะกรรมการไตรภาคีทำหน้าที่พิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำขึ้นบังคับใช้

จากนั้นได้เริ่มมีการประกาศอัตราค่าจ้างขั้นต่ำบังคับใช้เป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 16 เมษายน 2516 กำหนดที่อัตราค่าจ้างวันละ 12 บาท เริ่มบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 17 เมษายน 2516 ค่าจ้างขั้นต่ำเมื่อแรกใช้มีผลบังคับใช้เฉพาะใน 4 จังหวัด คือ กรุงเทพมหานคร นครปฐม และปทุมธานี ซึ่งเป็นพื้นที่อุตสาหกรรมสำคัญในขณะนั้น ต่อมาเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2517 ได้เพิ่มพื้นที่บังคับใช้อีก 2 จังหวัด (สมุทรสาคร และนครปฐม) รวมเป็น 6 จังหวัด และได้ขยายการบังคับใช้ครบทั่วประเทศตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2517 เป็นต้นมา

เมื่อแรกมีค่าจ้างขั้นต่ำในประเทศไทย กฎหมายได้ให้นิยามของคำว่าค่าจ้างขั้นต่ำว่า "...คืออัตราค่าจ้างที่ช่วยให้แรงงาน พร้อมด้วยสมาชิกในครอบครัวอีก 2 คน มีรายได้เพียงพอเพื่อการใช้จ่ายในการดำรงชีวิตอยู่ได้ อย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในสังคม"

ต่อมาในการประกาศใช้ค่าจ้างขั้นต่ำในปี 2518 รัฐบาลได้เปลี่ยนแปลงนิยามของคำว่า "ค่าจ้างขั้นต่ำ" ใหม่ หมายถึง "...อัตราค่าจ้างตามความจำเป็นที่ลูกจ้างคนเดียว (ไม่รวมสมาชิกในครอบครัว) ให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้..." และนับจากนั้น เป็นต้นมา การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำก็ได้ยึดถือนิยามนี้เป็นเกณฑ์

ค่าจ้างขั้นต่ำใหม่ หมายถึง
อัตราค่าจ้างตามความจำเป็น
ที่ลูกจ้างคนเดียว
(ไม่รวมสมาชิกในครอบครัว)
ให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้

กฎหมายที่บังคับใช้ปัจจุบัน คือ กฎหมายคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการค่าจ้างประกอบด้วย ปลัดกระทรวงแรงงานเป็นประธาน ผู้แทนฝ่ายรัฐบาล 4 คน ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง และผู้แทนฝ่ายลูกจ้างฝ่ายละ 5 คน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และข้าราชการกระทรวงแรงงานซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานแต่งตั้ง เป็นเลขานุการ

โดยมีอำนาจหน้าที่กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำและกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ

สำหรับการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกำหนดให้คณะกรรมการค่าจ้าง ศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าแรงที่ลูกจ้างได้รับอยู่ ประกอบกับข้อเท็จจริงอื่นโดยคำนึงถึงดัชนีค่าครองชีพ อัตราเงินเฟ้อ มาตรฐานการครองชีพ ต้นทุนการผลิต ราคาสินค้าและบริการ ความสามารถของธุรกิจ ผลผลิตภาพแรงงาน ผลผลิตทั้งหมดรวมของประเทศ และสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม

ส่วนการกำหนดอัตราค่าแรงตามมาตรฐานฝีมือ กฎหมายกำหนดให้คณะ-

กรรมการค่าจ้าง ศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าแรงที่ลูกจ้างได้รับในแต่ละอาชีพตามมาตรฐานฝีมือที่กำหนดไว้ โดยวัดค่าทักษะ ฝีมือ ความรู้และความสามารถ แต่ต้องไม่ต่ำกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำที่คณะกรรมการค่าจ้างกำหนด

ค่าแรงขั้นต่ำตามกฎหมาย คุ่มครองลูกจ้างเอกชนทั่วไปโดยไม่เลือกปฏิบัติ ห้ามจ่ายค่าแรงขั้นต่ำหรืออัตราค่าแรงตามมาตรฐานฝีมือต่ำกว่าอัตราที่กำหนด หากฝ่าฝืนมีโทษจำคุกและปรับ แต่ยกเว้นไม่บังคับใช้กับลูกจ้างของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ลูกจ้างที่ทำงาน

เกษตรกรรม ได้แก่ งานเพาะปลูก งานประมง งานป่าไม้ งานเลี้ยงสัตว์ ลูกจ้างที่รับงานไปทำที่บ้าน ลูกจ้างที่ทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน อันมิได้มีการประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วย และลูกจ้างที่ทำงานอันมิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ

อัตราค่าแรงขั้นต่ำไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ

สำหรับอัตราค่าแรงขั้นต่ำล่าสุดที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน คณะกรรมการค่าจ้าง กำหนดให้ปรับเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำ เริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2554 เป็นต้นไป ได้กำหนดอัตราค่าแรงต่อวันแตกต่างกันไปในแต่ละจังหวัด เป็นต้นว่า

- ภูเก็ต 221 บาท
- กรุงเทพฯ นนทบุรี นครปฐม ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร 215 บาท
- พระนครศรีอยุธยา 190 บาท
- นครราชสีมา และปราจีนบุรี 183 บาท
- เชียงใหม่ และราชบุรี 180 บาท
- เชียงราย เพชรบูรณ์ นครสวรรค์ บุรีรัมย์ ร้อยเอ็ด ยโสธร และสกลนคร 166 บาท

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ โดยการสำรวจของกระทรวงแรงงานเมื่อเดือนพฤษภาคม 2554 พบว่า ค่าแรงขั้นต่ำทั่วประเทศเฉลี่ยอยู่ที่ 175.82 บาท แต่เมื่อสำรวจรายจ่ายตามอัตภาพ (คิดจากรายจ่ายพื้นฐานของแรงงาน เช่น ค่าที่พัก ค่าพาหนะ ค่าอาหาร ค่าน้ำ ค่าไฟ) เฉลี่ยทั่วประเทศอยู่ที่ 195.41 บาท ซึ่งสูงกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำเฉลี่ยถึง 19.59 บาท ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ

การสำรวจของกระทรวงแรงงานเมื่อเดือนพฤษภาคม 2554 พบว่า ค่าแรงขั้นต่ำทั่วประเทศเฉลี่ยอยู่ที่ 175.82 บาท รายจ่ายตามอัตภาพ เฉลี่ยทั่วประเทศอยู่ที่ 195.41 บาท สูงกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำเฉลี่ยถึง 19.59 บาท แสดงว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำ ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ

ในช่วง 10 ปี ที่ผ่านมา
ค่าแรงที่แท้จริงเฉลี่ยต่อคน
เพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 1 ต่อปี
ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้น
ร้อยละ 2.8 ต่อปี

ขณะที่สภาองค์การลูกจ้างแรงงานแห่งประเทศไทย ได้สำรวจแรงงาน 400 คน ในสถานประกอบการ 20 แห่งที่จังหวัดสมุทรปราการ พบว่าแรงงานมีรายได้เฉพาะค่าจ้างเดือนละ 5,590 บาท แต่มีรายจ่ายทั้งค่าประกันสังคม ค่าอาหาร ค่าเดินทาง และค่าสาธารณูปโภครวมกัน 6,859 บาท ซึ่งลูกจ้างจะติดลบ 1,269 บาท ทั้งนี้ หากปรับค่าแรงเป็นวันละ 300 บาท คำนวณเวลาทำงาน 26 วัน จะมีรายได้เพิ่มขึ้นเป็นเดือนละ 7,800 บาท

ดร.ประสาร ไตรรัตน์วรกุล ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ได้กล่าวให้ทัศนะว่าการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำในระยะที่ผ่านมาอยู่ในระดับต่ำมาก ไม่สอดคล้องกับค่าครองชีพที่เพิ่มขึ้น และเมื่อหักด้วยอัตราเงินเฟ้อแล้ว อัตราค่าแรงขั้นต่ำที่

แท้จริงในปัจจุบันยังอยู่ในระดับต่ำกว่าปี 2540 ซึ่งหมายความว่าผู้ใช้แรงงานยังไม่ได้รับความเป็นธรรมในการปรับค่าแรงขั้นต่ำ

ฝ่ายวิจัยเศรษฐกิจ ธนาคารแห่งประเทศไทย ได้ทำการศึกษาและตีพิมพ์เผยแพร่ในปี 2554 พบว่าในอดีตที่ผ่านมา อัตราค่าแรงขั้นต่ำของไทยเพิ่มขึ้นในอัตราต่ำมาก โดยในช่วงปี 2542 - 2553 ขยายตัวในอัตราเฉลี่ยเพียงร้อยละ 1.8 ต่อปี เปรียบเทียบกับตัวเลข GDP ที่เป็นตัวเงินในราคาปัจจุบัน เติบโตในอัตราเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 6.8 ต่อปี ยิ่งไปกว่านั้น ขณะที่ประเทศไทยพัฒนาเศรษฐกิจ ทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงาน แต่อัตราค่าแรงขั้นต่ำกลับเติบโตในอัตราต่ำกว่าอัตราเงินเฟ้อซึ่งอยู่ที่ระดับเฉลี่ยร้อยละ 2.3 ต่อปี

สำหรับการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในเอกสารภาวะสังคมไทยในไตรมาสที่ 2 ของปี 2554 ตีพิมพ์เผยแพร่เมื่อเดือนสิงหาคม 2554 สรุปว่าในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ค่าแรงเฉลี่ยที่แท้จริงต่อคนเพิ่มขึ้นช้ากว่าผลิตภาพแรงงาน กล่าวคือค่าแรงที่แท้จริงเฉลี่ยต่อคนเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 1 ต่อปี ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.8 ต่อปี ยิ่งไปกว่านั้น

ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา มีอัตราเงินเฟ้อเฉลี่ยร้อยละ 2.8 ต่อปี ขณะที่ค่าแรงขั้นต่ำเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 2.3 ต่อปี

แรงงานได้รับส่วนแบ่งจากการเติบโตทางเศรษฐกิจน้อยมาก

สำหรับนายศุภรัตน์ คุ้มมันกุล รองประธานคณะกรรมการบริหารการเงินและกรรมการการลงทุน เครือเจริญโภคภัณฑ์ ได้ให้ทัศนะไว้ในทำนองเดียวกันว่าในช่วงปี 2523 - 2539 ค่าแรงขั้นต่ำในกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้นจาก 54 บาทต่อวัน เป็น 157 บาทต่อวัน หรือเพิ่มขึ้น 2.91 เท่า ขณะที่ราคาสินค้าเพิ่มขึ้น 2.05 เท่า ส่วนรายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้น 4.95 เท่า แสดงว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำเพิ่มสูงกว่าราคาสินค้า แต่ได้รับส่วนแบ่งจากการเติบโตทางเศรษฐกิจน้อยมาก

ในช่วงปี 2523 - 2539
อัตราค่าแรงขั้นต่ำเพิ่มสูงกว่า
ราคาสินค้า แต่ได้รับส่วนแบ่งจาก
การเติบโตทางเศรษฐกิจน้อยมาก
แต่ในช่วงปี 2540 - 2553
ค่าแรงขั้นต่ำเพิ่มขึ้น ไม่ทันกับ
ราคาสินค้า จึงเห็นด้วยกับ
การเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำ
ที่ต้องมาพร้อมกับ
การเพิ่มประสิทธิภาพของ
แรงงานและผลิตภาพ

แต่ในช่วงปี 2540 - 2553 สถานการณ์กลับเป็นไปในทางลบมากขึ้น ค่าแรงขั้นต่ำเพิ่มขึ้นจากวันละ 157 บาทต่อวัน เป็น 206 บาทต่อวัน หรือ 1.31 เท่า แต่ราคาสินค้าเพิ่มขึ้น 1.4 เท่า เรียกว่าค่าแรงขั้นต่ำเพิ่มขึ้นไม่ทันกับราคาสินค้า จึงเห็นด้วยกับการเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวัน เพราะที่ผ่านมาแรงงานเสียเปรียบมาก

พอแล้ว ขณะที่การเพิ่มค่าแรงจะต้องมาพร้อมกับการเพิ่มประสิทธิภาพของแรงงานและผลิตภาพ และไม่ต้องกลัวว่าสินค้าจะขายไม่ได้ เพราะตลาดขยายตัวทุกปี

เพิ่มค่าแรงขั้นต่ำควบคู่กับเพิ่มผลิตภาพและทักษะแรงงาน

ในเอกสารภาวะสังคมไทยในไตรมาสที่ 2 ของปี 2554 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้เสนอแนะว่า การเพิ่มรายได้ของแรงงานสามารถดำเนินการใน 3 ด้าน คือ

1. การทำงานล่วงเวลาเพิ่มขึ้น แต่ต้องระมัดระวังผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของแรงงาน และต้องขึ้นกับกฎระเบียบด้านแรงงานและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในช่วงนั้นๆ ว่ามีคำสั่งซื้อให้ผลิตสินค้ามากน้อยเพียงใด

2. การให้ผลตอบแทนในรูปแบบอื่นที่ลดภาระรายจ่ายของแรงงาน ที่ไม่ใช่เม็ดเงิน

วารสารส่งเสริมการลงทุน

โดยตรง เช่น ที่พัก เสื้อผ้า อาหารกลางวัน รถรับส่ง ฯลฯ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าปัจจุบันแรงงานได้รับในรูปแบบนี้ 29 บาทต่อวัน หรือ 756 บาทต่อเดือน

3. การปรับเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราเฉลี่ย 176 บาทต่อวัน ซึ่งจากการศึกษาของกระทรวงแรงงานเมื่อเดือนเมษายน 2554 พบว่าต่ำกว่าค่าใช้จ่ายตามอัตราค่าจ้างและค่าใช้จ่ายคุณภาพที่จำเป็นแทบทุกจังหวัด

ขณะที่ ม.ร.ว.จตุมงคล โสณกุล ประธานกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย ได้กล่าวให้ทัศนะเมื่อต้นเดือนสิงหาคม 2554 สนับสนุนการปรับเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจ และไม่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางรายได้จนนำไปสู่ความขัดแย้งทางสังคม ทั้งนี้ จะต้องเสริมสร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและศักยภาพในการผลิต และทักษะแรงงานให้สูงขึ้น เพื่อความสอดคล้องกับค่าแรงที่สูงขึ้น

ขณะที่นายแล ดิลกวิทยรัตน์ อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สนับสนุนการขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเนื่องจากเห็นว่าเป็นการลดการเหลื่อมล้ำทางสังคมเป็นอย่างมาก ช่วยแก้ไขปัญหามือเมืองโดยสันติวิธี พร้อมกับกล่าวว่า

เหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในระยะที่ผ่านมา เช่น เหตุการณ์ที่ราชประสงค์ ส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากความเหลื่อมล้ำทางสังคม

เสนอปรับเพิ่มอย่างค่อยเป็นค่อยไป

นายดุสิต นนทะนาคร อดีตประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย กล่าวว่า ภาคเอกชนมีความเห็นว่าการขึ้นค่าแรงขั้นต่ำควรเป็นไปตามมติของคณะกรรมการไตรภาคี เนื่องจากเป็นองค์กรที่ก่อตั้งมานานและมีทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคแรงงาน ทำงานร่วมกัน โดยภาคเอกชนยอมรับในค่าแรงขั้นต่ำที่เพิ่มขึ้น ประเทศไทยคงไม่มีค่าแรงต่ำกว่าเวียดนาม กัมพูชา ลาว และพม่า แต่การขึ้นค่าแรงขั้นต่ำต้องทยอยปรับเพิ่ม ควบคู่กับการพัฒนาทักษะของแรงงานตามค่าแรงที่เพิ่มขึ้น

เมื่อประเมินอัตราค่าแรงขั้นต่ำ หักด้วยอัตราเงินเฟ้อในระยะที่ผ่านมา พบว่ามีช่องว่างสามารถปรับเพิ่มขึ้นได้อีกร้อยละ 10 แต่เห็นว่าหากปรับเพิ่มขึ้นครั้งเดียวเป็น 300 บาทต่อวัน อาจส่งผลกระทบต่อคนข้างรุนแรง

ดร.ประสาร กล่าวว่าเมื่อประเมินอัตราค่าแรงขั้นต่ำ หักด้วยอัตราเงินเฟ้อในระยะที่ผ่านมา พบว่ามีช่องว่างสามารถปรับเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำเพิ่มขึ้นได้อีกร้อยละ 10 แต่เห็นว่าหากปรับเพิ่มขึ้นครั้งเดียวเป็น 300 บาทต่อวัน อาจส่งผลกระทบต่อคนข้างรุนแรง เนื่องจากภาคธุรกิจปรับตัวไม่ทัน

ดร.ณรงค์ เพชรประเสริฐ อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เห็นว่าควรปรับค่าแรงขั้นต่ำเป็น 250 บาทต่อวัน ซึ่งเป็นอัตราที่เหมาะสมสอดคล้องกับสถานการณ์ เนื่องจากช่วยชดเชยความถดถอยของค่าแรงที่สะสมกันมาหลายปี อีกทั้งสอดคล้องกับสถานการณ์เศรษฐกิจภายในประเทศ รวมถึงยังเป็นการดึงดูดแรงงานที่มีฝีมือไทยไม่ให้เคลื่อนย้ายออกนอกประเทศ เนื่องจากตามข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี 2558 จะเปิดเสรีแรงงาน โดยการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศกลุ่มอาเซียนที่ทำได้ง่ายขึ้น หากค่าแรงของไทยยังไม่ปรับเพิ่ม แรงงานที่มีฝีมือของไทยจะเคลื่อนย้ายไปยังมาเลเซียและสิงคโปร์

ขณะที่ ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล อดีตรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ให้ทัศนะว่าการปรับเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวัน สำหรับผู้ประกอบการรายใหญ่สามารถรับได้ แต่จะกระทบอย่างรุนแรงต่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั่วประเทศที่มีกว่า 2 ล้านราย ซึ่งถือว่าเป็นฐานรากสำคัญของธุรกิจต่างจังหวัด และเปรียบเสมือนเข็มตันเล็กๆ

อุตสาหกรรมอาหารจะได้รับผลกระทบอย่างมาก หากมีการเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำ

ที่ผู้ประกอบการรายใหญ่ จะทำให้เกิดปรากฏการณ์ผู้ประกอบการรายใหญ่เข้ายึดครองตลาดผู้ประกอบการรายเล็ก ดังนั้นควรดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไป

ผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว ยานยนต์ และอาหาร

สำหรับผลกระทบต่ออุตสาหกรรมต่างๆ แตกต่างกันไป โดยอุตสาหกรรมใช้แรงงานเข้มข้น (Labor Intensive) จะได้รับผลกระทบมากกว่าอุตสาหกรรมที่ใช้ทุนเข้มข้น (Capital Intensive)

• อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

นายกฤษฎา หิรัญกิจ ประธานฝ่ายนโยบายสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย วิดกกังวลว่าการขึ้นค่าแรงขั้นต่ำต่ำกว่าร้อยละ 50 จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวในภาพรวมซึ่งจ้างงานมากถึง 2.5 ล้านคน เนื่องจากต้นทุนแรงงานคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 15 - 20 ของทั้งหมด ขณะเดียวกันไม่สามารถขึ้นค่าบริการได้ในระยะสั้น เนื่องจากธุรกิจโรงแรมมีอุปสงค์ล้นตลาด และในระยะยาวจะทำให้ค่าบริการเพิ่มขึ้นกระทบต่อผู้บริโภค และได้เสนอว่าแทนที่

จะขึ้นค่าแรงขั้นต่ำครั้งเดียวเป็น 300 บาทต่อวัน ควรปรับเพิ่มปีละ 25 บาทต่อวันรวม 4 ปี เป็นเงินรวม 100 บาทต่อวัน

นายประกิต ชินอมรพงศ์ นายกสมาคมโรงแรมไทย ให้ทัศนะว่าการขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวัน จะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการโรงแรมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะผู้ประกอบการโรงแรมระดับ 2 - 3 ดาว เนื่องจากปัจจุบันการจ้างแรงงานในต่างจังหวัดของกลุ่มโรงแรมเหล่านี้เริ่มต้นอยู่ที่ระดับ 195 บาทต่อวัน

สำหรับแนวทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหา คือ การปรับลดจำนวนพนักงานลง โดยปัจจุบันการจ้างบุคลากรในธุรกิจโรงแรมของไทย 1.5 - 2 คนต่อห้องพัก เปรียบเทียบกับในประเทศยุโรปอยู่ที่ระดับ 0.6 - 0.7 คนต่อห้องพัก โดยหากปรับลดจำนวนพนักงานลงไป จะทำให้คุณภาพบริการลดลง

• อุตสาหกรรมยานยนต์

นายศุภรัตน์ ศิริสุวรรณางกูร ผู้ช่วยผู้จัดการใหญ่อาวุโสบริษัท โตโยต้ามอเตอร์-เอเชีย แปซิฟิก เอ็นจิเนียริง แอนด์ แมนูแฟคเจอร์ส และประธานกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ให้ทัศนะว่าจะกระทบต่ออุตสาหกรรมยานยนต์ที่มีแรงงานเกี่ยวข้องประมาณ 700,000 คน หากปรับค่าแรงขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวัน จะต้องปรับอัตราค่าจ้างแรงงานที่มีฝีมือเพิ่มขึ้นอีกมาก ทำให้ขึ้นส่วนยานยนต์ของไทยมีต้นทุนเพิ่มสูงขึ้น บริษัทรถยนต์อาจหันไปซื้อชิ้นส่วนจากประเทศอื่นเป็นการทดแทนได้

• อุตสาหกรรมอาหาร

นายอนุรัตน์ ใต้คาสัย ประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารบริษัท ยูเนียนโฟรเซนโปรดักส์ และบริษัท ฟรานทะเล มาร์เก็ตติ้งฯ ผู้ผลิตและจำหน่ายอาหารทะเลแช่แข็งฟรานทะเลกล่าวว่า ปัจจุบันบริษัทฯ มีพนักงานประมาณ 8,000 คน หากปรับค่าแรงขั้นต่ำเป็น 300

บาทต่อวัน จะทำให้ต้องจ่ายเงินเดือนค่าจ้างเพิ่มขึ้น 15 - 20 ล้านบาทต่อเดือน หรือประมาณ 240 ล้านบาทต่อปี ส่งผลทำให้ต้นทุนเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 2 ขณะที่บริษัทรับจ้างผลิตจะได้รับผลกระทบมากกว่า โดยมีต้นทุนสูงขึ้นร้อยละ 37

- อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

เป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีการจ้างงานในปัจจุบันมากถึง 570,525 คน ได้จัดประชุมหารือเมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 2554 สรุปได้ว่าในอุตสาหกรรมนี้ ต้นทุนแรงงานคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 10 - 20 ของทั้งหมด หากขึ้นอัตราค่าแรงขั้นต่ำโดยทันที จะกระทบอย่างมากต่อ SMEs โดยหากปรับเพิ่มเกินร้อยละ 15 อาจจะต้องลดจำนวนคนงานลง แล้วนำเครื่องจักรอัตโนมัติมาใช้ทดแทนแรงงาน จ้างแรงงานรับเหมาช่วงเป็นการทดแทน หรือย้ายไปตั้งกิจการในต่างประเทศ สำหรับบริษัทขนาดใหญ่ก็จะได้ผลกระทบแม้ปัจจุบันจะจ่ายเกิน 300 บาทต่อวัน ก็ตาม

ยิ่งไปกว่านั้น หากรวมรายได้อื่นๆ ทั้งที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงิน อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ได้จ่ายเกิน 300 บาทต่อวันอยู่แล้ว โดยปัจจุบันนอกจากค่าแรงขั้นต่ำในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล 215 บาทต่อวัน อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ได้จ่ายเงินในรูปแบบอื่นๆ ทั้งในรูปแบบเงินคงที่ เช่น ค่ากะ ค่าอาหาร ค่าโบนัส ฯลฯ ประมาณ 103 บาทต่อวัน และผลตอบแทนในรูปแบบตัวเงินผันแปร เช่น ผลตอบแทนตามผลประกอบการ เบี้ยขยัน 100 - 112 บาทต่อวัน นอกจากนี้ ยังจ่ายในรูปแบบสวัสดิการ เช่น กองทุนสำรองเลี้ยงชีพที่นายจ้างจ่ายสมทบ ประกันสุขภาพพนักงาน ค่ารถรับส่งพนักงาน ประมาณการในรูปแบบตัวเงินอีก 200 บาทต่อวัน

หากขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวัน จะทำให้ต้นทุนธุรกิจโรงพยาบาลเอกชนเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 5

ขณะที่ธุรกิจโรงพยาบาลเอกชนเห็นว่าการปรับค่าแรงขั้นต่ำจะทำให้ต้นทุนเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 5 โดยกรณีบุคลากรทางการแพทย์ส่วนใหญ่มีอัตราค่าแรงเกิน 300 บาทต่อวันอยู่แล้ว ยกเว้นบุคลากรบางส่วนเท่านั้น เช่น พนักงานทำความสะอาด พนักงานรักษาความปลอดภัย เป็นต้น

- อุตสาหกรรมพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ คาดว่าจะทำให้ต้นทุนการพัฒนาที่อยู่อาศัยเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 7 - 10

ทำให้เงินเฟ้อเพิ่มขึ้น

จากการศึกษาของศูนย์วิเคราะห์เศรษฐกิจธนาคารทหารไทย (TMB Analysis) โดยตั้งสมมติฐานว่าค่าแรงขั้นต่ำปรับเพิ่มเป็น 300 บาทต่อวันทั่วประเทศ ในไตรมาสแรกของปี 2555 พบว่าจะทำให้อัตราค่าแรงงานของภาคเอกชนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 26 โดยจะเริ่มส่งผลกระทบตั้งแต่ไตรมาสที่ 2 ของปี 2555 เป็นต้นไป โดยค่าแรงที่เพิ่มขึ้นจะทำให้ราคาสินค้าอุปโภคบริโภคปรับเพิ่มขึ้น โดยอัตราเงินเฟ้อของหมวดอาหารจะเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 4 ขณะที่อัตราเงินเฟ้อพื้นฐาน (Core Inflation) จะเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 2.3

จากการวิเคราะห์ข้างต้น อัตราเงินเฟ้อพื้นฐานในปี 2555 ซึ่งรวมทั้งที่เพิ่มขึ้นจากปัจจัยอื่นและที่เพิ่มขึ้นจากการปรับค่าแรงขั้นต่ำ อาจจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น 5 ซึ่งศูนย์วิเคราะห์เศรษฐกิจธนาคารทหารไทยเห็นว่าเป็นความเสี่ยงระดับอันตราย เนื่องจากในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา อัตราเงินเฟ้อพื้นฐานไม่เคยเกินร้อยละ 4

ขณะที่นายयरรอง พวงราช ปลัดกระทรวงพาณิชย์ กล่าวว่าในทางทฤษฎีแล้วการปรับเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำจะไม่มีผลต่ออัตราเงินเฟ้อของประเทศอย่างรุนแรง

ปลัดกระทรวงพาณิชย์ กล่าวว่า การปรับเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำ จะไม่มีผลต่ออัตราเงินเฟ้อของประเทศอย่างรุนแรง เพราะจะไม่เป็นการจับจ่ายเงินของประชาชนมากนัก ซึ่งการปรับค่าแรงทุกร้อยละ 1 จะมีผลต่ออัตราเงินเฟ้อให้สูงขึ้นเพียงร้อยละ 0.08 ในรอบ 1 ปี

**คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยรังสิต
กล่าวว่าการเพิ่มค่าแรงแม้จะ
ทำให้ต้นทุนการผลิตเพิ่มขึ้น
แต่จะทำให้นายจ้างเร่งปรับ
ศักยภาพและทักษะของแรงงาน**

เพราะจะไม่เพิ่มการจับจ่ายเงินของประชาชนมากนัก ซึ่งการปรับค่าแรงทุกร้อยละ 1 จะมีผลต่ออัตราเงินเฟ้อให้สูงขึ้นเพียงร้อยละ 0.08 ในรอบ 1 ปี

wanebnoimabokoyangtikid

สำหรับนายจี หยวน หวัง ผู้อำนวยการองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ประจำประเทศไทย ได้ให้ทัศนะว่าแม้ค่าแรงขั้นต่ำที่สูงขึ้น อาจจะทำให้มีการจ้างงานลดลงในภาคเศรษฐกิจที่ยังจ่ายค่าจ้างแรงงานต่ำ แต่ความต้องการแรงงาน โดยภาพรวมอยู่ระดับสูง จะทำให้คนงานเหล่านี้สามารถย้ายงานไปสู่ภาคเศรษฐกิจอื่นได้นอกจากนี้ ค่าแรงที่สูงขึ้นจะทำให้ความต้องการรวมสูงขึ้น และกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจภายในประเทศ พร้อมกับเสนอแนะว่านโยบายค่าแรงขั้นต่ำ จะต้องดำเนินการควบคู่กันกับมาตรการอื่น เช่น นายจ้างต้องให้รางวัลด้านการศึกษา ทักษะการผลิต สภาพแรงงานต้องมีบทบาทในการดูแลให้จ่ายผลตอบแทนต่อแรงงานมากขึ้น

ขณะที่นายอนุสรณ์ ธรรมใจ คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ได้ให้ทัศนะเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2554 เกี่ยวกับผลการศึกษาผลกระทบจากการขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาทต่อวันทั่วประเทศว่าทำให้ต้นทุนการผลิตในกลุ่ม SMEs เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 17.06 เป็นร้อยละ 23.48 หรือเพิ่มร้อยละ 6.42 ส่วนกิจการขนาดใหญ่

ต้นทุนการผลิตเพิ่มจากร้อยละ 14.14 เป็นร้อยละ 20.48 หรือเพิ่มร้อยละ 6.34 โดยตัวเลขต้นทุนที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 6 - 7 นับว่าค่อนข้างต่ำ ไม่มีผลทำให้ต้องปิดกิจการหรือปิดโรงงาน

นายอนุสรณ์ได้ให้ทัศนะเพิ่มเติมว่าการเพิ่มค่าแรงแม้จะทำให้ต้นทุนการผลิตเพิ่มขึ้น แต่จะทำให้นายจ้างเร่งปรับศักยภาพและทักษะของแรงงาน และหันมาใช้นวัตกรรมเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อเพิ่มผลิตภาพ นอกจากนี้ จะจูงใจให้คนเข้ามาทำงาน ลดปัญหาขาดแคลนแรงงาน รวมถึงลดการเคลื่อนย้ายถิ่น คนงานได้ทำงานในภูมิลำเนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ครอบครัวอบอุ่น ลดปัญหาการติดยาเสพติด

ไทยพันจุดแข่งขันด้านแรงงาน ราคาถูกลงแล้ว

นายศุภรัตน์ ศิววัฒน์ รองประธานคณะกรรมการบริหารการเงินและกรรมการการลงทุน เครือเจริญโภคภัณฑ์ ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าการปรับเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำ อาจทำให้นักลงทุนที่หวังใช้แรงงานราคาถูกไม่มาลงทุน แต่ปัจจุบันประเทศไทยได้เลย

การเพิ่มอัตราค่าแรงขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวันทั่วประเทศ คาดว่าจะทำให้อัตราเงินเฟ้อของหมวดอาหารจะเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 4

จุดที่จะต้องแข่งขันในด้านแรงงานราคาถูกลงและการที่ไทยกดค่าแรงให้ต่ำในปัจจุบันเป็นสาเหตุทำให้ประสิทธิภาพการผลิตด้อยลง

นายยงยุทธ เฉลิมวงษ์ ผู้อำนวยการวิจัยด้านการพัฒนาแรงงาน สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย กล่าวว่ายโยบายค่าแรงขั้นต่ำ 300 บาทต่อวัน หากทำได้จริง จะสร้างการเปลี่ยนแปลงครั้งใหม่ให้กับโครงสร้างค่าจ้างและอุตสาหกรรมไทย ที่จะต้องปรับตัวและยกระดับการพัฒนาของประเทศขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง ภายหลังจากติดกับดักประเทศกำลังพัฒนามาเป็นเวลายาวนาน นโยบายนี้จึงเป็นความท้าทายอย่างยิ่ง หากทำได้สำเร็จ จะเกิดประโยชน์แก่แรงงานและประเทศชาติ ในการลดปัญหาความเหลื่อมล้ำได้อีกทางหนึ่ง

**ไทยได้เลยจุดที่จะต้องแข่งขัน
ในด้านแรงงานราคาถูกลง
และการที่ไทยกดค่าแรง
ให้ต่ำในปัจจุบัน เป็นสาเหตุทำให้
ประสิทธิภาพการผลิตด้อยลง**

นายแล ดิลกวิทยรัตน์ อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กล่าวว่าต้นทุนการผลิตมาจากค่าแรงขั้นต่ำไม่ถึงร้อยละ 10 ส่วนที่เหลือร้อยละ 90 เป็นต้นทุนมาจากส่วนอื่น แต่นายจ้างมักคิดว่าหากปรับค่าแรงขั้นต่ำ จะทำให้ต้นทุนเพิ่มขึ้น จนอยู่ไม่ได้และต้องย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศอื่น ซึ่งเป็นที่น่าแปลกใจเพราะเกาหลีใต้และไต้หวันที่เคยโตมาพร้อมกับประเทศไทย แต่ค่าแรงขั้นต่ำกลับสูงกว่าประเทศไทย และยังสามารถในการแข่งขัน แสดงว่าประเทศเหล่านี้พัฒนาหรือลดต้นทุนในส่วนที่เป็นร้อยละ 90

เสถียรภาพของนโยบายส่งเสริม การลงทุนไทย

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่ากว่าที่ประเทศไทยจะมีวันนี้ ได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ทั้งการปฏิวัติ การทำรัฐประหาร การก่อกบฏ การชุมนุมทางการเมือง การชนข่าประชาชนด้วยเหตุผลการเมืองนับครั้งไม่ถ้วน ถ้าประเทศไทยจะจัดงาน “การเมืองแฟร์” ขึ้นมาสักครั้ง ก็คงไม่แปลกนัก เพราะมีประวัติศาสตร์และเรื่องราวจำนวนมาก

การปฏิวัติรัฐประหารเกิดขึ้นหลายสิบครั้ง ในช่วงเกือบ 80 ปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี 2475 โดยคณะราษฎรที่ทำการปฏิวัติการปกครองจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นประชาธิปไตย ซึ่งครั้งนั้นถือเป็นการปฏิวัติครั้งแรกและครั้งเดียวในประเทศไทย นอกจากนั้นล้วนแต่เป็นการทำรัฐประหาร ซึ่งเป็นการใช้กำลังอำนาจเข้าเปลี่ยนแปลงอำนาจของรัฐ เปลี่ยนแปลงเฉพาะรัฐบาล ไม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครอง

โดยสิ้นเชิง แต่หากการทำรัฐประหารไม่สำเร็จ จะเรียกว่า กบฏ

นอกจากนี้ยังมีการรวมตัวของประชาชนที่ไม่ใช่ทั้งการรัฐประหารและการกบฏ แต่กลับส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในประเทศ ได้แก่ เหตุการณ์วันมหาวิปโยค 14 ตุลาคม 2516 เหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 และเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ 2535 หรือแม้กระทั่งเกิดการชุมนุมทางการเมืองจนกลายเป็นการจลาจล ในปี 2552 และ 2553 ที่ผ่านมา

สรุปการก่อรัฐประหารที่เกิดขึ้นในประเทศไทย

ลำดับ	วัน เดือน ปี	เหตุการณ์
1	1 เมษายน 2476	พระยามโนปกรณนิติธาดา ประกาศพระราชกฤษฎีกาปิดสภาผู้แทนราษฎร งดใช้รัฐธรรมนูญบางมาตรา
2	20 มิถุนายน 2476	พลเอกพระยาพหลพลพยุหเสนา ยึดอำนาจ พระยามโนปกรณนิติธาดา นายกรัฐมนตรี
3	8 พฤศจิกายน 2490	พล.ท.ผิน ชุณหะวัณ ยึดอำนาจรัฐบาล พล.ร.ต.ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี
4	6 เมษายน 2491	คณะนายทหารกลุ่มที่ทำกรรัฐประหาร 8 พฤศจิกายน 2490 บังคับให้นายควง อภัยวงศ์ ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และมอบตำแหน่งต่อให้จอมพล ป.พิบูลสงคราม
5	29 พฤศจิกายน 2494	จอมพล ป. พิบูลสงคราม ยึดอำนาจรัฐบาลตนเอง
6	16 กันยายน 2500	จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ยึดอำนาจรัฐบาล จอมพล ป.พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี
7	20 ตุลาคม 2501	จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ยึดอำนาจรัฐบาล จอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี
8	17 พฤศจิกายน 2514	จอมพลถนอม กิตติขจร ยึดอำนาจรัฐบาลตนเอง
9	6 ตุลาคม 2519	พล.ร.อ.สังัด ชลชออยู่ ยึดอำนาจรัฐบาล ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช นายกรัฐมนตรี
10	20 ตุลาคม 2520	พล.ร.อ.สังัด ชลชออยู่ ยึดอำนาจรัฐบาล นายธานินทร์ กรัยวิเชียร นายกรัฐมนตรี
11	23 กุมภาพันธ์ 2534	พล.อ.สุนทร คงสมพงษ์ ยึดอำนาจรัฐบาล พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรี
12	19 กันยายน 2549	พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน ยึดอำนาจรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี

นอกจากนี้ยังมีการก่อรัฐประหารที่ทำไม่สำเร็จ และถูกเรียกว่ากบฏ จำนวน 12 ครั้ง ดังนี้

1. กบฏ ร.ศ.130
2. กบฏบวรเดช (11 ตุลาคม 2476)
3. กบฏนายสิบ (3 สิงหาคม 2478)
4. กบฏพระยาทรงสุรเดช หรือกบฏ 18 ศพ (29 มกราคม 2482)
5. กบฏเสนานิการ (1 ตุลาคม 2491)
6. กบฏแบ่งแยกดินแดน (พฤศจิกายน 2491)
7. กบฏวังหลวง (26 กุมภาพันธ์ 2492)
8. กบฏแมนฮัตตัน (29 มิถุนายน 2494)
9. กบฏสันติภาพ (8 พฤศจิกายน 2497)
10. กบฏ 26 มีนาคม 2520
11. กบฏยังเติร์ก (1-3 เมษายน 2524)
12. กบฏทหารนอกราชการ (9 กันยายน 2528)

นโยบายการลงทุนในยุค รัฐบาลทหาร ส่งเสริมการ ลงทุนเพื่อทดแทนการนำเข้า

ในแต่ละยุคสมัยที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลในขณะนั้นจะมีผู้นำมาจากที่แตกต่างกัน ทั้งผู้นำที่เป็นทหาร นักการเมือง ศักดินา นักธุรกิจ หรือปัญญาชน แต่ทุกๆ รัฐบาลต่างก็ให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจและการลงทุน

นโยบายเศรษฐกิจและการลงทุนของรัฐบาล ภายใต้การนำโดยผู้นำทหารที่โด่งดัง

ในแต่ละยุคสมัยที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง แต่ทุกๆ รัฐบาลต่าง ก็ให้ความสำคัญกับเศรษฐกิจและการลงทุน

ในช่วงปี 2502 - 2506 จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504 - 2509) ซึ่งแม้แผนฉบับที่ 1 นี้จะเน้นการพัฒนาด้านเกษตรกรรม และการเพิ่มเส้นทางคมนาคมจากส่วนกลาง ไปยังภูมิภาคต่างๆ แต่รัฐบาลก็ผลักดันเรื่องการลงทุนด้วย

โดยรัฐบาลได้แต่งตั้ง คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม เมื่อวันที่ 13 เมษายน 2502 และได้ส่งเสริมให้ภาคเอกชนลงทุนด้านอุตสาหกรรมต่างๆ เช่น โรงงานทอผ้า โรงงานทอกระสอบ โรงงานผลิตเหล็ก รวมทั้งการสำรวจทรัพยากรธรณีต่างๆ ด้วย

ในช่วงนั้น ธนาคารโลกในฐานะผู้ให้เงินกู้รายใหญ่ของประเทศไทย ได้ให้ความช่วยเหลือในการเป็นที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจด้านต่างๆ ซึ่งในด้านการลงทุนภาคอุตสาหกรรม ธนาคารโลกจึงมีอิทธิพลอย่างมากในการออกนโยบายส่งเสริมการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลไทยของจอมพลสฤษดิ์ในขณะนั้น ได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติส่งเสริมอุตสาหกรรม พ.ศ. 2497 ตามคำแนะนำของคณะทำงาน ธนาคารโลกและคณะสำรวจธุรกิจเอกชนจากสหรัฐฯ

การส่งเสริมการลงทุนในขณะนั้น จึงมุ่งเน้นไปที่เรื่องการให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนต่างชาติ และได้ออกพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม

พ.ศ. 2503 โดยกำหนดระยะเวลาแก่นักเข้าเงินได้นิติบุคคลให้มีความยืดหยุ่นน้อยลง คือจากเดิม 2 - 5 ปี ให้เป็นเหมือนกันหมดคือ 5 ปีเท่านั้น

และยังมีการแต่งตั้ง “คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม” มีอำนาจหน้าที่ ให้การส่งเสริมการลงทุน มีกรรมการทั้งหมด 36 คน โดยมีนายทวี บุญยเกตุ เป็นประธานคนแรก

ในช่วงต่อมา รัฐบาลภายใต้การนำของจอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี 2 สมัย (ปี 2506 - 2511 และ ปี 2511 - 2514) ซึ่งช่วงปี 2506 - 2507 ประเทศไทยได้กลายเป็นฐานทัพของสหรัฐฯ ที่ใช้ในการทำสงครามกับเวียดนามเหนือ ซึ่งผลจากการเข้ามาของทหารสหรัฐฯ ส่งผลเชิงบวกต่อนโยบายเศรษฐกิจของไทย โดยมีการสร้างถนน ระบบสาธารณูปโภคต่างๆ และเกิดการลงทุนภาคอุตสาหกรรมจากสหรัฐฯ มากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในช่วงรัฐบาลจอมพลถนอม ปี 2512 - 2513 ประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาการก่อการร้ายของพรรคคอมมิวนิสต์อย่างรุนแรง ในจังหวัดสำคัญกว่า 20 จังหวัด ซึ่งส่งผลกระทบต่อการลงทุนของต่างประเทศในไทยอย่างมาก

ภาพรวมการส่งเสริมการลงทุนตั้งแต่ปี 2504 - 2514 ได้เน้นการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ทดแทนการนำเข้า หรือกิจการที่ตอบสนองความต้องการภายในประเทศ อุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในระยะนี้ได้แก่ การผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค เช่น น้ำมันพืช แป้งมันสำปะหลัง น้ำตาล กระดาษ ผลิตภัณฑ์จากยางพารา สิ่งทอ เครื่องใช้ไฟฟ้า การประกอบรถยนต์ กิจการเกี่ยวกับการก่อสร้าง เช่น ปูนซีเมนต์ กระจกแผ่น เหล็กรูปพรรณ ท่อเหล็ก ท่อพลาสติก สีทาบ้าน กิจการรถลู่แร่และแต่งแร่ เช่น ดินบุก พลวง กิจการโรงกลั่นน้ำมัน และกิจการบริการ เช่น โรงแรม

ห้องเย็น กิจการอบฟืนและไซโล กิจการเกษตร เช่น ประมงน้ำจืด

ส่งเสริมการส่งออก

เมื่ออุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้าเกิดขึ้น และพัฒนาไปได้ระยะหนึ่ง นโยบายส่งเสริมการลงทุนก็เริ่มเน้นกระตุ้นให้เกิดการลงทุนเพื่อการส่งออก เนื่องจากอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้านั้น มีตลาดอยู่ภายในประเทศซึ่งมีขนาดเล็ก ไม่พอที่จะทำให้การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศอยู่ในอัตราสูงได้ จะต้องขยายตลาด นั่นคือต้องส่งสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

รัฐบาลจึงได้ปรับกลยุทธ์การพัฒนาอุตสาหกรรมครั้งสำคัญในปี 2515 อันเป็นปีที่เริ่มใช้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 โดยเปลี่ยน

รัฐบาลได้ปรับกลยุทธ์
การพัฒนาอุตสาหกรรม
ครั้งสำคัญในปี 2515
โดยเปลี่ยนมาเน้น
“อุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออก”

การใช้กำลังอำนาจทางการทหาร
ในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์
ทำให้รัฐบาลต้องเผชิญกับการลอบโจมตี
ของผู้ก่อการร้ายอย่างมาก
และส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ

มาเน้น “อุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออก” ซึ่งเป็นการผลิตที่อาศัยความได้เปรียบจากทรัพยากรที่มีอยู่มากภายในประเทศ โดยมีมาตรการต่างๆ เพื่อลดต้นทุนการส่งออก

นอกจากนี้ ในเดือนตุลาคม 2515 รัฐบาลยังได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนฉบับใหม่ มีสาระสำคัญที่เพิ่มขึ้นคือ ให้สิทธิประโยชน์เพิ่มแก่กิจการส่งออก และการลงทุนในภูมิภาค

สำหรับอุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญที่เกิดขึ้นในขณะนี้ได้แก่ อาหารกระป๋อง การปั่นด้ายทอผ้า การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป การผลิตถุงมือถุงเท้า และการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์

อุตสาหกรรมเกษตรที่ได้รับการส่งเสริมมากในขณะนี้ได้แก่ การทำฟาร์มขนาดใหญ่ การปลูกปาล์ม การเลี้ยงปลา และกุ้ง

ทั้งนี้ รัฐบาลก็ยังให้การส่งเสริมฯ อุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้าใหม่ๆ โดยเฉพาะกิจการที่ผลิตสินค้าชั้นกลาง เพื่อป้องกันวัตถุดิบหรือชิ้นส่วนให้กับอุตสาหกรรมอื่น เช่น อุตสาหกรรมผลิตชิ้นส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้า และชิ้นส่วนยานพาหนะ อุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์ อุตสาหกรรมเยื่อกระดาษและกระดาษ และอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์

นอกจากนั้น ยังให้การส่งเสริมฯ กิจการในสาขาบริการ เช่น โรงพยาบาล คลังสินค้า และกิจการสนับสนุนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

อย่างไรก็ตาม ในช่วงปี 2518 - 2519 สมัย ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นนายก

รัฐมนตรี ก็เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจขึ้น และกระทบต่อบรรยากาศการลงทุนของภาคเอกชน ส่งผลต่อการจ้างงาน การผลิต และภาวะเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ

เริ่มจากการถอนกำลังทหารของสหรัฐฯ ออกจากไทย ทำให้การจ้างงานโดยตรงลดลงกว่า 50,000 คน และการจ้างงานโดยอ้อมลดลงประมาณ 100,000 คน นอกจากนี้ยังมีปัญหาการขาดดุลการค้าสูงสุดเป็นประวัติการณ์มากถึง 20,161 ล้านบาท

ซ้ำเติมด้วยการเคลื่อนไหวชุมนุมเรียกร้องสิทธิและความช่วยเหลือต่างๆ เช่น การประท้วงของคนงานบริษัท สแตนดาร์ดการ์เมนต์ การนัดหยุดงานของพนักงานโรงแรมดุสิตธานี การชุมนุมของพนักงานไทยการ์ด ฯลฯ

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช นายกรัฐมนตรีคนที่ 13

นักหนาสาหัสที่สุดคือ การใช้กำลังอำนาจทางการทหารในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ทำให้รัฐบาลต้องเผชิญกับการลอบโจมตีของผู้ก่อการร้ายอย่างมาก และส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ ซึ่งมีผลต่อการลงทุนจากต่างประเทศที่แม้จะมีการให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนชาวต่างชาติ แต่เมื่อมีเหตุร้ายเกิดขึ้นหลายครั้ง ก็ทำให้ต่างชาติไม่มีความมั่นใจที่จะเข้ามาลงทุน

ในช่วงปี 2519 - 2520 รัฐบาลนายธานินทร์ กรัยวิเชียร ได้เน้นการจัดสรรงบประมาณเพื่อป้องกันประเทศและรักษาความมั่นคงมากกว่าการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ทำให้การกระตุ้นบรรยากาศการลงทุนเป็นไปได้ยากลำบาก แม้จะมีการปรับปรุงพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน มีการปรับปรุงกฎหมายแรงงาน ซึ่งได้ห้ามการนัดหยุดงานชั่วคราว

นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้ส่งคณะผู้แทนนำโดยนายสมิคร สุนทรเวช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้น เดินทางไปยังประเทศต่างๆ เพื่อยืนยันเสถียรภาพทางการเมืองของประเทศ และเชิญชวนนักลงทุนต่างชาติมาลงทุนในไทย

แต่ปรากฏว่า รัฐบาลกลับดำเนินมาตรการที่ทำให้ให้นักลงทุนต่างชาติไม่เชื่อมั่นในนโยบายทางเศรษฐกิจ ด้วยการเรียกเก็บเงินค่าปรับจากบริษัท สยามคราฟท์ การยุบเลิกบริษัท การบินแอร์สยาม การถอนใบอนุญาตบริษัท สินสวัสดิ์ประกันภัย และรัฐบาลยังดำเนินการส่งเสริมฯ แบบ

นโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อการส่งออกนี้ เป็นแรงจูงใจอย่างสำคัญที่ดึงดูดให้นักลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะญี่ปุ่น ย้ายฐานการผลิตเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งยังขยายการลงทุนอย่างต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้

เลือกปฏิบัติกับการลงทุนจากต่างชาติมากกว่าการลงทุนของคนไทย จนทำให้นักธุรกิจบางกลุ่มไม่พอใจ

ดังนั้น รัฐบาลจึงได้ปรับปรุงกฎหมายการลงทุนอีกครั้ง โดยประกาศพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ซึ่งได้เพิ่มมาตรการจูงใจด้านการลงทุน การคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ การอำนวยความสะดวกและแก้ไขปัญหาอุปสรรคที่มีต่อการลงทุน

ต่อมาในช่วงปี 2526 - 2527 ประเทศไทยได้เผชิญกับปัญหาขาดดุลบัญชีเดินสะพัดอย่างรุนแรง มีการลดค่าเงินบาท ธุรกิจภายในประเทศประสบปัญหาขาดสภาพคล่อง ต้องปิดกิจการหรือลดกำลังการผลิต ก่อให้เกิดปัญหาการว่างงานตามมา

เพื่อเป็นการส่งเสริมการส่งออก กระตุ้นเศรษฐกิจในประเทศ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน จึงได้ออกนโยบายให้การส่งเสริมฯ กิจกรรมที่ผลิตผลิตภัณฑ์เพื่อการส่งออกเป็นส่วนใหญ่ เป็นประเภทที่ให้การส่งเสริมฯ เป็นการทั่วไปทุกกิจการ โดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องส่งออกไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2527

ในช่วงนั้น ประเทศอุตสาหกรรมใหม่และญี่ปุ่น มีการเคลื่อนย้ายฐานการผลิตไปยังต่างประเทศ ซึ่งไทยก็เป็นอีกประเทศที่มีการลงทุนจากญี่ปุ่นเข้ามามาก เพื่อแก้ปัญหาค่าเงินของญี่ปุ่นแข็งตัว

นโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อการส่งออกนี้ เป็นแรงจูงใจอย่างสำคัญที่ดึงดูดให้นักลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะ

ญี่ปุ่น ย้ายฐานการผลิตเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งส่วนใหญ่หลังจากย้ายฐานเข้ามาแล้วยังขยายการลงทุนอย่างต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้

ยุคโชติช่วงชัชวาล

หลังจากพล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ ได้เป็นนายกรัฐมนตรี ก็ได้ดำเนินนโยบายสำคัญ ด้วยการเน้นแก้ไขปัญหาแรงงานเป็นอันดับแรก จากนั้นจะสร้างประเทศให้เป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ หรือนิก (New Industrial Country: NIC) ด้วยการส่งเสริมการลงทุน สร้างโรงงานอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคของประเทศ สร้างสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน เปลี่ยนสนาทรบเป็นสนาการค้า เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของประชาชนในภูมิภาคนี้ และ

พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ

สร้างสันติภาพในแถบอินโดจีน ภายใต้
นโยบายเศรษฐกิจนำการทหาร

และการค้นพบก๊าซธรรมชาติใน
อ่าวไทย ก็ทำให้รัฐบาลเดินหน้าพัฒนา
พื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกอย่างจริงจัง เพื่อ
ให้เป็นเขตอุตสาหกรรมแห่งใหม่ของประเทศ
ได้มีการลงทุนพัฒนาท่าเรือแหลมฉบัง
และท่าเรือมาบตาพุด รวมทั้งโครงการ
ปิโตรเคมีแห่งชาติระยะที่ 1 และ 2

พล.อ.ชาติชาย ได้ดำเนิน
นโยบายสำคัญ ด้วยการ
เป็นแก้ภัยปัญหาแรงงาน
เป็นอันดับแรก จากนั้น
จะสร้างประเทศ ให้เป็นประเทศ
อุตสาหกรรมใหม่ หรือนิก
ด้วยการส่งเสริมการลงทุน

อีกทั้งรัฐบาลในขณะนั้น ซึ่งมี
พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี และมีนายกร ทัพบะรังสี เป็น
รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี กำกับ
ดูแลหน่วยงานส่งเสริมการลงทุนของ
ประเทศไทย ก็ได้แสดงให้เห็นว่า รัฐบาลที่

มีเสถียรสนับสนุนส่วนใหญ่มาจากพื้นที่ภาค
อีสาน สามารถเชื่อมโยงการขับเคลื่อน
เศรษฐกิจของประเทศไปพร้อมๆ กับการ
ช่วยเหลือประชาชนในพื้นที่ฐานเสียงของ
พรรครัฐบาล โดยรัฐบาลได้พัฒนาเส้นทาง
คมนาคมเชื่อมโยงพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก
กับจังหวัดนครราชสีมา เพื่อเปิดประตูอีสาน
สู่อุตสาหกรรมภาคตะวันออก

ยุค รสช.

ต่อมา รัฐบาลพล.อ. ชาติชาย ถูกยึด
อำนาจ ด้วยเหตุผลเกี่ยวกับความไม่โปร่งใส
ในการทำงาน ฯลฯ โดย รสช. หรือคณะรักษา
ความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ซึ่งนำโดย
พล.อ. สุรยุทธ์ คงสมพงษ์ และ พล.อ. สุจินดา
คราประยูร

จากนั้น ประเทศไทยก็ได้รัฐบาลใหม่ มี
นายอานันท์ ปันยารชุน เป็นนายกรัฐมนตรี
เพื่อทำหน้าที่หลักในการจัดการเลือกตั้ง

ซึ่งภายหลังการเลือกตั้ง พรรคร่วมรัฐบาล
ได้สนับสนุนให้ พล.อ.สุจินดา คราประยูร
รองประธาน รสช. เป็นนายกรัฐมนตรี
จึงเกิดความขัดแย้งขึ้นในสังคมไทยและ
บานปลายไปสู่การเผ่นฆ่าประชาชน

ภายหลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ
ประเทศไทยก็ได้รัฐบาลใหม่ ภายใต้การนำ
ของนายอานันท์ ปันยารชุน (อีกครั้ง)

ยุครัฐบาลตั้ง-บิกจ๊ว

ภายหลังรัฐบาลนายอานันท์ ประเทศไทย
ได้รัฐบาลจากการเลือกตั้งครั้งแรกหลังยุค
รสช. โดยมีนายบรรหาร ศิลปอาชา หัวหน้า
พรรคชาติไทยในขณะนั้น เป็นนายก-
รัฐมนตรี ในเดือนกรกฎาคม 2538 และ
รัฐบาลนายบรรหารก็ให้ความสำคัญกับ
นโยบายด้านอุตสาหกรรมด้วย โดยมุ่งที่จะ
รักษาและพัฒนาความสามารถในการแข่งขัน
ของอุตสาหกรรมไทยในตลาดโลก ควบคู่
ไปกับการรักษาภาวะแวดล้อม กระจาย
การลงทุนรูปแบบต่างๆ ไปยังชนบทเพื่อ
ให้เกิดการจ้างงานและการกระจายรายได้
ไปสู่ชนบท และเน้นบทบาทของภาคเอกชน
ให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรม

นอกจากนี้ ยังสนับสนุนให้มีการลงทุน
ในอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจ
ยุคใหม่ อาทิ อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร
อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีสูง อุตสาหกรรม
การท่องเที่ยว รวมทั้งดำเนินการพัฒนาและ
ยกระดับฝีมือแรงงาน การตลาด การผลิต
การออกแบบ ที่สำคัญรัฐบาลนายบรรหาร
ได้ให้ความสำคัญกับการปรับปรุงกฎ ระเบียบ
เพื่อลดขั้นตอนต่างๆ เกี่ยวกับการอนุมัติ
อนุญาต เพื่อให้เกิดความคล่องตัวและ
ลดภาระแก่ผู้ที่เข้ามาลงทุนในไทยรวมถึง
การดำเนินการ ควบคุมมลภาวะที่เกิดจาก
อุตสาหกรรม เพื่อรักษาภาวะสิ่งแวดล้อม

แต่หลังจากนั้นไม่นาน นายบรรหารได้
ประกาศยุบสภาเมื่อเดือนกันยายน 2539

และมีการเลือกตั้งใหม่ โดย พล.อ. ขวาลิต ยงใจยุทธ ได้เป็นนายกรัฐมนตรี และก็ได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2539 โดยมีนโยบายด้านเศรษฐกิจและภาคอุตสาหกรรมคือ พัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทยในตลาดโลก ส่งเสริม และสนับสนุนให้มีการตั้งนิคมอุตสาหกรรม และเขตอุตสาหกรรมส่งออกในชนบท พื้นฟูอุตสาหกรรมดั้งเดิมให้คงอยู่ได้ด้วยการปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิต และสนับสนุนให้มีการลงทุนอย่างเต็มที่ในอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพที่แข่งขันในเศรษฐกิจโลกยุคใหม่ และในอุตสาหกรรมสนับสนุนยกระดับศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรมส่งออกหลักของประเทศ ควบคุมมลพิษที่เกิดจากอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และสนับสนุนการจัดตั้งสถาบันวิจัยและพัฒนาคุณภาพสินค้าอุตสาหกรรม

จนกระทั่งประเทศต้องประสบกับวิกฤตการณ์ทางการเงินครั้งร้ายแรง ซึ่งส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ค่าเงินบาทลอยตัว ทำให้ภาคธุรกิจมีหนี้สินเพิ่มขึ้นหลายเท่า สถาบันทางการเงินต้องปิดตัวลงจำนวนมาก จากนั้นรัฐบาลนายชวน หลีกภัย ได้เข้ามาและพยายามฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งการฟื้นฟูสถาบันการเงิน การเพิ่มรายจ่ายภาครัฐเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ และการสร้างความเชื่อมั่นแก่นักลงทุนต่างชาติ

รัฐบาล โดยนายชวน หลีกภัย ในฐานะประธานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้เห็นชอบมาตรการสำคัญๆ หลายประการของปีไอโอ

นอกจากนี้ ยังมีหน่วยงานภาครัฐอีกหลายแห่งที่ออกมาตรการช่วยเหลือผู้ประกอบการในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ เช่น กรมศุลกากร กรมสรรพากร กรมสรรพสามิต กระทรวงพาณิชย์ ธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารเพื่อการส่งออก

และนำเข้า รวมถึงการที่รัฐบาลออกมาตรการช่วยเหลือแรงงานที่ได้รับผลกระทบจากการเลิกจ้างด้วย

จะเห็นได้ว่า นโยบายทางเศรษฐกิจและการลงทุนในช่วงนี้ ล้วนแต่เป็นมาตรการที่มุ่งช่วยเหลือผู้ประกอบการ แรงงาน และประชาชนทุกภาคส่วน ที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางการเงิน

รัฐบาลทักษิณ 1-2

จนกระทั่งต้นปี 2544 ประเทศไทยได้รับรัฐบาลใหม่ที่มาจากการเลือกตั้ง และได้ นายกรัฐมนตรีคนใหม่ คือ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร พร้อมด้วยทีมงานเศรษฐกิจชั้นนำทั้งนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง นักวิชาการชื่อดัง อาทิ ดร.สมคิด จาตุศรีพิทักษ์ ดร.สุวรรณวลัยเสถียร และดร.สุรเกียรติ์ เสถียรไทย เป็นต้น

เฉพาะการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ 1 ตลอด 4 ปี มีมติคณะรัฐมนตรีออกมา มากถึง 13,054 มติ ถือเป็นมติใหม่ ของการประชุมคณะรัฐมนตรีของไทย

รัฐบาลของ พ.ต.ท.ทักษิณ ทั้งครั้งที่ 1 และ 2 ถือเป็นช่วงเวลาที่มียุทธศาสตร์ใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากที่สุดในประวัติศาสตร์การบริหารบ้านเมืองของประเทศไทย

เฉพาะการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ 1 ตลอด 4 ปี มีมติคณะรัฐมนตรีออกมา มากถึง 13,054 มติ ถือเป็นมติใหม่ของการประชุมคณะรัฐมนตรีของไทย และในจำนวนทั้งหมดนี้ เป็นเรื่องที่ประธาน (นายกรัฐมนตรี) แจ้งให้ทราบ 780 มติ แสดงถึงแนวนโยบาย แนวคิดใหม่ ๆ จากนายกรัฐมนตรี

นอกจากนี้ ยังมีการนำเทคโนโลยีมาใช้มากขึ้น ทำให้สามารถลดการใช้กระดาษลงได้ถึง 7,878,828 แผ่น

หากพิจารณานโยบายที่คณะรัฐมนตรีได้แถลงต่อรัฐสภา ทั้งในปี 2544 (วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2544) และสมัยที่ 2 ปี 2548 (วันที่ 23 มีนาคม 2548) จะพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจอยู่ 2 - 3 เรื่อง ที่แตกต่างไปจากนโยบายด้านอุตสาหกรรมของรัฐบาลชุดก่อนๆ คือ การให้ความสำคัญกับการนำภูมิปัญญาของไทย มาใช้ในการปรับโครงสร้างการผลิตในภาคอุตสาหกรรม และการส่งเสริมการลงทุน รวมทั้งการส่งเสริมบทบาทของสถาบันการเงิน และจัดตั้งกองทุนเพื่อเอสเอ็มอีพร้อมด้วยระบบการค้าประกันสินเชื่อ

นโยบายด้านอุตสาหกรรม
ของรัฐบาลชุดก่อนๆ
คือ การให้ความสำคัญกับ
การนำภูมิปัญญาของไทย
มาใช้ในการปรับโครงสร้าง
การผลิตในภาคอุตสาหกรรม
และการส่งเสริมการลงทุน

นอกจากนี้ ในช่วงรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ครั้งที่ 2 ยังมีนโยบายการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมในแง่มุมใหม่ๆ ได้แก่ สนับสนุนการนำระบบวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์มาใช้สร้างทรัพย์สินทางปัญญาของคนไทย และผลักดันให้มีการจดทะเบียนลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรของคนไทยทั้งในและนอกประเทศ และให้นำทรัพย์สินทางปัญญานั้นไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ได้จริง

อีกทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สำหรับภาคอุตสาหกรรม โดยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเงินได้แก่บริษัทที่ลงทุนพัฒนาฝีมือแรงงานของบริษัท

ตลอดจนส่งเสริมให้เกิดการลงทุนที่มีกระบวนการการผลิตด้วยเทคโนโลยีสะอาด ส่งเสริมให้ผู้ผลิตใช้พลังงานทดแทนในการผลิต และการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมที่ได้รับผลกระทบจากอุตสาหกรรม

นายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ได้มอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีในรัฐบาลทักษิณ 1 และ 2 ทำหน้าที่แทน ทั้ง ดร.สมคิด จาตุศรีพิทักษ์ และพล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ

วารสารส่งเสริมการลงทุน

ซึ่งตัวอย่างนโยบายส่งเสริมการลงทุนใหม่ๆ และมาตรการส่งเสริมการลงทุนในช่วงรัฐบาลทักษิณ 1 และ 2 ที่สอดคล้องกับนโยบายที่แถลงต่อรัฐสภา ได้แก่

- การให้ส่งเสริมกิจการที่นำวัสดุที่ไม่ต้องการใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่
- นโยบายส่งเสริมกิจการเอสเอ็มอี ซึ่งช่วยให้เอสเอ็มอีที่ลงทุนขั้นต่ำเพียง 5 แสนบาท สามารถขอรับการส่งเสริมฯ ได้ จากเดิมที่ต้องลงทุนขั้นต่ำ 1 ล้านบาท
- การให้ส่งเสริมกิจการออกแบบผลิตภัณฑ์ และกิจการศูนย์การออกแบบ เพื่อสนับสนุนการดำเนินธุรกิจของเอสเอ็มอีไทย
- การให้ส่งเสริม กิจการผลิตรถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ แบบครบวงจร เพื่อจูงใจให้บริษัทขนาดใหญ่มุ่งเข้ามาตั้งฐานการผลิตในประเทศไทย พร้อมกับการนำกลุ่มอุตสาหกรรมขึ้นส่วนตามเข้ามาลงทุนในไทยด้วย
- การให้ส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เพิ่มขีดความสามารถของธุรกิจภาพยนตร์ไทย และส่งเสริมให้ต่างประเทศเข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์ในไทย
- นโยบายส่งเสริมการลงทุน เพื่อพัฒนาทักษะ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อผลักดันให้บริษัทลงทุนเพิ่มในการพัฒนาฝึกอบรมบุคลากร ลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา ลงทุนด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ เป็นต้น
- นโยบายส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรม ฮาร์ดดิสก์ไดรฟ์ ซึ่งจูงใจให้ผู้ผลิตรายใหญ่ของโลกย้ายฐานการผลิตเข้ามาในไทย และขยายการลงทุนอย่างต่อเนื่อง จนทำให้ประเทศไทยคือ ฐานการผลิต

ฮาร์ดดิสก์ไดรฟ์ อันดับ 1 ของโลก

- การให้ส่งเสริมกิจการที่ผลิตพลังงานทดแทน เช่น เอทานอล ไบโอดีเซล ไบโอดีท และเซลล์เชื้อเพลิง รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม นำเครื่องจักรที่ช่วยประหยัดพลังงานในการผลิตของภาคอุตสาหกรรม
- การส่งเสริมกิจการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ก๊าซธรรมชาติในภาคขนส่ง เช่น การประกอบรถยนต์ที่ใช้ก๊าซธรรมชาติ การผลิตเครื่องยนต์ เครื่องจักร อุปกรณ์ สำหรับรถที่ใช้ก๊าซธรรมชาติ และกิจการสถานีบริการก๊าซธรรมชาติ เพื่อกระตุ้นให้ธุรกิจภาคขนส่งหันมาใช้ก๊าซธรรมชาติ ลดต้นทุนการขนส่ง และช่วยลดการนำเข้าเชื้อเพลิงจากต่างประเทศ
- การส่งเสริมกิจการผลิตยาและสารออกฤทธิ์สำคัญในยา เพื่อให้ผู้ผลิตยาไทยสามารถยกระดับมาตรฐานการผลิตให้เป็นไปตามมาตรฐาน GMP ตามแนวทาง PIC/S ซึ่งจะทำให้ผู้ผลิตยาไทย

แข่งขันได้ ไม่เสียเปรียบผู้ผลิตจากต่างประเทศ

รัฐบาลยังแก้

จากนั้นวันที่ 19 กันยายน 2549 คณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ หรือ คมช. นำโดย พลเอกสนธิ บุญยรัตกลิน ผู้บัญชาการทหารบกในขณะนั้น ได้ทำการรัฐประหารรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ

แม้ว่าจะเป็นช่วงระยะเวลาสั้นๆ ที่รัฐบาลฉวย “ชิงแก่” ได้บริหารประเทศประมาณ 1 ปี และจัดการเลือกตั้ง รัฐบาลชุดนี้ก็ได้อัดฉีดมาตรการสำคัญๆ ต่อภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นมาตั้งนานก่อนหน้านั้น เช่น นโยบายส่งเสริมกิจการผลิตรถยนต์ประหยัดพลังงานตามมาตรฐานสากล หรืออีโคคาร์

- การส่งเสริมกิจการนิคมสิ่งทอครบวงจร
- นโยบายส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจโลจิสติกส์ อาทิ
 - กิจการเขตอุตสาหกรรมโลจิสติกส์ หรือ Logistic Park
 - กิจการศูนย์กระจายสินค้าระหว่างประเทศ

- กิจการพัฒนาอาคารสำหรับโรงงานอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้า

- การส่งเสริมกิจการเทคโนโลยีชีวภาพ โดยให้สิทธิประโยชน์สูงสุด ยกเว้นภาษีเงินได้ 8 ปี ทุกเขตที่ตั้ง และหากตั้งกิจการในอุทยานวิทยาศาสตร์ จะได้รับการลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 50 อีกเป็นเวลา 5 ปี
- การปรับเงื่อนไขมาตรการส่งเสริมการลงทุน มุ่งยกระดับมาตรฐานสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เอกชนสามารถลงทุนปรับปรุงการรักษาสีสิ่งแวดล้อมได้จริง

จากนั้น รัฐบาลได้จัดให้มีการเลือกตั้งซึ่งพรรคพลังประชาชน นำโดยนายสมัคร สุนทรเวช ได้รับเสียงข้างมาก และทำการจัดตั้งรัฐบาล โดยในช่วงนั้น มีผู้ที่มีความรู้ความสามารถ เข้ามาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม หลายท่านด้วยกัน คือ นายสุวิทย์ คุณกิตติ พล.ต.อ. ประชาพรหมนอก และนายมีngthวี แสงสุวรรณ

โดยในช่วงดังกล่าว รัฐบาลได้คลอดนโยบาย “ปีแห่งการลงทุน 2551 - 2552” หรือ “Thailand Investment Year 2008 - 2009” ซึ่งบีโอไอได้ดำเนินงานตามนโยบายปีแห่งการลงทุน ภายใต้ 2 รัฐบาล ที่ต่างชั่วคราวกันแต่ยังเดินหน้านโยบายส่งเสริมการลงทุนนี้เหมือนกัน เพราะปลายปี 2551 นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ได้รับการลงคะแนนจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสภา ให้เป็นนายกรัฐมนตรี และรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ก็ได้สานต่อนโยบาย “ปีแห่งการลงทุน 2551 - 2552” ต่อทันที โดยขณะนั้น มีนายชาญชัย ชัยรุ่งเรือง เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

การดำเนินการตามนโยบายปีแห่งการลงทุน 2551-2552 (Thailand Investment Year 2008-2009) มี 8 หัวข้อหลัก ดังนี้

1. พัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพ เช่น ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเกษตร และอุตสาหกรรมที่มี Value Creation

2. สร้างฐานอุตสาหกรรมแห่งอนาคต เช่น อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และพลังงานทดแทน

3. ส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเขตอุตสาหกรรมในพื้นที่ Southern Seaboard หรือพื้นที่อื่นที่เหมาะสม เพื่อรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมในอนาคต

4. ส่งเสริมการปรับตัวเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน และแก้ไขปัญหาของภาคอุตสาหกรรม

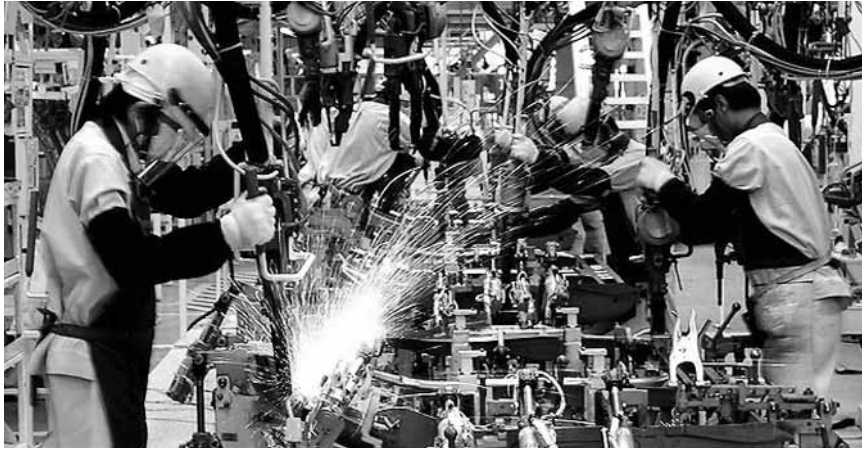
5. ส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมไทยในต่างประเทศ เพื่อขยายโอกาสทางธุรกิจ และเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน

6. ดำเนินกิจกรรมการชักจูงการลงทุนเชิงรุก เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของประเทศ และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่นักลงทุน

7. ปรับปรุงการให้บริการ และมาตรการต่างๆ ที่เอื้อต่อการลงทุน

8. จัดตั้งกองทุนพัฒนาความสามารถในการแข่งขันและการลงทุน

และในปี 2553 ซึ่งยังอยู่ในช่วงของการบริหารงานประเทศโดยรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ การส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทย ก็เข้าสู่ยุคการส่งเสริมให้เกิดการลงทุนเพื่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ซึ่งเน้นการสร้างความสำเร็จแบบสมดุลในทุกมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ยกกระดับภาคอุตสาหกรรมไทยไปสู่อุตสาหกรรมฐานความรู้ที่ใช้เทคโนโลยีสูงขั้น ลดการพึ่งพาต่างประเทศ และให้ความสำคัญกับการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากความสามารถเปรียบเทียบของประเทศให้มากขึ้น

ความท้าทายใหม่ของนายกฯ หญิง คนแรกของไทย

นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ได้ก้าวขึ้นมาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของประเทศไทย และเป็นประธานกรรมการขององค์กรและหน่วยงานต่างๆ อีกหลายแห่ง ที่กำหนดไว้ให้นายกรัฐมนตรีเป็นประธานโดยตำแหน่ง

สำหรับนโยบายด้านการลงทุนภาคอุตสาหกรรมของรัฐบาลใหม่ คาดว่าจะ

สำหรับนโยบายด้านการลงทุนภาคอุตสาหกรรมของรัฐบาลใหม่ คาดว่าจะนำนโยบายเศรษฐกิจมาใช้ในการกำหนดนโยบายของประเทศ

นำนโยบายเศรษฐกิจ มาใช้ในการกำหนดนโยบายของประเทศ ซึ่งได้ระบุไว้ว่า จะมีนโยบายสร้างความเข้มแข็งให้กับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเน้นให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มทั้งในเรื่องรูปแบบที่แปลก ทันสมัย การใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการประดิษฐ์วัสดุที่แปลกใหม่ หรือการใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการประยุกต์วัสดุหรือกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับธรรมชาติ

นอกจากนี้ พรรคเพื่อไทยยังมีนโยบายที่จะดึงดูดภาคอุตสาหกรรมหลักที่สำคัญของโลกเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เพื่อการถ่ายทอดเทคโนโลยี และเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมชิ้นส่วนต่างๆ ที่มีมูลค่าสูง หรือชิ้นส่วนที่ต้องใช้แรงงานฝีมือสูง เพื่อเสริมศักยภาพการแข่งขันของอุตสาหกรรมนั้นๆ ในเวทีโลก

จะเห็นได้ชัดเจนว่า
สถานการณ์การเมือง
ไม่มีผลกระทบต่อนโยบาย
ส่งเสริมการลงทุนของประเทศ
รวมทั้งไม่กระทบต่อ
การดำเนินงาน
ส่งเสริมการลงทุนด้วย

สำหรับกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นต้นสังกัดของบีโอไอ ก็ได้รับมนตรีจากพรรคชาติพัฒนาเพื่อแผ่นดิน คือ นายแพทย์วรรณรัตน์ ชาญนุกูล เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งพรรคชาติพัฒนาเพื่อแผ่นดิน ก็มีนโยบายด้านการลงทุนในทิศทางที่ต้องการตอยอดจากนโยบายส่งเสริมการลงทุนในปัจจุบัน อาทิ ต้องการปรับบทบาทบีโอไอให้ดูแลทั้งเรื่องการคัดการลงทุน เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการไทยในการเป็นเจ้าของกิจการในต่างประเทศ รวมทั้งส่งเสริมการลงทุนแก่กิจการเอสเอ็มอี ผู้ประกอบการรายย่อย อย่างต่อเนื่อง

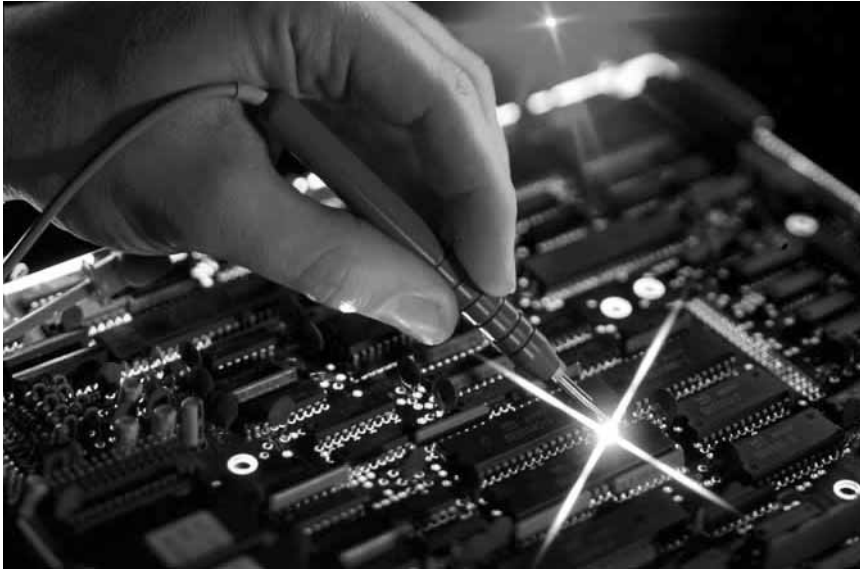
จะเห็นได้ชัดเจนว่า แม้การเมืองในประเทศจะมีความวุ่นวาย หรือมีสถานการณ์การเมืองที่รุนแรง ซึ่งอาจส่งผลให้นักลงทุนต่างชาติเกิดความวิตกกังวลต่อสถานการณ์บ้านเมืองของไทย แต่เมื่อประเทศไทยก้าวข้ามความขัดแย้งทางการเมืองมาแล้ว ก็ไม่เคยมีผลกระทบต่อนโยบายส่งเสริมการลงทุนของประเทศ

รวมทั้งไม่กระทบต่อการดำเนินงานส่งเสริมการลงทุนด้วย เพราะไม่ว่าจะยุคสมัยใดทุกรัฐบาลต่างก็ให้ความสำคัญกับการต้อนรับการลงทุนจากต่างประเทศ และการส่งเสริมการลงทุนของคนไทยด้วยกันทั้งสิ้น

อุตสาหกรรมการออกแบบวงจรรวม (IC Design) ในไทย

ประเทศไทยจัดเป็นประเทศที่มีการส่งออกผลิตภัณฑ์วงจรรวม (Integrated Circuit : IC) เป็นอันดับต้นๆ ของโลก แต่ถ้ามองในด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมวงจรรวม พบว่ายังมีการพัฒนาไม่มากนัก

ทั้งนี้เพราะว่าบริษัทที่ทำธุรกิจใช้อุตสาหกรรมดังกล่าว ส่วนมากเป็นบริษัทข้ามชาติที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย เพื่อให้ไทยเป็นฐานผลิตเฉพาะในขั้นตอนการประกอบวงจรรวม หรือ Assembly ที่

ยังจำเป็นต้องใช้เครื่องจักร วัตถุดิบ รวมทั้งเทคโนโลยีจากบริษัทแม่ในต่างประเทศ และมีกระบวนการผลิตที่ไม่ซับซ้อนมากนัก โดยอาศัยปัจจัยหลักด้านแรงงาน และต้องพึ่งพาการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศเป็นหลัก

แต่ก็ยังมีอีกอุตสาหกรรมหนึ่งที่น่าจะเป็นส่วนช่วยในการพัฒนาอุตสาหกรรมวงจรรวมในประเทศไทยได้ คือ ธุรกิจด้านการออกแบบวงจรรวม ซึ่งเป็นธุรกิจที่ใช้เงินลงทุนน้อย แต่สามารถทำกำไรได้มาก โดยในบทความนี้จะกล่าวถึงอุตสาหกรรมภาพรวมการออกแบบวงจรรวม หรือของโลก แล้วย้อนมาศึกษาในประเทศไทย เพื่อเสนอ

อุตสาหกรรมออกแบบวงจรรวม สามารถช่วยพัฒนาศักยภาพของไทย ในการเป็นรับจ้างผลิต เป็นประเทศที่มีการผลิตผลิตภัณฑ์ IC แบบครบวงจรได้

เป็นแนวทางในการพัฒนาการชักจูงการลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทนี้ เพราะอุตสาหกรรมออกแบบวงจรรวม สามารถช่วยพัฒนาศักยภาพของไทยในการเป็นรับจ้างผลิต เป็นประเทศที่มีการผลิตผลิตภัณฑ์ IC แบบครบวงจรได้

ภาพรวมกิจการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์

กิจการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ แบ่งออกเป็น 3 ประเภทย่อย ดังนี้

สิ่งสำคัญของการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ ประเภทนี้ คือ การออกแบบชิ้นส่วนวงจรรวม เพื่อให้ Chip มีขนาดเล็ก และน้ำหนักเบา

1) การออกแบบไมโครอิเล็กทรอนิกส์ (Micro Electronics Design) คือ การออกแบบวงจรรวม (IC Design - Integrated Circuit Design) หรือการออกแบบแผ่นวงจรรวม (PCB-Printed Circuit Board) ซึ่งเป็นการออกแบบให้ทำงานได้สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ ทั้งในส่วนของการออกแบบแผงวงจรรวม การออกแบบอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ รวมถึงการออกแบบและพัฒนาโปรแกรม เพื่อควบคุมการทำงานของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

นอกจากนี้ ยังมีกรออกแบบชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ชนิดต่างๆ (เช่น Diode

Transistor หรือ Capacitor เป็นต้น) ที่มีขนาดเล็ก หรือมีลักษณะเป็น Chip ขนาดเล็ก

สิ่งสำคัญของการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ประเภทนี้ คือ การออกแบบชิ้นส่วนวงจรรวม (Integrated Circuit: IC) ที่ออกแบบให้มีการทำงานแบบรวมชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ชนิดต่างๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้ Chip มีขนาดเล็กและน้ำหนักเบา เหมาะกับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ที่พัฒนาให้มีขนาดเล็กลงเรื่อยๆ เช่น Chip ที่ใช้ในโทรศัพท์มือถือ เป็นต้น

2) การออกแบบระบบสมองกลฝังตัว (Embedded System Design) เป็นการออกแบบที่มีวิวัฒนาการและบูรณาการมาจากส่วนที่เคยอยู่แยกกัน ระหว่างฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ให้สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้เกิดเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่หลากหลาย ซับซ้อน และมีความสามารถในการตอบสนองความต้องการของตลาดมากขึ้น ซึ่งเมื่อฝังตัวโปรแกรมซอฟต์แวร์ลงในชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์แล้ว อุปกรณ์ต่างๆ จะสามารถทำงานสอดคล้องกันอย่างเป็นระบบ ตามโปรแกรมที่ออกแบบไว้ ซึ่งถือว่าเป็นชิ้นส่วนที่สำคัญที่สุดในการกำหนดคุณสมบัติ และความสามารถด้านการทำงานของผลิตภัณฑ์

การออกแบบควบคุมระหว่างซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์นี้ ถือเป็นชิ้นส่วนหลักที่เป็นมันสมองของผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ในปัจจุบัน การใช้ระบบสมองกลฝังตัว มีอยู่ในอุปกรณ์ต่างๆ เช่น ชิ้นส่วนอุปกรณ์ในรถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ระบบการทำงานอัตโนมัติในอุตสาหกรรม เครื่องมือแพทย์ และสมาร์ต การ์ด เป็นต้น

3) การออกแบบผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototype Design) แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

- Type I Prototype คือ การจำลองการทำซ้ำ (Iteration Model) ผลิตภัณฑ์

ต้นแบบลักษณะนี้จะกลายมาเป็นระบบที่ใช้จริงๆ หลังจากการปรับเปลี่ยนไปแล้วหลายครั้ง โดยใช้ผลสะท้อนกลับ (Feedback) จากความต้องการและความพึงพอใจของผู้ใช้งานเป็นเกณฑ์ เช่น การพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เพื่อพัฒนาต่อยอดเพิ่มเติมคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

- Type II Prototype คือ แบบจำลองที่ทำแล้วทิ้ง (Throwaway Model) ในการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบลักษณะนี้ จะมีการทำซ้ำเกิดขึ้นในขั้นการวิเคราะห์การออกแบบ การลงรหัส การทดสอบ และการปรับปรุง ซึ่งอาจจะต้องทำซ้ำหลายครั้ง จนกระทั่งได้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นไปตามความต้องการของลูกค้าที่ได้กำหนดขึ้นแล้ว เมื่อการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบเสร็จสมบูรณ์แล้ว ผลิตภัณฑ์ต้นแบบนั้น จะใช้เป็นแบบจำลองของระบบ หลังจากนั้นต้นแบบจะถูกทิ้งไป เช่น การออกแบบที่มีการสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ก่อนนำแบบที่ออกไว้ไปผลิตในโรงงาน

อุตสาหกรรมเป็นผลิตภัณฑ์เพื่อจำหน่าย เป็นต้น

การออกแบบวงจรรวม (IC Design)

การออกแบบวงจรรวม (IC Design) ถือเป็นส่วนของกิจการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความสำคัญอย่างมากในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ออกมา มาทำความเข้าใจกับ IC, IC Design และประเภทของ IC

1) ความหมายของแผงวงจรรวม (IC)

IC ย่อมาจาก Integrated Circuit คือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็กที่มีวงจรรวมอยู่ข้างใน ซึ่งประกอบด้วยชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ จำนวนมาก เช่น ไดโอด ทรานซิสเตอร์ ตัวต้านทาน และตัวเก็บประจุ เป็นต้น โดยนำมาเชื่อมต่อกัน ซึ่งบางครั้งเรียกว่า Chip หรือ Microchip

การออกแบบวงจรรวม ถือเป็นส่วนของกิจการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความสำคัญอย่างมากในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ

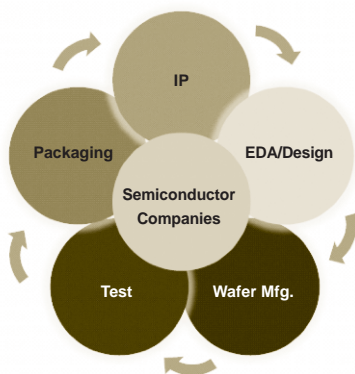
2) กระบวนการออกแบบวงจรรวม

(IC Design)

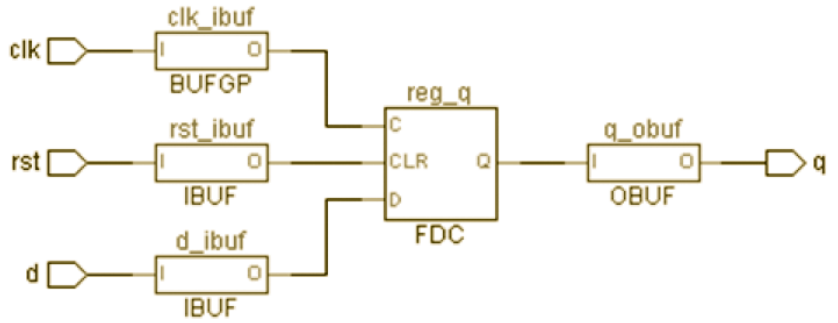
การออกแบบวงจรรวม (IC Design) หมายถึง การสร้างอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ เช่น ทรานซิสเตอร์ ตัวต้านทาน หรือตัวเก็บประจุ และโลหะ โดยเป็นการเชื่อมต่อกันระหว่างส่วนประกอบเหล่านี้ไปยังส่วนของสารกึ่งตัวนำ โดยต้องพิจารณาถึงการกระจายของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ การเชื่อมต่อระหว่างจุดต่อจุด เพื่อให้บรรลุฟังก์ชันหน้าที่การทำงาน ความเร็วของการทำงานและความร้อนที่จะเกิดใน IC ด้วยเป็นสิ่งสำคัญ

วิธีการออกแบบ เริ่มจากนักออกแบบทำการออกแบบ IC (Digital Detailed Design) ให้บรรลุตามหน้าที่การทำงานของผลิตภัณฑ์ที่ต้องการว่าจะนำไปใช้ในอะไร ต้องการความถี่เท่าไร แล้วป้อนรายละเอียดเหล่านี้ลงบนคอมพิวเตอร์แล้วทำการจำลองผลการใช้งาน เพื่อสร้างเค้าร่างวงจร (Schematic) ขึ้นมา โดยนักออกแบบที่สามารถดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าวนี้ได้ จะต้องมีความรู้และความเข้าใจในแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ของวงจรรวมไฟฟ้าเป็นอย่างดี

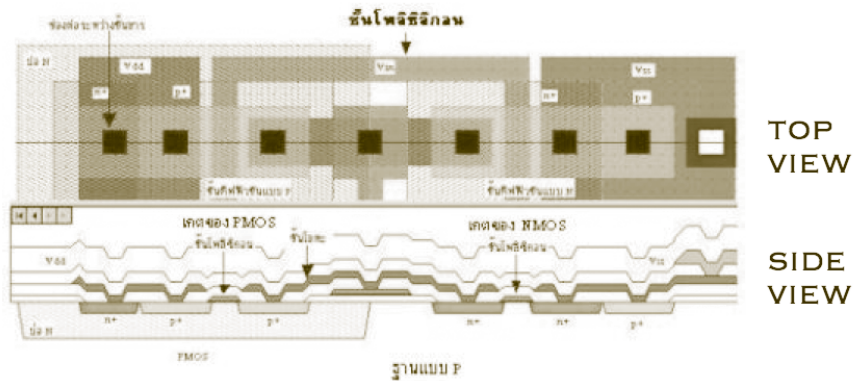
ภายหลังจากได้ Schematic มาแล้ว จะนำไปทำการออกแบบวงจรรวมทางกายภาพ (Layout Design) เพื่อให้ได้เป็นวงจรรูปสำเร็จรูป โดยการทำให้ Layout Design จะเป็นการออกแบบว่าควรกำหนดรูปร่าง

ภาพรวมอุตสาหกรรมการผลิต IC

ตัวอย่างแผนภาพเค้าร่าง (Schematic)

ตัวอย่างแผนผังวงจรรวมหลังจากผ่านการทำให้ Layout Design

และลักษณะของวงจรรวมก็ขึ้น มีจุดเชื่อมต่อ กับอุปกรณ์ภายนอกก็จุด ระยะห่างแต่ละจุดเท่าไร เพื่อนำ Layout นี้ ไปทำเป็น หน้ากาก (Mask) สำหรับถ่ายภาพลงบน Wafer เพื่อนำไปขึ้นรูปในขั้นตอน Wafer Fabrication ก่อนการนำไปเชื่อมต่อกับขา Lead Frame และจัดจนวนหุ้ม (Assembly) จนได้เป็น IC ในที่สุด

เมื่อได้แผนผังวงจรรวมแล้ว บริษัท จะทำการเปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงจากแผนภาพเค้าร่าง (Schematic) ก่อนส่งแผนผังวงจรรวมในรูปแบบไฟล์อิเล็กทรอนิกส์ไปให้บริษัทแม่ในประเทศญี่ปุ่นตรวจสอบความร้อนและตรวจสอบกระแส ก่อนส่งเพิ่มข้อมูลผังวงจรรวมไปให้โรงงานทำหน้ากาก สำหรับใช้ผลิตเป็น Chip ต่อไป

3) ประเภทของ IC

การแบ่งประเภทของ IC มีหลายแบบ โดยขึ้นอยู่กับนักออกแบบ ตลาด และฟังก์ชันที่นำไปใช้ แต่ถ้าจะเป็นตามลักษณะ

สัญญาณจะแบ่งได้ 3 ประเภท ดังนี้

- (1) Analog
- (2) Digital
- (3) Mix Signal

ภาพรวมความต้องการ การออกแบบวงจรรวม (IC Design) และแนวโน้มการเติบโต

1. ภาพรวมความต้องการการออกแบบวงจรรวม (IC Design)

ผลิตภัณฑ์นี้มีแนวโน้มความต้องการของโลกมากขึ้น เพราะเป็นธุรกิจที่ลงทุนน้อย และได้ผลประโยชน์การดี ซึ่งถ้ารวมมูลค่า ยอดขายเฉพาะบริษัทที่ทำธุรกิจในกลุ่มของ Fabless 5 อันดับโลก จะมีมูลค่ากว่า 27,310 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ นับว่าเป็นธุรกิจที่มีโอกาสเติบโตต่อไป และเป็นที่น่าสังเกตว่าส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในประเทศสหรัฐฯ และมีอัตราการเติบโตมากขึ้นทุกบริษัท

รายชื่อบริษัทที่ดำเนินธุรกิจแบบ Fabless 5 อันดับแรกของโลก ในปี 2553

อันดับ	บริษัท	ประเทศ	รายได้ (ล้านเหรียญสหรัฐฯ)	เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
1	Qualcomm	สหรัฐฯ	7,098	11
2	Broadcom	สหรัฐฯ	6,540	53
3	AMD	สหรัฐฯ	6,460	20
4	Media Tek	สหรัฐฯ	3,610	3
5	Marvell	สหรัฐฯ	3,602	34

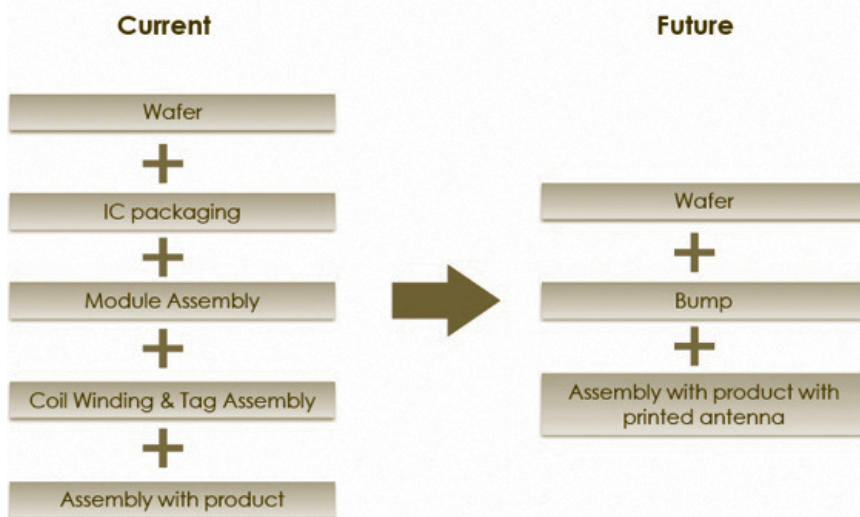
ที่มา : http://en.wikipedia.org/wiki/Fabless_semiconductor_company

2. แนวโน้มการเติบโตการออกแบบ

วงจรรวม (IC Design)

แนวโน้มการเติบโตของธุรกิจการออกแบบวงจรรวมมีโอกาสขยายตัวสูงขึ้นอีกมาก เนื่องจากอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์มีการขยายตัวและอัตราการแข่งขันสูง มีการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ เกิดขึ้นอย่างมากมาย มีการดำเนินการทั้งในด้านของการศึกษาค้นคว้าวิจัย เรื่องของนวัตกรรม หรือการออกแบบการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผลิตภัณฑ์ของตนเองนำหน้าคู่แข่งทางการค้า

สำหรับแนวโน้มในการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ในอนาคต คาดว่าจะออกแบบผลิตภัณฑ์ให้มีขนาดเล็กลงมากที่สุด ซึ่งปัจจุบันจะมีขนาดเล็กสุดถึงระดับนาโน ยุบรวมชิ้นส่วนเข้าไว้ด้วยกัน ลดขนาดของ Package ออกแบบรวม PCB เป็น System on Chip ลดการใช้ Lead Frame เพิ่มความจุของ Chip เพิ่มฟังก์ชันการทำงาน และเพิ่มจำนวนชั้นของ Chip ให้มากขึ้น โดยที่ผลิตภัณฑ์ใหม่ในอนาคตจะมีความซับซ้อนทางเทคโนโลยีมากขึ้น

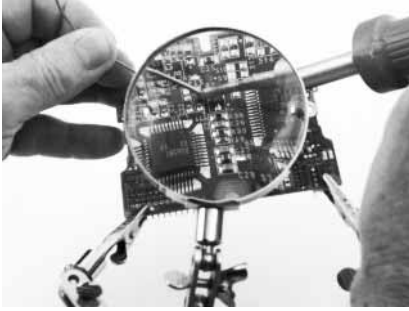
แนวโน้มเทคโนโลยีการผลิตในปัจจุบัน และอนาคต

แนวโน้มการเติบโตของ
ธุรกิจการออกแบบวงจรรวม
มีโอกาสขยายตัวสูงขึ้นอีกมาก
เนื่องจากอุตสาหกรรม
อิเล็กทรอนิกส์
มีการขยายตัวและ
อัตราการแข่งขันสูง
มีการออกแบบและ
พัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ
เกิดขึ้นอย่างมากมาย

ภาพรวมผู้ผลิตรายใหญ่ ของโลก

สำหรับธุรกิจออกแบบวงจรรวม (IC Design) เป็นกระบวนการสร้างสินทรัพย์ทางปัญญา โดยจะลงทุนในส่วนอุปกรณ์เครื่องจักรต่ำ แต่มีมูลค่าเพิ่มสูงมาก เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมฐานความรู้ (Knowledge-based Industry) อย่างแท้จริง โดยเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยความรู้ของบุคลากรมากกว่าขั้นตอนอื่นๆ

ปัจจุบันสหรัฐฯ เป็นผู้ผลิตอันดับ 1 ในการผลิตของโลกในธุรกิจด้านนี้ เช่น Qualcomm, Nvidia, ATI, AMD ฯลฯ รองลงมา คือ ไต้หวัน เช่น VIA, MediaTek, Novatek, Himax ฯลฯ และญี่ปุ่น จีน เป็นต้น ซึ่งในแต่ละปีสถาบันการศึกษาต่างๆ ในประเทศเหล่านี้ สามารถสร้างนักวิทยาศาสตร์และวิศวกรที่มีความรู้ความสามารถออกมาได้จำนวนมาก ในขณะที่จับออกมาก็มีภาคอุตสาหกรรมรองรับการทำงานอย่างแน่นนอน เนื่องจากมีอุตสาหกรรมต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำรองรับบุคลากรเหล่านี้เป็นจำนวนมาก

ในอดีต บริษัทที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่เป็นบริษัทขนาดใหญ่ แต่ในปัจจุบันรูปแบบของธุรกิจเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ บุคลากรที่จบออกมาจำนวนมาก แทนที่จะทำงานเป็นลูกจ้าง แต่กลับก่อตั้งกิจการของตนเอง ซึ่งธุรกิจรูปแบบใหม่ที่บรรดาผู้ประกอบการใหม่ให้ความสนใจมากที่สุด คือ ธุรกิจออกแบบวงจรรวมในลักษณะ Fabless Semiconductor กล่าวคือ เป็นเพียงการออกแบบวงจรรวมเท่านั้น

จากนั้นจะไปจ้างบริษัทอื่นผลิตเวเฟอร์ และประกอบขึ้นเป็น IC ขณะเดียวกันจะทำการตลาดด้วยตนเอง จึงลงทุนต่ำมาก เนื่องจากไม่ต้องมีโรงงานเป็นของตนเอง

นับเป็นการเปลี่ยนโฉมหน้าอุตสาหกรรมเซมิคอนดักเตอร์ ทำให้มีบริษัทขนาดเล็ก ซึ่งมีเงินทุนจำกัด แต่มีศักยภาพในการออกแบบ Chip สามารถแข่งขันกับบริษัทขนาดใหญ่ของโลกได้ และเนื่องจากแนวโน้มอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในตลาดโลก มีการขยายตัวอย่างมากในธุรกิจ Automotive, Computer/Tablets, Phones, Rf/Wireless/Ic's ดังนั้น จึงเป็นโอกาสที่ธุรกิจออกแบบวงจรรวม จะสามารถขยาย

ตัวเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า เพื่อตอบรับกับการเติบโตของผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ และเพื่อให้ตนเองเป็นผู้นำในด้านการแข่งขันในตลาดโลก

ศักยภาพของการออกแบบวงจรรวม (IC Design) ในไทย

โครงสร้างของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทย แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1) อุตสาหกรรมต้นน้ำ (Upstream Industry) เป็นอุตสาหกรรมขั้นพื้นฐานสำหรับการผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ เช่น Wafer Fabrication, PCB's Design และ IC's Design เป็นต้น ปัจจุบันประเทศไทยมีการผลิตอุตสาหกรรมต้นน้ำบางประเภท แต่ส่วนใหญ่ยังใช้เทคโนโลยีขั้นต่ำอยู่ ส่วน Wafer Fabrication นั้น เป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูง แต่ประเทศไทยยังไม่สามารถผลิตได้เอง

2) อุตสาหกรรมกลางน้ำ (Midstream Industry) เป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตชิ้นส่วนและส่วนประกอบของสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ เช่น IC, PCB และ Capacitor เป็นต้น ซึ่งประเทศไทยมีการลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทนี้สูงมาก ไม่ว่าจะเป็นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การร่วมทุน และบริษัทในประเทศเอง ซึ่งบริษัทต่างชาติ และบริษัทร่วมทุนจากต่างชาติ จะมีขนาดกลางและขนาดใหญ่ โดยมากแล้วจะใช้เครื่องจักรวัตถุดิบ รวมทั้งเทคโนโลยีจากบริษัทแม่จากต่างประเทศ

อุตสาหกรรมกลางน้ำ เป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตชิ้นส่วนและส่วนประกอบของสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ เช่น IC PCB และ Capacitor เป็นต้น ซึ่งไทยมีการลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทนี้สูงมาก

สำหรับบริษัทที่เป็นของคนไทยนั้นมักมีขนาดเล็ก หรือไม่ก็เป็นการทำสัญญาการผลิต (Subcontracting) ซึ่งกระบวนการผลิตจะไม่ซับซ้อนมากนัก และปัจจัยการผลิตหลักคือแรงงาน และมีแนวโน้มว่าจะมีมูลค่าเพิ่มขึ้นอีก ได้แก่ IC และ PCB แต่ปัจจุบันอุตสาหกรรมชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ต้องพึ่งพาการนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศเป็นหลัก

3) อุตสาหกรรมปลายน้ำ (Downstream Industry) เป็นการผลิตสินค้าขั้นสุดท้ายของสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ เครื่องรับวิทยุ และโทรทัศน์ เป็นต้น ซึ่งไทยสามารถผลิตสินค้าขั้นสุดท้ายเหล่านี้ได้โดยใช้เทคโนโลยีที่ไม่ซับซ้อนมากนัก อย่างไรก็ตามการใช้ชิ้นส่วนภายในประเทศของอุตสาหกรรมขั้นปลายน้ำนี้มีค่อนข้างน้อย

ธุรกิจออกแบบวงจรรวม จัดเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำ ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงมาก เมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมปลายน้ำ เนื่องจากการผลิตขึ้นอยู่กับการวิจัยและพัฒนา และเทคโนโลยีขั้นสูงมาก การคิดค้นนวัตกรรมใหม่ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมขั้นนี้ เป็นตัวกำหนดทิศทางของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด ซึ่งอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทยถือว่ายังขาดแคลนอุตสาหกรรม

ธุรกิจรูปแบบใหม่ที่บรรดาผู้ประกอบการใหม่สนใจมากที่สุด คือ ธุรกิจออกแบบวงจรรวมในลักษณะ Fabless Semiconductor กล่าวคือ เป็นเพียงการออกแบบวงจรรวมเท่านั้น จากนั้นจะไปจ้างบริษัทอื่นผลิตเวเฟอร์และประกอบขึ้นเป็นไอซี

ต้นน้ำ เนื่องจากต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ต้องใช้เงินลงทุนเป็นจำนวนมาก และมีข้อจำกัดของการพัฒนาการผลิต คือ การขาดแคลนเทคโนโลยี ขาดการเชื่อมโยงภายในภาคอุตสาหกรรม ทำให้การพึ่งพาวัตถุดิบจากต่างประเทศยังคงมีสัดส่วนสูง และเป็นที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งว่า สัดส่วนความเป็นเจ้าของของอุตสาหกรรมนี้ โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในไทย

ศักยภาพในด้านกรอกแบบ ธุรกิจ ออกแบบวงจรรวมจำนวนมากจะเป็นการ

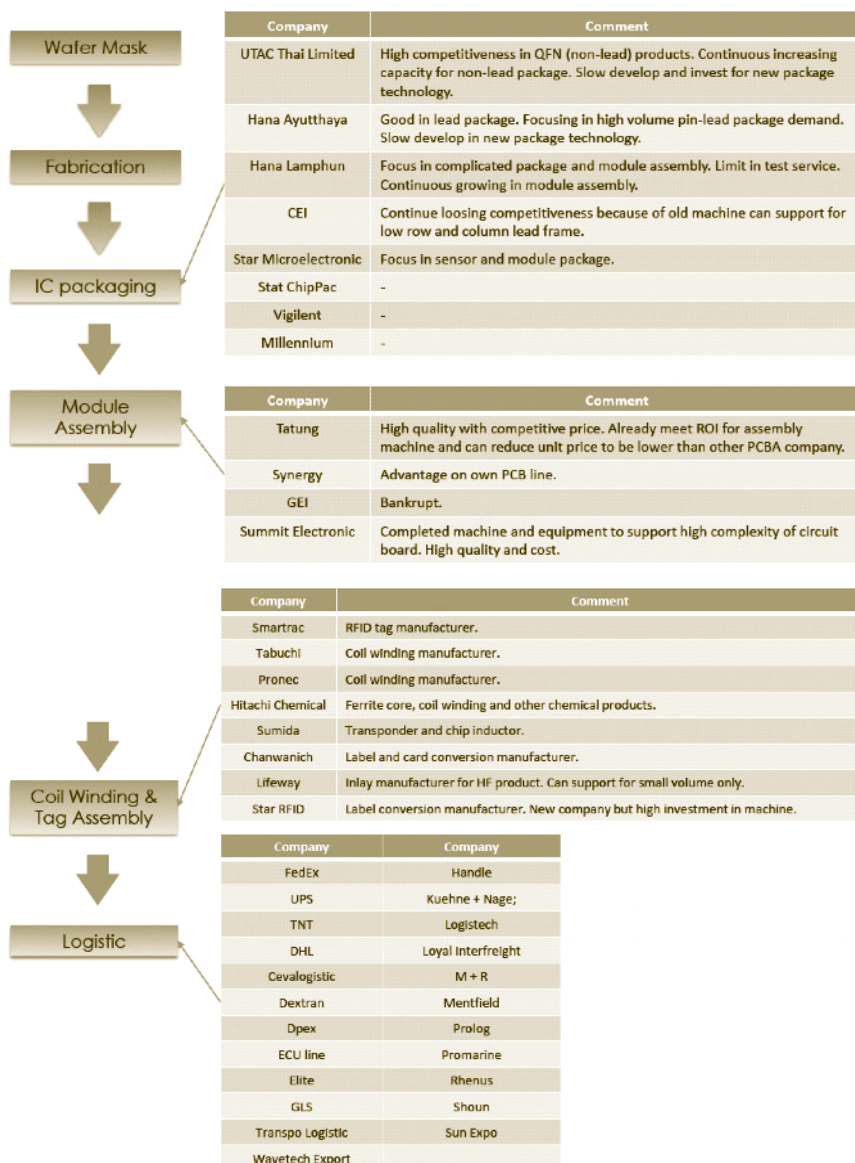
ย้ายฐานการผลิตเข้ามาลงทุนในไทยเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ บริษัทต่างชาติจากญี่ปุ่น ไต้หวัน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่มักจะ Outsource มาจากบริษัทแม่ ในขณะที่สถาบันการศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรการเรียนการสอนจำนวนน้อย ขาดบุคลากรผู้ถ่ายทอดวิชา รวมทั้งมีนักศึกษาจำนวนน้อย เนื่องจากยังขาดภาคอุตสาหกรรมที่จะมารองรับการทำงาน ทำให้ปัจจุบันประเทศไทยสร้างนักวิทยาศาสตร์ และวิศวกรที่มีความรู้ความสามารถได้เป็นจำนวนน้อยมาก

ผู้ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการออกแบบ IC Design ในประเทศไทย มีจำนวน 2 บริษัท โดยมีลักษณะการดำเนินธุรกิจที่แตกต่างกัน ดังนี้

1) บริษัท ซิลิคอน คราฟท์ เทคโนโลยี จำกัด เป็นบริษัทที่มีหุ้นไทยทั้งสิ้น เริ่มธุรกิจตั้งปี 2547 จากวิศวกรไทยที่รักการออกแบบ

- มุ่งเน้นเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบวงจร IC สำหรับผลิตภัณฑ์ป้ายอิเล็กทรอนิกส์ RFID (Radio Frequency Identification) ที่สามารถอ่านค่าได้โดยผ่านคลื่นวิทยุจากระยะห่าง เพื่อตรวจติดตามและบันทึกข้อมูลที่ดีอยู่กับป้ายซึ่งนำไปฝังไว้ในหรือติดอยู่กับวัตถุต่างๆ
- มีวิธีดำเนินธุรกิจเป็นแบบที่เรียกว่า Fabless เจ้าแรกและเจ้าเดียวของคนไทย โดยทำธุรกิจแบบการผลิตตั้งแต่การออกแบบฟังก์ชันการทำงานของวงจร และจำหน่ายผลิตภัณฑ์แต่ไม่มีโรงงานผลิตหรือประกอบเอง เป็นการนำแบบที่ออกแบบเองไปว่าจ้างผู้ผลิตให้ผลิตตามแบบที่กำหนด แล้วนำกลับมาจำหน่ายเอง
- มีความสามารถในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ได้ 2 - 3 ชนิดต่อปี

2) บริษัท โรม แอลเอสไอ เทคโนโลยี (ประเทศไทย) จำกัด เป็นบริษัทจากประเทศญี่ปุ่นที่มาลงทุนในประเทศไทย ที่ดำเนินธุรกิจด้านการออกแบบ IC ในขั้นตอนการออกแบบทางกายภาพ (LAYOUT DESIGN) ซึ่งเป็นส่วนต่อขยายหลังจากการออกแบบทางฟังก์ชัน กล่าวคือ นำวงจรที่ผ่านการออกแบบทางฟังก์ชันมาแล้วในรูปแผนผังวงจรทางไฟฟ้า (SCHEMATIC) ที่มีระบุไว้ภายในวงจร จะให้อุปกรณ์ได้บ้างและมีกี่ชิ้น มาทำการออกแบบ LAYOUT ซึ่งมีลักษณะคล้าย

โครงสร้างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทย

พิมพ์เขียวของแบบบ้าน โดยใน LAYOUT นี้ จะมีการระบุว่าอุปกรณ์ชนิดใดควรอยู่ที่ ชั้นไหน มีอุปกรณ์เชื่อมต่อกี่ชุด มีกี่ชั้น ต้องวางระยะห่างแต่ละตัวไม่ให้เกิดปัญหาขึ้น เพื่อให้เป็นต้นแบบในการทำหน้ากัก ใช้สีบอกจุดเชื่อมต่อ และแต่ละชนิดของอุปกรณ์ ถ้าเปรียบเทียบขั้นตอนการออกแบบนี้ จะเหมือนกับกรอกแบบเฟอร์นิเจอร์ภายในบ้าน ว่าแต่ละชั้นควรจะมีอยู่ที่ตำแหน่งไหน ควรสร้างตึกกี่ชั้น และมีประตูหน้าต่างที่ห้อง บริษัทฯ เป็นผู้ผลิตที่มีฐานะเป็น บริษัทสาขาที่มีบริษัทแม่ในต่างประเทศ ซึ่งโยกย้ายฐานการผลิตจากต่างประเทศ มายังประเทศไทย และทำหน้าที่เป็นแหล่ง วัตถุดิบสารกึ่งตัวนำประเภทแผงวงจรไฟฟ้า ให้แก่อุตสาหกรรมต่อเนื่องประเภทต่างๆ ภายในสายการผลิต หรือบริษัทในเครือเดียวกัน โดยการนำเข้าชิ้นส่วนประกอบจาก บริษัทแม่มาประกอบเป็นแผงวงจรไฟฟ้า สำเร็จรูปตามสเปกการใช้งาน แล้วจึงส่งออก แผงวงจรไฟฟ้าที่ผลิตได้ไปยังบริษัทแม่ หรือบริษัทในเครือเดียวกันในต่างประเทศ เท่านั้น บริษัทฯ ออกแบบวงจร IC ตาม คำสั่งซื้อของบริษัทแม่ แล้วบริษัทแม่จะนำ แบบไปใช้เพื่อผลิตผลิตภัณฑ์สำเร็จจำหน่าย ไปทั่วโลกต่อไป

SWOT ANALYSIS ของ การลงทุนออกเบบวงจรรวม (IC Design)

จุดแข็ง

- คนไทยมีความละเอียดอ่อน ซึ่งเป็นคุณสมบัติหลักและเหมาะสม สำหรับการออกแบบวงจร
- มีตลาดอุตสาหกรรมรองรับผลิตภัณฑ์แน่นอน
- มีความเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการผลิต
- ค่าจ้างแรงงานถูกกว่าประเทศอื่น

จุดอ่อน

- ขาดแคลนบุคลากรที่มีคุณภาพ
- ข้อจำกัดด้านภาษา จึงขาดความคล่องตัวในการติดต่อสื่อสาร
- พัฒนาศักยภาพไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
- ขาดศักยภาพด้านความหลากหลายเชิงสร้างสรรค์ทางความคิด
- ขาดการสนับสนุนจากภาครัฐหลายๆ ด้าน เช่น ไม่ได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสิทธิบัตร กองทุนสำหรับการวิจัย เงินทุนสนับสนุนสำหรับการใช้เครื่องจักรในประเทศ เป็นต้น
- ผลิตภัณฑ์มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งด้านเทคโนโลยีและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ

โอกาส

- กฎเกณฑ์ทางการค้าของ WTO ที่สนับสนุนให้เกิดการค้าเสรี และลดการกีดกันทางการค้าด้านภาษี
- เป้าหมายทางการตลาดสู่กลุ่ม

ประเทศยุโรป สหรัฐฯ และตลาดใหม่อื่นๆ มีมาก

- มีโอกาสดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ เข้ามาลงทุนเพิ่มขึ้น เนื่องจากนโยบายของรัฐบาลให้การสนับสนุน

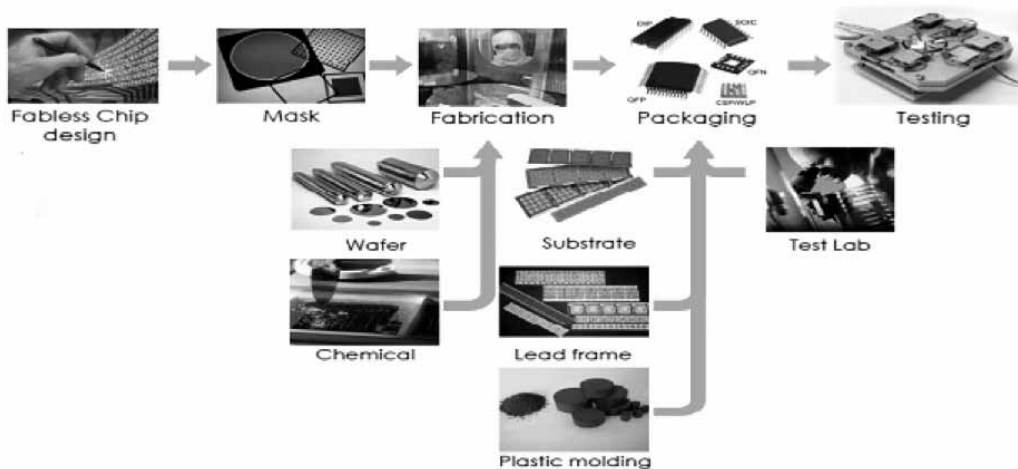
อุปสรรค

- ความผันผวนของค่าเงินบาท ทำให้ต้นทุนการผลิตมีความไม่แน่นอน
- การเปิดเสรีทางการค้า ทำให้สินค้าจากต่างประเทศเข้ามาแข่งขันได้เสรีมากขึ้น
- เทคโนโลยีและรูปแบบผลิตภัณฑ์เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ต้องใช้การลงทุนสูงทำให้มีความเสี่ยงสูง

Supply Chain และบริษัทที่นำชิปขอนแก่นลงทุน

ปัจจุบันประเทศไทยมีบริษัทที่เป็นอุตสาหกรรมอยู่ในห่วงโซ่อุปทาน Supply Chain ตั้งแต่ขั้นตอนออกแบบ IC จนถึงการผลิตเป็นผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ เช่น RFID ซึ่งในประเทศไทยจะมีเฉพาะขั้นตอน IC Packaging, Module Assembly, Coil Winding และ Tag Assembly เท่านั้น

ขั้นตอน	ผู้ผลิตในประเทศไทย
Wafer Design	Silicon Craft, Rohm LSI
Wafer Mask	-
Fabrication	-
IC Packaging	Microchip, NXP, Spansion, Hana Semiconductor, Circuit Electronics, Millennium Microtech, Utac Thai, Stars Microelectronics, Statschippac, Oki, Sony Device Technology, Sanyo Semiconductor, Rohm Integrated System, Toshiba Semiconductor, Thai NJR
Module Assembly	Tatung, Synergy, GEI, Summit Electronics
Coil Winding & Tag Assembly	Smartec, Tabuchi, Pronec, Hitachi Chemical, Sumida, Chanwanich, Lifeway, Star RFID

แสดง Supply Chain ในอุตสาหกรรม IC

บริษัทที่ชักชวนให้มาลงทุน แบ่งตามกลุ่มของธุรกิจได้ดังนี้

1. บริษัทกลุ่มธุรกิจ Fabless ที่มียอดขาย 20 อันดับแรกของโลกในปี 2553

บริษัท	ประเทศที่ตั้งสำนักงานใหญ่
Qualcomm	สหรัฐฯ
Broadcom	สหรัฐฯ
AMD	สหรัฐฯ
Marvell	สหรัฐฯ
MediaTek	ไต้หวัน
Nvidia	สหรัฐฯ
Xilinx	สหรัฐฯ
Altera	สหรัฐฯ
LSI Corporation	สหรัฐฯ
Avago	สหรัฐฯ
Novatek	ไต้หวัน
ST-Ericsson	สวีเดน
MStar	ไต้หวัน
Atheros	สหรัฐฯ
CSR	อังกฤษ
Realtek	ไต้หวัน
Himax	ไต้หวัน
PMC-Sierra	สหรัฐฯ
Trident	สหรัฐฯ
Lantiq	เยอรมนี

2. บริษัทที่ทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องและยังที่ขาดไปในประเทศไทย (Missing Link)

กลุ่มธุรกิจ	บริษัท	ประเทศ
Fabrication	Global foundries	สหรัฐฯ
	Taiwan Semiconductor Manufacturing Company (TSMC)	ไต้หวัน
	United Microelectronics Corporation (UMC) Semiconductor Manufacturing International Corporation (SMIC)	สหรัฐฯ จีน
IC Package & Test	Amkor Technology	สหรัฐฯ
	Chip Supply	สหรัฐฯ
	VLSIP Technologies	สหรัฐฯ
	Aspen Technologies	สหรัฐฯ
Tag Manufacture	All Flex Flexible Circuits	สหรัฐฯ
	HID Global	สหรัฐฯ
	AVID Identification Systems	สหรัฐฯ
	Aleis International	ออสเตรเลีย

แม้ว่าในอุตสาหกรรมการผลิตวงจรรวมไทยจะยังมีข้อจำกัดในปัญหาด้านบุคลากร และมีผู้ประกอบการจำนวนน้อย แต่หากภาครัฐและภาคเอกชนจะพัฒนาศักยภาพด้านการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ให้มีรูปแบบที่ทันสมัยสอดคล้องกับความต้องการของตลาดและมีเทคโนโลยีที่สูงขึ้นทั้งในด้านของปริมาณและคุณภาพบุคลากร

ที่จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศได้

นอกจากนี้ การยกระดับผู้ประกอบการจากผู้รับจ้างผลิตตามแบบ เป็นผู้รับจ้างที่มีการออกแบบและพัฒนาสินค้าให้เป็นของตนเอง ก็จะทำให้อุตสาหกรรมนี้ของไทยมีโอกาสในเชิงธุรกิจอีกอุตสาหกรรมหนึ่งได้

การพัฒนาโครงข่าย โลจิสติกส์ของไทย

ความร่วมมือเขตการค้าเสรีอาเซียนมีความเข้มข้นมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีประชาคมอาเซียนในปี 2558 ก่อให้เกิดการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตและพัฒนาคุณภาพสินค้ารวมถึงเทคโนโลยีต่างๆ ตลอดจนเพิ่มปริมาณ คุณภาพของสินค้า และการบริการ ผู้บริโภคให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย ความร่วมมืออาเซียน - จีน เป็นอีกกรอบความร่วมมือที่เสริมสร้างความแข็งแกร่งของภูมิภาค

ประเทศไทย ตั้งอยู่ที่จุดยุทธศาสตร์ของภูมิภาค เชื่อมต่อระหว่างสมาชิกอาเซียนหลายประเทศและจีนตอนใต้ การพัฒนาโครงข่ายโลจิสติกส์ของไทย มีความสำคัญยิ่งต่อทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจของไทยและการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกภาคี

1. การพัฒนาแนวระเบียงเศรษฐกิจ

เพื่อพัฒนาศักยภาพในการเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคมและเป็นการรองรับการ

ขยายเส้นทางเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนภายในภูมิภาคอาเซียนและจีนตอนใต้ ประเทศในภูมิภาคจึงได้สร้างความร่วมมือในการพัฒนาแนวระเบียงเศรษฐกิจชั้น โดยแบ่งเป็น 2 แนวระเบียงเศรษฐกิจหลัก คือ แนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ - ใต้ และแนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก - ตะวันตก ผ่านพื้นที่ 5 ประเทศ คือ จีน (ยูนนานและกวางสี) เวียดนาม ลาว พม่า และไทย ซึ่งผ่านทางภาคเหนือ ภาคตะวันตก และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยประกอบด้วยเส้นทางย่อยดังตาราง

เพื่อพัฒนาศักยภาพในการเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคม
ขยายเส้นทางเศรษฐกิจการค้า
และการลงทุนภายในภูมิภาคอาเซียนและจีนตอนใต้
จึงได้สร้างความร่วมมือในการพัฒนา
แนวระเบียงเศรษฐกิจชั้น

เส้นทางย่อยในแนวระเบียงเศรษฐกิจแต่ละด้าน

แนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ - ใต้ (North - South Economic Corridor : NSEC)	แนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก - ตะวันตก (East - West Economic Corridor : EWEC)
แบ่งเป็น 3 แนวเส้นทางย่อยดังนี้ - NSEC แนวด้านตะวันตก คือ เส้นทางคุนหมิง (จีน) - ลาว - พม่า - เชียงราย - กรุงเทพฯ	แนวเส้นทาง คือ เมืองดานัง (เวียดนาม) - สะหวันนะเขต (ลาว) - มุกดาหาร - ขอนแก่น - พิษณุโลก - ดาก - เมียวดี (พม่า) - มะละแหม่ง (พม่า)
- NSEC แนวกลาง คือ เส้นทางคุนหมิง (จีน) - ฮานอย (เวียดนาม) - ไฮฟอง (เวียดนาม) ซึ่งเชื่อมกับทางหลวงหมายเลข 1 ที่มีอยู่ในเวียดนาม โดยเชื่อมจากตอนเหนือไปยังตอนใต้ของเวียดนาม	ระยะทางทั้งหมดประมาณ 1,320 กิโลเมตร เชื่อมโยงทะเลอันดามันในมหาสมุทรอินเดียกับทะเลจีนใต้ในมหาสมุทรแปซิฟิก
- NSEC แนวด้านตะวันออก คือ เส้นทางหนานหนิง (กว่างสี) - ฮานอย (เวียดนาม) โดยผ่านด่านมิตรภาพระหว่างเมืองผิงเสียงของจีน - หลักเซิน (เวียดนาม) หรือผ่านด่านผานเจิง (จีน) - เมืองตงซิง (จีน) - เมืองม่งก่าย (เวียดนาม)	จุดเชื่อมต่อที่สำคัญในแต่ละประเทศ - พม่า มะละแหม่ง - เมียวดี - ไทย แม่สอด - พิษณุโลก - ขอนแก่น - กาฬสินธุ์ - มุกดาหาร - ลาว สะหวันนะเขต - แดนสะหวัน - เวียดนาม ลาวบาว - เว้ - ดองฮา - ดานัง

ทั้งนี้ แนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ - ใต้จากจีนมาไทยมี 2 เส้นทางหลัก คือ

1. เส้นทางคุนหมิง - กรุงเทพฯ (ผ่าน R3A) รวมระยะทาง 1,887 กิโลเมตร
2. เส้นทางหนานหนิง - กรุงเทพฯ (ผ่าน R12) รวมระยะทาง 1,769 กิโลเมตร

2. การพัฒนาการขนส่งทางบก

แผนการพัฒนาการขนส่งทางบกที่สำคัญของกระทรวงคมนาคม ประกอบด้วย

2.1 โครงการก่อสร้างทางสายหลัก 4 ช่องจราจร (ระยะที่ 2)

ระยะเวลาดำเนินงานของโครงการปี 2551 - 2556 ระยะทางก่อสร้างรวม 5,387 กิโลเมตร วงเงินก่อสร้าง 103,300 ล้านบาท ซึ่งได้ดำเนินการเสร็จแล้ว 2,703 กิโลเมตร อยู่ระหว่างดำเนินการ 834 กิโลเมตร และคงเหลือที่ต้องดำเนินการต่ออีก 1,850 กิโลเมตร โดยในปีงบประมาณ 2554 มีจำนวนเส้นทางในการก่อสร้าง 26 สายทาง วงเงิน 3,153 ล้านบาท

2.2 แผนพัฒนาทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ระยะเร่งด่วนระหว่างปี 2555 - 2559

ลำดับที่	ทางหลวงพิเศษ หมายเลข	เส้นทาง	ชื่อโครงการ	ระยะทาง (กิโลเมตร)	ค่าก่อสร้าง (ล้านบาท)
1	6	ภาคกลาง/ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	บางปะอิน - สระบุรี - นครราชสีมา	196	53,300
2	8	ภาคตะวันตก/ ภาคใต้	บางใหญ่ - บ้านโป่ง - กาญจนบุรี	98	23,770
3	8	ภาคตะวันตก/ ภาคใต้	นครปฐม - สมุทรสาคร - ชะอำ	118	37,300
4	7	ภาคตะวันออก	ชลบุรี - พัทยา - มาบตาพุด	89	10,650
5	5	ภาคกลาง/ ภาคเหนือ	บางปะอิน - นครสวรรค์	206	32,400
รวม				707	157,420

2.3 การพัฒนาโครงข่ายรถไฟทางคู่ ระยะเร่งด่วน 5 ปี (ปี 2553 - 2557)

เส้นทาง	เส้นทาง	ระยะทาง (กิโลเมตร)	งบก่อสร้าง (ล้านบาท)
สายเหนือ	ลพบุรี - นครสวรรค์	113	7,860
สายตะวันออกเฉียงเหนือ	มาบกะเบา - นครราชสีมา	132	11,640
	นครราชสีมา - ขอนแก่น	185	13,010
สายใต้	นครปฐม - หนองปลาตุก - หัวหิน	165	16,600
	ประจวบคีรีขันธ์ - ชุมพร	167	17,000
รวม		762	66,110

2.4 การก่อสร้างรถไฟรางคู่ภาคตะวันออก

เป้าหมายการก่อสร้างเพื่อส่งเสริมการแบ่งการดำเนินงานออกเป็น 2 ระยะขนส่งในเส้นทาง Eastern Seaboard ดังตาราง โดยมีระยะทางก่อสร้างรวม 184 กิโลเมตร

ระยะเวลาดำเนินงาน	เส้นทาง	ระยะทาง (กิโลเมตร)	สถานะปัจจุบัน
ระยะที่ 1	ฉะเชิงเทรา - ศรีราชา - แหลมฉบัง	78	อยู่ระหว่างการดำเนินการก่อสร้าง คาดว่าจะแล้วเสร็จ พฤศจิกายน 2554
ระยะที่ 2	ฉะเชิงเทรา - คลองสิบเก้า - แก่งคอย	106	อยู่ระหว่างการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม

3. การพัฒนาการขนส่งทางน้ำ

3.1 การพัฒนาท่าเรือเชียงแสน 2 จังหวัดเชียงราย

มีการลงนามสัญญาการก่อสร้างแล้วเมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2552 โดยคาดว่าจะแล้วเสร็จ เดือนธันวาคม 2554 ความสามารถในการรองรับสินค้าของท่าเรือ 600,000 ตัน

3.2 การพัฒนาท่าเรือปากบารา จังหวัดสตูล

แบ่งการพัฒนาออกเป็น 3 ระยะ โดยกำหนดเป้าหมายระยะยาวในการเพิ่มปริมาณการขนถ่ายสินค้าให้ได้ 8.7 ล้าน TEU ต่อปี

ระยะเวลาดำเนินงาน	ความยาวหน้าท่า (เมตร)	ปริมาณการขนถ่ายสินค้า TEU ต่อ ปี
ระยะที่ 1 (ปี 2557 - 2562)	750	825,000
ระยะที่ 2 (ปี 2563 - 2567)	1,250	1,375,000
ระยะที่ 3 (ปี 2568 - 2586)	2,250	2,475,000
เป้าหมายระยะยาว	-	8,745,000

บทบาทหลักของท่าเรือสงขลา 2 คือ การเป็น Feeder Port สนับสนุนท่าเรือแหลมฉบัง รองรับสินค้า Land Bridge และสินค้า Hinter Land

3.3 การพัฒนาท่าเรือสงขลา 2

บทบาทหลักของท่าเรือสงขลา 2 คือ การเป็น Feeder Port สนับสนุนท่าเรือแหลมฉบัง รองรับเรือขนาด 20,000 - 30,000 DWT และรองรับสินค้า Land Bridge และสินค้า Hinter Land เช่น ไม้ ยาง ยางพารา และอาหารทะเลแช่แข็ง เพื่อเชื่อมต่อระหว่างทะเลฝั่งอ่าวไทยผ่านไปท่าเรือปากบารา

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า โครงข่ายโลจิสติกส์ของไทย จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของไทยและนำมาซึ่งความมั่งคั่ง มั่นคงและความสะอาดสบายสู่ประชาชนอย่างแท้จริง

ระยะเวลาดำเนินงาน	แผนการพัฒนา
ระยะที่ 1	- พัฒนาความยาวหน้าท่ารวม 1,000 เมตร - รองรับเรือบรรทุกสินค้าตู้ขนาด 1,000 - 1,500 TEU - รองรับเรือสินค้าทั่วไป 20,000 - 40,000 DWT
ระยะที่ 2	- ความยาวหน้าท่ารวม 660 เมตร - ท่าเทียบเรือบรรทุกสินค้าตู้ 7,000 TEU

3.4 การพัฒนาท่าเรือแหลมฉบัง ระยะที่ 3

เป้าหมายในการพัฒนา เพื่อให้ท่าเรือแหลมฉบังสามารถรองรับปริมาณตู้สินค้าได้ 18 ล้านตู้ ปัจจุบันอยู่ระหว่างการศึกษาคำความเป็นไปได้ของโครงการ ซึ่งจะได้วางแผนดำเนินการก่อสร้างในปี 2555 - 2560 และมีกำหนดการเปิดให้บริการได้ในปี 2562

4. การพัฒนาระบบรถไฟความเร็วสูงไทย - จีน

จากการเจรจาความร่วมมือระหว่างไทย - จีน เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2553 สรุปผลได้ว่า

1. จีนให้ความร่วมมือสนับสนุนแผนการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานของการรถไฟแห่งประเทศไทย ระยะเร่งด่วนปี 2553 - 2557

2. ไทยและจีนจะร่วมมือกันพัฒนาโครงข่ายทางรถไฟขนาดรางมาตรฐาน (Standard Gauge) ความเร็ว 200 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพื่อขนส่งผู้โดยสารและสินค้าเส้นทางหนองคาย - กรุงเทพฯ - ปาดังเบซาร์ และเส้นทางกรุงเทพฯ - ระยอง

3. ไทยและจีนจะได้จัดทำแผนการดำเนินงานพัฒนาโครงข่ายทางรถไฟร่วมกันภายหลังจากเมื่อได้ลงนามในบันทึกข้อตกลงร่วมกันแล้ว

ทั้งนี้ เมื่อวันที่ 7 กันยายน 2553 คณะรัฐมนตรีได้เห็นชอบร่างกรอบเจรจาความร่วมมือด้านการพัฒนาการรถไฟระหว่างไทย - จีน เพื่อเสนอรัฐสภา ให้ความเห็นชอบตามขั้นตอนต่อไปใน 2 เส้นทางแรก ได้แก่

เส้นทาง	ระยะทาง (กิโลเมตร)	มูลค่าการลงทุน (ล้านบาท)
หนองคาย - กรุงเทพฯ	615	170,000
กรุงเทพฯ - ปาดังเบซาร์	982	230,000

การลงทุนในภาคอุตสาหกรรม ของกัมพูชา

สมเด็จพระอู๋นเซิน เมื่อครั้งเป็นประธานเปิดโรงงานน้ำตาลของเครือน้ำตาลขอนแก่น ที่จังหวัดเกาะกงของกัมพูชา เมื่อเดือนมกราคม 2553

ปัจจุบันกัมพูชามีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรม และส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ เป็นหนึ่งในนโยบายยกระดับเศรษฐกิจของประเทศ โดยรัฐบาลได้กำหนดแผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมระหว่างปี 2541 - 2546 (Industrial Development Action Plan - 1998 - 2003) ซึ่งมีเป้าหมายสำคัญ 2 ประการ คือ

1. ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตเพื่อส่งออก
2. ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมทดแทนการนำเข้าเฉพาะบางสาขาที่มีศักยภาพ เนื่องจากกัมพูชาเป็นประเทศขนาดเล็ก ประชาชนมีอำนาจ

การซื้อต่ำ ดังนั้น จึงเป็นการยากที่จะทำการผลิตปริมาณจำกัดเพื่อป้อนตลาดขนาดเล็กภายในประเทศโดยให้มีการประหยัดจากขนาด (Economies of Scale) ด้วย

จากเป้าหมาย 2 ประการข้างต้น รัฐบาลกัมพูชา ได้กำหนดมาตรการในการดำเนินการ 7 ด้าน คือ

1. มาตรการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น
2. อุตสาหกรรมบนพื้นฐานของทรัพยากรธรรมชาติ
3. อุตสาหกรรมขนาดย่อมและหัตถอุตสาหกรรม
4. อุตสาหกรรมเกษตร
5. มาตรการการถ่ายทอดเทคโนโลยีและยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
6. การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรม

7. การส่งเสริมการผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคเพื่อทดแทนการนำเข้า

สำหรับนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญในหลายด้านเป็นต้นว่า

- การสร้างมูลค่าเพิ่มไปทางอุตสาหกรรมปลายน้ำ เช่น การแปรรูปพืชผลทางการเกษตร แทนที่จะส่งออกสินค้าในรูปวัตถุดิบ
- การสร้างมูลค่าเพิ่มไปทางอุตสาหกรรมต้นน้ำ เช่น อุตสาหกรรมสิ่งทอ ซึ่งปัจจุบันยังเป็นเพียงขั้นตอนการตัดเย็บเท่านั้น โดยนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศเกือบทั้งหมด ดังนั้น จะต้องสร้างมูลค่าเพิ่มโดยมีผลิตภัณฑ์ขั้นต้นน้ำ เช่น ผ้าฝ้าย ย้อมผ้า กระดุม ฯลฯ
- การพัฒนาอุตสาหกรรมใหม่ๆ เช่น อิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์ วัสดุก่อสร้าง ฯลฯ

อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ By SCG

ปัจจุบันตลาดปูนซีเมนต์ในกัมพูชามีขนาดประมาณ 2.4 ล้านตัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 9 เมื่อเปรียบเทียบกับตลาดปูนซีเมนต์ของประเทศไทย โดยมีการนำเข้าปูนซีเมนต์ทั้งจากไทย เวียดนาม และลาว

จากการที่กัมพูชาคุ้นเคยกับปูนซีเมนต์มาตรฐานของไทย ซึ่งแตกต่างจากมาตรฐานโลก ทำให้บริษัทปูนซีเมนต์ของไทยได้เปรียบในการแข่งขันเป็นอย่างมาก ขณะที่ปูนซีเมนต์จากเวียดนามแม้จะเป็นไปตามมาตรฐานเช่นเดียวกัน แต่มาตรฐานแตกต่างจาก

ผู้บริหารของบริษัท กัมปอตซีเมนต์ในเครือ SCG ulyขยายสรุปแก่คณะของบีไอโอ เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2554

ของไทย ทำให้ไม่ได้รับความนิยมาจากชาวกัมพูชา โดยเห็นว่าเป็นสินค้าด้วยคุณภาพ โดยราคาปูนซีเมนต์ของไทยที่จำหน่ายในกัมพูชาจะสูงกว่าในประเทศไทยประมาณร้อยละ 20

แม้ไทยจะประสบความสำเร็จในอุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ในกัมพูชา แต่วัสดุก่อสร้างอื่นๆ เช่น วัสดุสำหรับงานฝ้าเพดาน อุปกรณ์มุงหลังคา กระเบื้องปูพื้นและผนัง สุขภัณฑ์ อิฐมอญ ฯลฯ ต้องเผชิญกับการแข่งขันสูงกับสินค้าผลิตจากเวียดนาม ซึ่งมีราคาถูกกว่า ทำให้สามารถเข้าแทนที่สินค้าผลิตจากจีนและไทยได้อย่างสมบูรณ์

สำหรับเครือซีเมนต์ไทย หรือ SCG ประสบผลสำเร็จอย่างมากในธุรกิจปูนซีเมนต์ซึ่งเดิมนำเข้าจากประเทศไทยมาจำหน่ายในกัมพูชาภายใต้แบรนด์ตราเสือ สำหรับปูนซีเมนต์พอร์ตแลนด์ ซึ่งใช้ในงานโครงสร้างและแบรนด์ตราช้าง เป็นพลาสติกซีเมนต์สำหรับงานก่อและฉาบโดยเฉพาะโครงการขนาดใหญ่ในกัมพูชาที่ต้องการปูนซีเมนต์คุณภาพสูง เช่น การก่อสร้างตึกสูง การก่อสร้างสะพาน ฯลฯ ต่างเลือกใช้ปูนซีเมนต์ของเครือ SCG เช่น อาคารสำนักงานใหญ่ธนาคารพาณิชย์ ซึ่งเป็นอาคารสูงที่สุดในกัมพูชา ขนาด 32 ชั้น ได้เลือกใช้ปูนซีเมนต์ของ SCG

วารสารส่งเสริมการลงทุน

เดิมกัมพูชามีโรงงานผลิตปูนซีเมนต์ที่อำเภอจะเกรยติง (Chagrey Ting) จังหวัดกัมปอต แต่เป็นโรงงานขนาดเล็กที่ใช้เทคโนโลยีล้าสมัย เปิดดำเนินการไม่นานนักก็ต้องปิดไป เนื่องจากการผลิตไม่มีประสิทธิภาพ ไม่สามารถแข่งขันกับปูนซีเมนต์ที่นำเข้าจากต่างประเทศได้

ปูนซีเมนต์ที่ผลิตจากโรงงานจะใช้แบรนด์ K-Cement และเพื่อให้เกิดความมั่นใจในคุณภาพ จะมีข้อความเพิ่มเติมว่า “by SCG” หรือ “โดยเครือซีเมนต์ไทย”

เพื่อรองรับการขยายตัวของความต้องการปูนซีเมนต์ในกัมพูชา เครือ SCG ได้ก่อตั้งบริษัท กัมปอตซีเมนต์ (Kampot Cement) ขึ้น โดยเครือซีเมนต์ไทยถือหุ้นร้อยละ 90 บริษัท ชาวจุฬี (Khao Chuly) ของกัมพูชา ถือหุ้นร้อยละ 10 เพื่อก่อสร้างโรงงานผลิตปูนซีเมนต์ที่ทันสมัยแห่งแรกของกัมพูชา โดยมีขนาดกำลังผลิต 960,000 ตันต่อปี ในอำเภอบันทายมาต (Banteay Meas) จังหวัดกัมปอต

โครงการนี้ ก่อให้เกิดการจ้างงาน 200 คน โดยเป็นพนักงานไทยเพียง 5 คน ที่เหลือเป็นชาวกัมพูชาทั้งหมด มีการส่งพนักงานชาวกัมพูชาไปฝึกอบรมและฝึกปฏิบัติงานที่โรงงานปูนซีเมนต์ทุ่งสง เป็นเวลา 3 - 4 เดือน

เมื่อเดือนมกราคม 2549 ได้มีพิธีวางศิลาฤกษ์ การก่อสร้างโรงงาน โดยนายกรัฐมนตรีกัมพูชา สมเด็จฮุนเซน เป็นประธาน และทำพิธีเปิดดำเนินการเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2551 โดยสมเด็จฮุนเซน เป็นประธานพิธี เช่นเดียวกัน โรงงานแห่งนี้มีกำลังการผลิตในปี 2553 ที่ระดับ 800,000 - 900,000 ตันต่อปี และได้เพิ่มการผลิตเป็น 1 ล้านตันต่อปี นับตั้งแต่ต้นปี 2554 โดยการผลิใช้วัตถุดิบ คือ หินจากกัมพูชา ใช้แร่ยิปซัมนำเข้าจากไทย และใช้ถ่านหินนำเข้าจากอินโดนีเซีย

ปูนซีเมนต์ที่ผลิตจากโรงงาน จะใช้แบรนด์ K-Cement และเพื่อให้เกิดความมั่นใจในคุณภาพ จะมีข้อความเพิ่มเติมว่า “by SCG” หรือ “โดยเครือซีเมนต์ไทย” สำหรับในขนาดตลาดกัมพูชายาวตัวขึ้น มีแผนลงทุนเพิ่มเติมอีก 100 ล้านเหรียญสหรัฐฯ เพื่อขยายกำลังผลิตเป็น 2 ล้านตันต่อปี โดยพื้นที่โรงงานในปัจจุบันเพียงพอที่จะรองรับกำลังผลิตเพิ่มขึ้นโดยไม่ต้องจัดหาที่ดินเพิ่มเติม

สำหรับปัญหาที่ประสบอยู่ คือ พนักงานที่รับเข้าทำงานและผ่านการฝึกอบรมแล้วจะเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานอย่างมาก จึงมีการเปลี่ยนงานบ่อย ทำให้เครือ SCG เป็นเสมือนแหล่งฝึกอบรมพนักงานเพื่อป้อนแก่บริษัทอื่นๆ

ส่วนบริษัท ปูนซีเมนต์นครหลวง จำกัด (มหาชน) ซึ่งจำหน่ายปูนซีเมนต์ในกัมพูชาภายใต้แบรนด์ Camel ได้ประกาศเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2553 ที่จะร่วมกับตัวแทนจำหน่ายในกัมพูชา คือ บริษัท Chip Mong Group เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของ

คณะของบีโอไอและผู้บริหารของบริษัท กัมปอตซีเมนต์ ถ่ายภาพร่วมกันเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2554

โครงการ และศึกษาพื้นที่ที่เหมาะสมในการตั้งโรงงานผลิตปูนซีเมนต์ขนาดกำลังผลิต 1 - 1.5 ล้านตันต่อปี ในกัมพูชา

การศึกษาเบื้องต้นกำหนดตั้งโรงงานที่จังหวัดกัมปอต มูลค่า 3,000 - 4,000 ล้านบาท กำลังการผลิต 1 ล้านตันต่อปี โดยกำหนดตั้งโรงงานใกล้กับโรงไฟฟ้า โดยหากไม่มีโรงไฟฟ้าในบริเวณใกล้เคียงกับโครงการ อาจจำเป็นต้องลงทุนก่อสร้างโรงไฟฟ้าเพิ่มเติมอีกประมาณ 1,000 ล้านบาท

การที่นิยมตั้งโรงงานปูนซีเมนต์ที่จังหวัดกัมปอต เนื่องจากมีภูเขาหินคุณภาพดีที่เหมาะสมสำหรับนำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิต ขณะที่จังหวัดอื่นๆ บางจังหวัดแม้มีภูเขาหินที่มีคุณลักษณะเช่นเดียวกัน แต่บางแห่งติดปัญหาว่าอยู่ในเขตอนุรักษ์ เนื่องจากตั้งอยู่ใกล้กับสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์

สิ่งทอ - อุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดของกัมพูชา

อุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยเฉพาะเสื้อผ้าสำเร็จรูป นับเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่สุดของกัมพูชา โดยเป็นการลงทุนของ

ต่างชาติเกือบทั้งหมด โดยรับจ้างผลิตเสื้อผ้าแบรนด์ที่มีชื่อเสียง เช่น แก๊ป มาร์ค แอนด์ สเปนเซอร์ ฯลฯ

ตัวเลขสมาชิกของสมาคมผู้ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปของกัมพูชา (Garment Manufacturers Association of Cambodia - GMAC) เมื่อปี 2552 เป็นบริษัทได้วันมากที่สุด คือ 70 บริษัท รองลงมา คือ จีน 53 บริษัท ฮองกง 50 บริษัท เกาหลีใต้ 32 บริษัท มาเลเซีย 18 บริษัท กัมพูชา 14 บริษัท สิงคโปร์ 11 บริษัท สหรัฐฯ 10 บริษัท และอื่นๆ 15 บริษัท

ตัวเลขการจ้างงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอเคยถึงจุดสูงสุดที่ระดับ 350,000 คน

ในปี 2553 กัมพูชาบิรายได้จากการส่งออกสิ่งทอ 2,900 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยส่งออกไปยังสหรัฐฯ มากที่สุด คือ ร้อยละ 61 ของการส่งออกทั้งหมด

คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 5 ของแรงงานทั้งหมด เมื่อกลางปี 2551 ก่อนที่จะลดลงมาในปี 2552 เนื่องจากการส่งออกลดลง แต่ต่อมาตัวเลขการจ้างงานกระเด้งขึ้นเป็น 319,000 คน เมื่อเดือนธันวาคมปี 2553

ในปี 2553 กัมพูชามีรายได้จากการส่งออกสิ่งทอ 2,900 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยส่งออกไปยังสหรัฐฯ มากที่สุด คือ ร้อยละ 61 ของการส่งออกทั้งหมด รองลงมาคือ สหภาพยุโรปร้อยละ 23 แคนาดา ร้อยละ 9 ญี่ปุ่นร้อยละ 2 การที่กัมพูชาประสบผลสำเร็จอย่างมากในอุตสาหกรรมนี้ เนื่องจาก

ประการแรก กัมพูชาได้รับ GSP จากประเทศสหรัฐฯ ญี่ปุ่น และยุโรป ทำให้สินค้าสิ่งทอจากกัมพูชาได้รับการลดหย่อนและยกเว้นอากรขาเข้าจากประเทศดังกล่าว

ประการที่สอง แม้ว่าจะมีการเปิดเสรีการค้าสิ่งทอทั่วโลกนับตั้งแต่ต้นปี 2548 ทำให้ต้องเผชิญกับการแข่งขันอย่างรุนแรงขึ้นจากสินค้าสิ่งทอของจีน อินเดีย เวียดนาม บังกลาเทศ ฯลฯ ในตลาดส่งออก แต่สหรัฐฯ และยุโรปได้ประกาศใช้มาตรการปกป้อง (Safeguard) กับสินค้าเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่นำเข้าจากประเทศจีนที่เป็นประเทศคู่แข่งสำคัญ

ประการที่สาม กัมพูชามีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำ และมีแรงงานจำนวนมาก โดยคณะกรรมการที่ปรึกษาแรงงานของกัมพูชา (Cambodian Labor Advisory Committee) ได้มีมติเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2553 เพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของอุตสาหกรรมสิ่งทอและรองเท้า โดยแรงงานทั่วไป จากเดิม 50 เหรียญสหรัฐฯ ต่อเดือน เพิ่มขึ้นเป็น 55 เหรียญสหรัฐฯ ต่อเดือน ส่วนแรงงานฝึกหัดจากเดิม 45 เหรียญสหรัฐฯ ต่อเดือน เพิ่มขึ้นเป็น 50 เหรียญสหรัฐฯ ต่อเดือน มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2553 เป็นต้นไป

มาตรฐานแรงงาน
ในระดับนานาชาติ
เนื่องมาจากได้ลงนาม
ในสนธิสัญญาทวิภาคี
ด้านสิ่งทอระหว่างสหรัฐฯ
กับกัมพูชา

ประการที่สี่ กัมพูชามีมาตรฐานแรงงานในระดับนานาชาติ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากสหรัฐฯ และกัมพูชา ได้ลงนามในสนธิสัญญาทวิภาคีด้านสิ่งทอระหว่างสหรัฐฯ กับกัมพูชา (US-Cambodia Bilateral Textile Agreement) เมื่อปี 2542 โดยสหรัฐฯ กำหนดจะให้โควตานำเข้าสิ่งทอแก่กัมพูชา โดยมีเงื่อนไขว่ากัมพูชาจะต้องปฏิบัติตามหลักการสากล ว่าด้วยมาตรฐานแรงงานพร้อมกับกำหนดให้องค์การแรงงานระหว่างประเทศ เป็นผู้รับผิดชอบตรวจสอบว่ากัมพูชาปฏิบัติตามหลักการสากลนี้หรือไม่ ทำให้กัมพูชาต้องพัฒนาระบบมาตรฐานแรงงานสิ่งทอภายในประเทศ ให้เป็นไปตามมาตรฐานนานาชาติเพื่อให้เป็นไปตามเงื่อนไขดังกล่าว

แม้ปัจจุบันมีการยกเลิกระบบโควตาแล้ว แต่การที่กัมพูชายังปฏิบัติตามมาตรฐานแรงงานนานาชาติ ทำให้ง่ายแก่ผู้ผลิตในการหาตลาดต่างประเทศ ที่ผู้ซื้อให้ความสำคัญกับเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคม ทั้งนี้ กลุ่มสหภาพแรงงานสิ่งทอในกัมพูชานับว่ามีความเข้มแข็งในการประท้วงเพื่อเพิ่มอัตราค่าจ้างและสวัสดิภาพแรงงาน จนทำให้เกิดเหตุการณ์รุนแรง เป็นต้นว่า นายเจีย วิเจีย ผู้นำกลุ่มสหภาพแรงงานเสื้อผ้าถูกยิงเสียชีวิตเมื่อปี 2547

คลัสเตอร์สิ่งทอของกัมพูชาส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในพื้นที่แถบเวงเจียง ไฮเวย์ อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นการตัดเย็บเสื้อผ้าเป็นหลัก โดยยังขาดการผลิตในอุตสาหกรรมขั้นต้นและขั้นกลางน้ำ เช่น เส้นใยสังเคราะห์ ปั่นด้าย ทอผ้า ฯลฯ โดยการผลิตต้องนำเข้าผ้าผืนจากต่างประเทศ

โรงงานผลิตเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มของไทยที่ไปลงทุน เช่น กลุ่มบริษัททางออกการค้าที่ดำเนินการในนามบริษัท Baxter Brenton (Cambodia) Clothing Manufacturing ขณะที่ผู้ผลิตเครื่องนุ่งห่ม 4 รายใหญ่ประกอบด้วย ฮงเส็งกรุ๊ป ไนซังกรุ๊ป ไฮเทคกรุ๊ป และทองไทย เดิมมีแผนเข้าไปลงทุน

ตั้งโรงงานที่เมืองปอยเปตของประเทศกัมพูชา แต่จากสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมือง ระหว่างไทยและกัมพูชา ในช่วงที่ผ่านมา ทำให้ตัดสินใจเปลี่ยนไปตั้งโรงงานในเวียดนามแทน

สำหรับตลาดเสื้อผ้าสำเร็จรูปในประเทศกัมพูชานั้น เดิมไทยครองตลาดเนื่องจากเป็นสินค้าที่ออกแบบสวยงามตามแฟชั่น ทำให้เป็นที่นิยมของชาวกัมพูชาเป็นอย่างมาก แต่ปัจจุบันได้สูญเสียตลาดให้กับเสื้อผ้าสำเร็จรูปนำเข้าจากเวียดนามที่ได้ปรับปรุงรูปแบบให้ทันสมัยมากขึ้น

อุตสาหกรรมรองเท้า เติบโตอย่างรวดเร็ว

เมื่อสิ้นปี 2553 กัมพูชามีโรงงานผลิตรองเท้า 36 โรง และในปี 2554 คาดว่าจะมีการก่อสร้างโรงงานผลิตรองเท้าแล้วเสร็จและเปิดดำเนินการอีก 4 - 5 โรง ก่อให้เกิดการจ้างงานเพิ่มขึ้นอีก 3,000 - 5,000 คน

มูลค่าส่งออกรองเท้าของกัมพูชาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา จาก 38 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2548 เป็น 173 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2553 โดยตลาดการส่งออกกระจุกตัวอยู่ในกลุ่ม

บรรยากาศหน้าโรงงานเสื้อผ้าสำเร็จรูปในย่านชานกรุงพนมเปญ

ตลาดเสื้อผ้าสำเร็จรูปในประเทศกัมพูชา ซึ่งสินค้าไทยถูกเวียดนามแย่งตลาด

ประเทศสหภาพยุโรป โดยมูลค่าส่งออกในปี 2553 รวม 173 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นการส่งออกไปยังสหภาพยุโรปมากถึง 108 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ รองลงมา คือ ญี่ปุ่น 24 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และสหรัฐฯ 14 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ขณะที่มูลค่าส่งออกรองเท่าในช่วงไตรมาสแรกของปี 2554 สูงถึง 65 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ทำให้คาดหมายว่าตัวเลขการส่งออกของกัมพูชาในปี 2554 จะมีมูลค่าสูงถึง 250 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

อุตสาหกรรมพลาสติก รายใหญ่คือ บั๊กลงกุนไทย

ผู้ประกอบการไทยรายใหญ่ในอุตสาหกรรมพลาสติกของกัมพูชา คือ บริษัท Modern Plastic & Packaging (Cambodia) จำกัด โดยเป็นของคุณสมศักดิ์ รินเรืองสิน นายกสมาคมนักธุรกิจไทยในกัมพูชา ซึ่งเข้าไปดำเนินธุรกิจพลาสติกในกัมพูชาในยุคนักบุกเบิกตั้งแต่ปี 2533

เดิมกิจการของคุณสมศักดิ์มีพนักงานมากถึง 700 คน แต่ได้ถูกเผาเสียหายเมื่อครั้งเกิดเหตุการณ์จลาจลเมื่อต้นปี 2546

โดยบริษัทฯ ได้รับเงินชดเชยจากรัฐบาลกัมพูชาเพียง 200 ล้านบาท จากมูลค่าความเสียหาย 500 ล้านบาท เนื่องจากปัญหาการจัดเก็บเอกสารและระบบบัญชี ยังไม่ดีพอ จึงไม่สามารถหาหลักฐานมายืนยันความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงได้ การก่อสร้างโรงงานแห่งใหม่ จึงมีข้อจำกัดด้านเงินทุน ทำให้ต้องดำเนินการไปอย่างช้าๆ และให้สอดคล้องกับความพร้อมในแต่ละช่วง

โดยในปัจจุบันมีพนักงานประมาณ 200 คน ผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติกรูปแบบต่างๆ เช่น ถังน้ำ ขันน้ำ งานที่ทำจาก PP เชือกฟาง หลอดดูด ฯลฯ โดยใช้ตราสินค้าของตนเองคือ Rabbit และ Orchid นอกจากนี้ ยังรับจ้างผลิต เช่น รับจ้างผลิตงานให้แก่บริษัท อะซิโนะโมะโตะ เพื่อเป็นของแถมแก่ลูกค้าในกัมพูชา

ปัจจุบันการแข่งขันในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกในกัมพูชามีมากขึ้น โดยเฉพาะจากนักลงทุนจีนที่เข้ามาทำธุรกิจในกัมพูชาและจัดตั้งโรงงานห้องแถวขึ้นเพื่อผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติก แต่บริษัทคู่แข่งยังมีปัญหาในด้านคุณภาพ จึงครองตลาดได้เฉพาะกลุ่มเป้าหมายในตลาดล่างเท่านั้น

การแข่งขันในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติกในกัมพูชามีมากขึ้น โดยเฉพาะจากชาวจีนที่เข้ามาตั้งโรงงานห้องแถว

อัญมณีประสบปัญหาขาดแคลนวัตถุดิบ

แหล่งอัญมณีในกัมพูชาระบายอยู่ตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วประเทศ จากจังหวัดไพลิน ที่อยู่ติดชายแดนไทย ซึ่งในปัจจุบันแทบจะไม่มีหินล้ำค่าเหลืออยู่อีกแล้ว ไปจนถึงจังหวัดตะเกว (Takeo) ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ จังหวัดกัมปงธม (Kampong Thom) ในภาคกลาง และจังหวัดรัตนคีรี (Ratanakiri) ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

อัญมณีส่วนใหญ่ที่พบในกัมพูชา คือ ไพลินและพลอยสีสังวรามอีกหลายชนิด ซึ่งผู้ค้านำไปทำเครื่องประดับ เช่น แหวน ต่างหู และจี้สร้อยคอ โดยจังหวัดไพลินซึ่งเคยมีชื่อเสียงด้านทับทิม และไพลิน (พลอยสีน้ำเงิน) นั้น ถูกขุดและนำออก

คุณสมศักดิ์ รินเรืองสิน เจ้าของบริษัท Modern Plastic & Packaging (Cambodia) จำกัด และนายกสมาคมนักธุรกิจไทยในกัมพูชา ซึ่งเข้าไปดำเนินธุรกิจพลาสติกในกัมพูชาในยุคนักบุกเบิกตั้งแต่ปี 2533

โรงงานประกอบรถยนต์ฮุนไดของบริษัท Camko Motor ติดกับทางเข้าเขตเศรษฐกิจพิเศษ Neang Kok Koh Kong ในจังหวัดเกาะกง ใกล้กับชายแดนไทย

จำหน่ายต่างประเทศจำนวนมากในสมัยเขมรแดงเรื่องอำนาจ ส่งผลให้ปัจจุบันพบแต่พลอยคุณภาพต่ำและวางจำหน่ายอยู่ตามตลาดภายในจังหวัดเท่านั้น

ส่วนจังหวัดกัมปงซึ่งเป็นจังหวัดในเขตที่ราบภาคกลางของประเทศ เป็นแหล่งพลอยสีม่วง (Fine Amethysts) จังหวัดตะแควเป็นแหล่งพลอยบุษราคัม ส่วนจังหวัดรัตนคีรีเป็นแหล่งบุษราคัม (Yellow Sapphire) เพทายสีฟ้าใส (Blue Zircon) และพลอยสีม่วงซึ่งนับเป็นอัญมณีเลื่องลือชื่อของประเทศกัมพูชา โดยแหล่งเหมืองแร่สำคัญตั้งอยู่ทางทิศใต้และตะวันตกของจังหวัด

อิเล็กทรอนิกส์ และยานยนต์

บริษัท มินิแบ ได้ตั้งโรงงานผลิตชิ้นส่วนมอเตอร์ขนาดเล็กสำหรับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในกัมพูชา โดยเริ่มแรกก่อตั้งในพื้นที่โรงงานให้เช่าและเปิดดำเนินการเดือนเมษายน 2554 โดยเริ่มแรกมีพนักงาน 300 คน และกำหนดย้ายกิจการไปยังโรงงานแห่งใหม่มูลค่า 61 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

วารสารส่งเสริมการลงทุน

ภายในเขตเศรษฐกิจพิเศษพนมเปญในปี 2555 ซึ่งเริ่มก่อสร้างเมื่อปลายเดือนพฤษภาคม 2554 เมื่อเปิดดำเนินการเต็มโครงการ กำหนดจ้างงาน 5,000 คน

สำหรับบริษัท ซูมิโตโมอิเล็กทรอนิกส์ ได้ประกาศเมื่อต้นปี 2554 จะตั้งโรงงานผลิตสายไฟสำหรับรถยนต์ในกัมพูชา

กัมพูชาเริ่มมีการลงทุนประกอบรถยนต์เป็นครั้งแรกเมื่อบริษัท Camko Motor ลงทุน 62 ล้านบาท เพื่อก่อสร้างโรงงานประกอบรถยนต์ฮุนไดที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ Neang Kok Koh Kong ในจังหวัดเกาะกง ใกล้กับ

กัมพูชาเริ่มมีการลงทุนประกอบรถยนต์เป็นครั้งแรกเมื่อบริษัท Camko Motor ลงทุน 62 ล้านบาท เพื่อก่อสร้างโรงงานประกอบรถยนต์ฮุนได

สำหรับรถจักรยานยนต์ซึ่งตลาดของกัมพูชามีขนาดประมาณ 100,000 - 150,000 คันต่อปี บริษัท ยามาฮ่า มีแผนลงทุน 11.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ชายแดนไทย โดยเป็นการร่วมลงทุนระหว่างบริษัท KH Motors ซึ่งเป็นตัวแทนจำหน่ายรถยนต์ฮุนไดในกัมพูชา และนายหลี ยงพัต (Ly Yong Phat) หรือ “พัต สุภาพา” วุฒิสมาชิกของกัมพูชา โดยเป็นโรงงานขนาดเล็ก มีปริมาณการประกอบรถยนต์ฮุนไดเพียง 100 คันต่อเดือน เปิดดำเนินการต้นปี 2554

สำหรับรถจักรยานยนต์ ซึ่งตลาดของกัมพูชามีขนาดประมาณ 100,000 - 150,000 คันต่อปี บริษัท ยามาฮ่า มีแผนลงทุน 11.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในโครงการก่อสร้างโรงงานประกอบรถจักรยานยนต์ โดยใช้เงินส่วนนำเข้าจากประเทศไทย ดำเนินการในนามบริษัท Yamaha Motor Cambodia จำกัด (YMCL) ที่เขตเศรษฐกิจพิเศษพนมเปญ โดยบริษัท ยามาฮ่า ของญี่ปุ่นถือหุ้นร้อยละ 70 บริษัท Toyota Tsusho Corp ซึ่งเป็นบริษัทการค้าระหว่างประเทศในเครือโตโยต้าถือหุ้นร้อยละ 20 และบริษัท Kong Nuon Import and Export จำกัดของกัมพูชา ถือหุ้นร้อยละ 10

โครงการได้เริ่มก่อสร้างแล้ว เดิมกำหนดก่อสร้างโรงงานเสร็จและเปิดดำเนินการในปี 2551 แต่เมื่อก่อสร้างได้ระยะหนึ่ง ได้หยุดการก่อสร้างลง เนื่องจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจจีนซื้อด้วยคุณภาพ (Subprime) ซึ่งกระทบต่อประเทศต่างๆ รวมถึงกัมพูชา

นโยบายเปลี่ยนแปลง ประชาชาติของมาเลเซีย

นายกรัฐมนตรีของมาเลเซียจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

นายajib ราชัก นายกรัฐมนตรี มาเลเซีย ได้แถลงงบประมาณ ประจำปี 2555 ต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2554 ภายใต้ เนื้อหาหลัก คือ “นโยบายเปลี่ยนแปลง ประชาชาติ สวัสดิภาพสำหรับ ประชาชน ความอยู่ดีกินดีสำหรับ ประชาชาติ” (National Transformation Policy: Welfare for the Rakyat, Well-Being of the Nation)

คำแถลงงบประมาณดังกล่าวข้างต้น นับเป็นการกำหนดทิศทางใหม่เกี่ยวกับ นโยบายเศรษฐกิจการลงทุนในอนาคต โดยนโยบายและเนื้อหาที่น่าสนใจ สรุปได้ ดังนี้

พลิกโฉมหน้าสู่ประเทศ อุตสาหกรรมที่ทันสมัย

คำแถลงงบประมาณดังกล่าวข้างต้น กับผลสำเร็จของมาเลเซีย ที่ได้เปลี่ยนแปลง ประชาชาติจากประเทศเกษตรกรรมที่มี รายได้ต่ำ ไปสู่ประเทศอุตสาหกรรมที่ทันสมัย ซึ่งมีรายได้ปานกลางค่อนข้างสูง

โดยความสำเร็จที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้มา โดยง่าย เป็นผลจากการทำงานหนักของ รัฐบาลและประชาชนที่ร่วมมือกันและการ ยึดมั่นถึงหลักการของการวางแผนอย่างเป็น ระบบ ตลอดจนมีการดำเนินการตาม แผนอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลจาก รัฐบาลที่บริหารประเทศอย่างรับผิดชอบ ซึ่งไม่ได้ได้เพียงแต่สัญญา แต่เป็นการดำเนิน นโยบายโดยมุ่งเน้นถึงประโยชน์ของประชาชน และความกินดีอยู่ดีของประชาชน

ปัจจุบันรัฐบาลมาเลเซียบริหารราชการ ภายใต้อำนาจของ “หนึ่งมาเลเซีย”

(1 Malaysia) ซึ่งมีคำขวัญว่า “ประชาชน เป็นอันดับหนึ่ง ดำเนินการทันที” (People’s First, Performance Now) จากนั้นได้ ดำเนินการในสิ่งที่เรียกว่านโยบายการ เปลี่ยนแปลงประชาชาติ (National Transformation Policy - DTN) หลายประการ เป็นต้นว่า

- Government Transformation Program (GTP) เป็นการปรับปรุง ระบบการให้บริการแก่ประชาชน เช่น การลดปัญหาอาชญากรรม การปรับปรุงระบบการศึกษา การ ป้องกันและปราบปรามคอร์รัปชัน การปรับปรุงระบบขนส่งมวลชน สาธารณะ การปรับปรุงมาตรฐานการ ครองชีพของครอบครัวที่ยากจน การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานใน ขนบท ประกอบด้วยมาตรการที่ เรียกว่า National Key Result Areas (NKRA) 7 มาตรการ
- Economic Transformation Program (ETP) กำหนดเป้าหมายสร้างงาน 3.3 ล้านคน และสร้างรายได้ 523,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ภายในปี 2563 ประกอบด้วย มาตรการที่เรียกว่า National Key

โดยความสำเร็จที่เกิดขึ้นนั้น เป็นผลจากการทำงานหนัก ของรัฐบาล และประชาชนที่ร่วมมือ

Economic Areas (NKEAs) 12
มาตรการ

- New Economic Model (NEM) ซึ่งได้ประกาศเมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2553 มีเป้าหมายจะเป็นประเทศพัฒนาแล้วอย่างสมบูรณ์ ประกอบด้วยมาตรการที่เรียกว่า “การปฏิรูปเชิงยุทธศาสตร์” (Strategic Reform Initiatives - SRIIs) จำนวน 8 มาตรการ

FDI เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด

สำหรับตัวเลขการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ได้ปรับตัวดีขึ้นมาก โดยในปี 2553 ตัวเลขสูงถึง 29 พันล้านริงกิต หรือเพิ่มเป็น 6 เท่าเมื่อเปรียบเทียบกับตัวเลขปี 2552 ขณะที่ช่วงครึ่งแรกของปี 2554 มีระดับสูงถึง 21.2 พันล้านริงกิต เพิ่มขึ้นมากถึงร้อยละ 75 เมื่อเปรียบเทียบกับตัวเลข 12.1 พันล้านริงกิต ในระยะเดียวกันของปี 2553

ปัจจุบันมาเลเซียมีการลงทุนขนาดใหญ่หลายโครงการ เช่น กลุ่มศูนย์การแพทย์ โรงกลั่นน้ำมันและปิโตรเคมี แบบครบวงจร โรงงานผลิตเซลล์แสงอาทิตย์

ปัจจุบันมาเลเซียมีการลงทุนขนาดใหญ่หลายโครงการ เช่น กลุ่ม Chase Perdana Group ได้เปิดตัวโครงการศูนย์การแพทย์ Academic Medical Centre เมื่อปลายปี 2553 กำหนดลงทุนถึง 2 พันล้านริงกิต หรือ 20 พันล้านบาท (1 ริงกิต = ประมาณ 10 บาท) เป็นการร่วมมือกับสถาบัน Johns Hopkins Medicine International ซึ่งเป็นโรงพยาบาลที่มีชื่อเสียงของโลกของสหรัฐฯ และสถาบัน Royal College of Surgeons

วารสารส่งเสริมการลงทุน

ทำเนียบนายกรัฐมนตรีของมาเลเซียที่นคร Putrajaya

Ireland ของประเทศไอร์แลนด์ กำหนดก่อสร้างโรงพยาบาลขนาด 600 เตียง คณะแพทยศาสตร์ และศูนย์วิจัยทางการแพทย์ชั้นนำในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยได้เริ่มเปิดรับนักศึกษารุ่นแรกจำนวน 100 คน เพื่อเข้าศึกษาในหลักสูตรแพทยศาสตร์ของสถาบัน Johns Hopkins ที่เริ่มในเดือนกันยายน 2554 ที่ผ่านมา

ต่อมาเมื่อเดือนพฤษภาคม 2554 บริษัทปิโตรนาส ได้เปิดตัวโครงการพัฒนาโรงกลั่นน้ำมันและปิโตรเคมีแบบครบวงจร (Refinery & Petrochemical Integrated Development - RAPID) กำหนดเงินลงทุน 600 พันล้านบาท ประกอบด้วยโรงกลั่นน้ำมัน โรงงานปิโตรเคมี โรงไฟฟ้า ฯลฯ กำหนดก่อสร้างแล้วเสร็จในปี 2559

จากนั้นในเดือนมิถุนายน 2554 บริษัทบอชของเยอรมนีได้ประกาศลงทุน 2.2 พันล้านริงกิต หรือ 22 พันล้านบาท เพื่อก่อสร้างโรงงานผลิตเซลล์แสงอาทิตย์ขนาด 800 เมกะวัตต์ ที่รัฐปีนังของมาเลเซีย

ล่าสุดเมื่อเดือนสิงหาคม 2554 บริษัท Solixel Inc ของสหรัฐฯ ได้ประกาศโครงการลงทุน 2.80 พันล้านริงกิต หรือ 28 พันล้านบาท เพื่อลงทุนก่อสร้างโรงงานผลิตเซลล์แสงอาทิตย์ขนาด 1,000 เมกะวัตต์

ต่อปี ที่สวนอุตสาหกรรม Senai Hi-Tech Park ทางตอนใต้ของมาเลเซีย โดยปัจจุบันมาเลเซียนับว่าเป็นฐานการผลิตเซลล์แสงอาทิตย์ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เศรษฐกิจโลกเป็นเรื่องท้าทายสำคัญ

พื้นฐานทางเศรษฐกิจของมาเลเซียยังคงแข็งแกร่ง มีทุนสำรองระหว่างประเทศเมื่อวันที่ 15 กันยายน 2554 มากถึง 414.5 พันล้านริงกิต รายได้เฉลี่ยต่อหัวในปี 2554 คาดว่าจะอยู่ที่ระดับ 28,725 ริงกิต เปรียบเทียบกับตัวเลข 26,175 ริงกิต ในปี 2553 การเติบโตทางเศรษฐกิจในช่วงครึ่งแรก

สำหรับแนวโน้มเศรษฐกิจโลก ในปี 2555 นับว่าเป็นเรื่องท้าทายครั้งสำคัญ เนื่องจาก IMF ได้ปรับลดอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจลงเหลือร้อยละ 4 และการเติบโตของการค้าโลก ลงเหลือร้อยละ 5.8

ของปี 2554 อยู่ที่ระดับร้อยละ 4.4 โดยคาดว่าตัวเลขทั้งปีจะอยู่ที่ระดับร้อยละ 5.0 - 5.5

สำหรับแนวโน้มเศรษฐกิจโลกในปี 2555 นับว่าเป็นเรื่องท้าทายครั้งสำคัญเนื่องจาก IMF ได้ปรับลดอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจลงเหลือร้อยละ 4 และการเติบโตของการค้าโลกลงเหลือร้อยละ 5.8 เนื่องจากสาเหตุหลายประการ ทั้งในส่วนของเศรษฐกิจของสหรัฐฯ สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น มีแนวโน้มอ่อนตัวลง แรงกดดันของเงินเฟ้อ เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าโภคภัณฑ์ วิกฤติการณ์หนี้สาธารณะของยุโรป และการค้าระหว่างประเทศที่เติบโตลดลง

ปัจจัยทางลบข้างต้น แน่หนอนว่าจะกระทบต่อเศรษฐกิจของมาเลเซีย ดังนั้นรัฐบาลมีนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจภายในประเทศ โดยเฉพาะการกระตุ้นการลงทุนของราชการและเอกชนให้เพิ่มขึ้นร้อยละ 15.9 และร้อยละ 7 ตามลำดับ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น ดังนั้นคาดว่าเศรษฐกิจในปี 2555 จะเติบโตในอัตราร้อยละ 5 - 6

ภาคเอกชนมีความเห็นถึงการคาดการณ์เศรษฐกิจของรัฐบาลว่า มองอนาคตในแง่ดี

เกินไป โดยธนาคาร Maybank คาดว่าอัตราเติบโตทางเศรษฐกิจจะต่ำกว่าที่คาดการณ์เอาไว้เล็กน้อย โดยในปี 2554 คาดว่าจะเติบโตที่ระดับร้อยละ 4.5 และในปี 2555 คาดว่าจะอ่อนตัวลงอีกเหลือร้อยละ 3.5 - 4.0 ขณะที่ธนาคาร CIMB คาดว่าจะเติบโตที่ระดับร้อยละ 4.5 และร้อยละ 3.8 ในปี 2554 และปี 2555 ตามลำดับ

กำหนดขาดดุลงบประมาณร้อยละ 4.7 ของ GDP

สำหรับงบประมาณปี 2555 กำหนดที่ระดับ 232.8 พันล้านริงกิต โดยจำแนกเป็น 181.6 พันล้านริงกิต เป็นรายได้จากการดำเนินการ และอีก 51.2 ล้านริงกิต เป็นรายจ่ายเพื่อการพัฒนา ขณะที่งบประมาณรายรับคาดว่าจะอยู่ที่ระดับ 186.9 ล้านริงกิต ทำให้งบประมาณขาดดุลเป็นสัดส่วนร้อยละ 4.7 ของ GDP ลดลงเล็กน้อยจากระดับร้อยละ 5.4 ของ GDP ในปี 2553

นายฮันวา อิบราฮิม หัวหน้าฝ่ายด้านได้วิพากษ์วิจารณ์ว่าแม้การขาดดุลงบประมาณในปีงบประมาณ 2555 จะปรับลดลงเหลือร้อยละ 4.7 ของ GDP ก็ยังนับว่าสูง ควรปรับลดการขาดดุลลงอีก โดยเห็นว่าควรตัดทอนงบประมาณรายจ่ายที่ไม่จำเป็นลง ทั้งนี้ การใช้จ่ายงบประมาณควรพิจารณา

เนื้อหาหลักของงบประมาณในปี 2555 กำหนดภายใต้ “นโยบายเปลี่ยนแปลงประชาชาติ สวัสดิภาพสำหรับประชาชน ความอยู่ดีกินดีสำหรับประชาชาติ”

อย่างรอบคอบที่ดีถ้วนเพื่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

สำหรับเนื้อหาหลักของงบประมาณนั้น ในปีงบประมาณ 2554 ได้แถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2553 โดยกำหนดในชื่อว่า “การเปลี่ยนแปลงไปสู่ประชาชาติที่พัฒนาแล้วและรายได้สูง” (Transformation towards a Developed and High-Income Nation)

สำหรับในปีงบประมาณ 2555 ซึ่งแถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2554 ได้กำหนดเนื้อหาหลักของงบประมาณภายใต้ชื่อว่า “นโยบายเปลี่ยนแปลงประชาชาติ สวัสดิภาพสำหรับประชาชน ความอยู่ดีกินดีสำหรับประชาชาติ” (National Transformation Policy: Welfare for the Rakyat, Well-Being of the Nation) ซึ่งประกอบด้วยแนวทาง 5 ประการ

ด้านบุคลากรที่ทางเข้าของเขตปลอดอากรเคลิง ตั้งติดกับท่าเรือเคลิง ซึ่งเป็นท่าเรือที่มีปริมาณการขนถ่ายตู้คอนเทนเนอร์มากที่สุดของมาเลเซียและเป็นอันดับ 2 ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รองจากท่าเรือ PSA ของสิงคโปร์

ประการแรก เร่งรัดการลงทุน

รัฐบาลมาเลเซียกำหนดจะเปิดเสรีการลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มเติมอีก 17 สาขาในปี 2555 เป็นต้นว่า โรงพยาบาลเอกชน บริการด้านการแพทย์และทันตแพทย์ โดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ สถาปัตยกรรม บัญชี และภาษีอากร บริการกฎหมาย บริการขนส่งพัสดุภัณฑ์ บริการศึกษาและฝึกอบรม บริการโทรคมนาคม ฯลฯ โดยอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติสามารถถือหุ้นได้

สำหรับในปี 2555 จะนับเป็นปีแรกที่ดำเนินการตามแผน Rolling Plan ฉบับที่ 2 (RP2) ซึ่งกำหนดจัดสรรงบประมาณเป็นเงิน 98.4 พันล้านริงกิต โดยในปี 2555 และปี 2556 กำหนดจัดสรรงบประมาณเท่ากัน คือ ปีละ 49.2 พันล้านริงกิต ประกอบด้วยหลายโครงการ เป็นต้นว่า การก่อสร้างรถไฟรางคู่ระหว่าง Gemas และ Johor Bahru

ปัจจุบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นับว่ามีบทบาทค่อนข้างสูงในมาเลเซีย โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 31 ของ GDP ร้อยละ 56 ของการจ้างงาน และร้อยละ 19 ของมูลค่าส่งออก ดังนั้น ได้กำหนดมาตรการส่งเสริม SMEs หลายประการ เป็นต้นว่า

- จัดตั้งกองทุน SME Revitalization Fund มูลค่า 100 ล้านริงกิต บริหารโดยธนาคาร SME เพื่อให้สินเชื่อ ดอกเบี้ยต่ำแก่ผู้ประกอบการไม่เงิน

- 1 ล้านริงกิตต่อราย เพื่อนำไปฟื้นฟูกิจการ
- จัดตั้ง SME Emergency Fund มูลค่า 10 ล้านริงกิต เพื่อนำไปช่วยเหลือในรูปแบบเงินให้เปล่าและสินเชื่อ ดอกเบี้ยต่ำแก่ SME ที่ประสบภัยธรรมชาติ ผ่านหน่วยงานบริษัท SME Corporation และบริษัท Malaysian Industrial Development Finance (MIDF) เพื่อนำไปซื้อเครื่องจักรหรือวัตถุดิบทดแทนที่เสียหาย หรือเพื่อซ่อมแซมโรงงาน

เป้าหมายเป็นศูนย์กลางทางการเงินในภูมิภาค

เพื่อเร่งพัฒนาระบบธนาคาร การเงิน และตลาดทุน โดยกำหนดจะส่งเสริมบริการทางการเงินให้เป็นไปแบบครบวงจรและเป็นบริการแบบเบ็ดเสร็จ โดยส่งเสริมให้บริษัทข้ามชาติมาจัดตั้งศูนย์บริหารเงิน (Treasury Management Centre) ในมาเลเซีย เพื่อส่งเสริมให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางทางการเงินในภูมิภาค โดยกำหนดมาตรการส่งเสริม ดังนี้

- การลดภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 70 เป็นเวลา 5 ปี

- ยกเว้นการเก็บภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับการจ่ายดอกเบี้ยเงินกู้
- การยกเว้นอากรแสตมป์ที่จัดเก็บตามสัญญาเงินกู้หรือสัญญาให้บริการ รัฐบาลมาเลเซียกำหนดพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อรองรับธุรกิจการเงินระหว่างประเทศ ดำเนินการในนาม “เขตบริการทางการเงินระหว่างประเทศของกรุงกัวลาลัมเปอร์” (Kuala Lumpur International Financial District - KLIFD) โดยรัฐบาลจะนำเสนอสถานที่และประโยชน์แก่ธุรกิจการเงินระหว่างประเทศ ดังนี้

- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นเวลา 10 ปี
- ยกเว้นการเก็บอากรแสตมป์ที่เก็บจากสัญญาเงินกู้หรือสัญญาให้บริการ สำหรับบริษัทที่ได้รับสถานภาพ KLIFD (KLIFD Status)
- ให้สามารถหักค่าใช้จ่ายในรูปแบบ Building Allowance และ Accelerated Capital Allowance สำหรับบริษัทที่ได้รับสถานภาพ KLIFD Marquee Status สำหรับบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ก่ออยู่ในข่ายได้รับสิทธิและประโยชน์

เพื่อเร่งพัฒนาระบบธนาคาร การเงิน และตลาดทุน ส่งเสริมให้บริษัทข้ามชาติ มาจัดตั้งศูนย์บริหารเงิน ให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางทางการเงินในภูมิภาค

อาคารเก่าที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ ยังคงได้รับการอนุรักษ์เอาไว้ดีมาก และกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ

เช่นเดียวกัน คือ ลดหย่อนภาษีเงินได้ นิติบุคคลในสัดส่วนร้อยละ 70 เป็นเวลา 5 ปี สำหรับผู้ประกอบการในธุรกิจพัฒนา อสังหาริมทรัพย์ในพื้นที่ KLIFD

พัฒนาสิ่งแวดล้อมและ การท่องเที่ยว

เพื่อสนับสนุนเทคโนโลยีสีเขียวและการพัฒนาอย่างยั่งยืน พัฒนาให้มาเลเซียสามารถก้าวไปสู่การเป็นศูนย์กลางของเทคโนโลยีสีเขียว ครอบคลุมตั้งแต่การวิจัย การออกแบบ การผลิต การนำมาใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์

รัฐบาลกำหนดจะขยายเวลายกเว้น อากาศเข้าและภาษีสรรพสามิตของรถยนต์ไฮบริดและรถยนต์ไฟฟ้าออกไปจนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2556

สำหรับภาคการท่องเที่ยว ปัจจุบัน มาเลเซียประสบความสำเร็จมากโดยมีจุดแข็งหลายประการ เป็นต้นว่า จากการที่เป็นประเทศมีสภาพเป็นป่าเขาที่สมบูรณ์ มีป่าไม้เก่าแก่ที่สุดในโลก ขณะที่แบรนด์การท่องเที่ยวของมาเลเซีย คือ “มาเลเซียที่นี้เอเชีย” หรือ “Malaysia Truly Asia” ประสบผลสำเร็จอย่างท่วมท้น กลายเป็นคำขวัญคันทูของคันทูทั่วโลก

จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติของมาเลเซียเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จาก 22 ล้านคน ในปี 2551 เป็น 23.6 ล้านคน ในปี 2552 และล่าสุดเพิ่มเป็น 25 ล้านคน ในปี 2553 ทำให้กลายเป็นประเทศที่รองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติมากที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หลายปีติดต่อกัน โดยในปี 2553 นักท่องเที่ยวต่างชาติสร้างรายได้ให้แก่ประเทศมาเลเซียเป็นเงินมากถึง 56 พันล้านริงกิต

โดยในค่าเฉลี่ยงบประมาณปี 2555 รัฐบาลมาเลเซียได้กำหนดแผนดำเนินการพัฒนาในด้านท่องเที่ยวในอนาคต ไว้ดังนี้

- พัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว ประกอบด้วย แผนในด้านต่างๆ เช่น แผนพัฒนา

กรุงกัวลาลัมเปอร์ มีพื้นที่สีเขียวค่อนข้างมากเมื่อเปรียบเทียบกับกรุงเทพฯ

เกาะลังกาวิระยะ 5 ปี โดยจัดสรรงบประมาณ 420 ล้านริงกิต ประกอบด้วยการลงทุนด้านต่างๆ เช่น การปรับปรุงพิพิธภัณฑ์ การปรับปรุงการคมนาคมขนส่ง

- ส่งเสริมการก่อสร้างโรงแรมหรูหร่าสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวระดับบน จะให้สถานภาพ Pioneer Status แก่การลงทุนโรงแรมระดับ 4 - 5 ดาว โดยกรณีลงทุนในมาเลเซีย พื้นแผ่นดินใหญ่ จะให้สิทธิและประโยชน์ในรูปแบบภาษีเงินได้ในสัดส่วนร้อยละ 70 หรือในรูปแบบ Investment Tax Allowance เป็นสัดส่วนร้อยละ 60 เป็นเวลา 5 ปี ขณะที่หากกรณีลงทุนในรัฐซาบาร์ และรัฐซาราวักได้รับสิทธิและประโยชน์ด้านภาษีไปแล้วก่อนหน้านี้
- ร่วมมือกับสภาท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของประเทศมาเลเซีย (Malaysia Healthcare Travel Council) ที่ จะส่งเสริมให้มาเลเซียเป็นศูนย์กลางบริการสุขภาพในภูมิภาค

ประการที่สอง สร้างความเป็นเลิศ ด้านทุนมนุษย์ ความคิด สร้างสรรค์ และนวัตกรรม

รัฐบาลมาเลเซียจะประกาศในปี 2555 เป็นปีแห่งการเคลื่อนไหวในด้านนวัตกรรมแห่งชาติ (National Innovation Movement) โดยจัดสรรงบประมาณ 100 ล้านริงกิต เพื่อดำเนินการในด้านต่างๆ

- พัฒนาโปรแกรมเพื่อปลูกฝังและพัฒนานวัตกรรมในโรงเรียนและสถาบันการศึกษาระดับสูง ดำเนินการโดยหน่วยราชการโดยร่วมมือกับ NGOs
- ดำเนินการโครงการ Jejak Inovasi Program อย่างต่อเนื่อง โดยร่วมมือกับ Malaysian Foundation for Innovation (YIM) เพื่อสนับสนุนการสร้างความคิดใหม่และการพัฒนาเชิงพาณิชย์เกี่ยวกับสินค้านวัตกรรมในพื้นที่ชนบท

สำหรับธุรกิจให้บริการออกแบบซึ่งต้องการความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมซึ่งจะส่งผลดีในด้านเสริมสร้างคุณลักษณะ

เพิ่มความปลอดภัย ลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อผลิตภัณฑ์หรือบริการ ดังนั้น รัฐบาลจะให้สถานภาพ Pioneer Status แก่บริษัทที่ทำธุรกิจให้บริการออกแบบทางอุตสาหกรรม โดยลดหย่อนภาษีเงินได้ร้อยละ 70 เป็นเวลา 5 ปี

"Gentlemen, MALAYSIA is still our choice location"

ประการที่สาม การเปลี่ยนแปลงชนบท

รัฐบาลมาเลเซียกำหนดนโยบายจะส่งเสริมการพัฒนาชนบทภายใต้โปรแกรม Rural Transformation Programme (RTP) เพื่อพัฒนาพื้นที่ชนบทให้สามารถชักจูงการลงทุน การสร้างงาน และกิจกรรมทางเศรษฐกิจ โดยมีมาตรการส่งเสริม เป็นต้นว่า

- การจัดตั้งกองทุน Professional Services Fund ขนาด 100 ล้านริงกิต เพื่อให้เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำร้อยละ 4 โดยยกเว้นอากรแสตมป์ เพื่อจูงใจให้บรรดานักวิชาชีพ เช่น นักกฎหมาย แพทย์ นักบัญชี มา

กำหนดนโยบาย
จะส่งเสริมการพัฒนาชนบท
เพื่อพัฒนาให้สามารถ
ชักจูงการลงทุน
การสร้างงาน และกิจกรรม
ทางเศรษฐกิจ

- จัดตั้งธุรกิจในเมืองขนาดเล็ก
- ส่งเสริมการให้บริการขนส่งมวลชน โดยรถบัสในชนบท จะก่อตั้งกองทุน Public Transport Development Fund ขนาด 150 ล้านริงกิต ในธนาคาร SME เพื่อให้สินเชื่อ ดอกเบี้ยต่ำในอัตราร้อยละ 4 เพื่อนำไปซื้อรถบัสใหม่หรือปรับปรุงรถบัสเดิม

ประการที่สี่ การเสริมความแข็งแกร่งแก่บริการของทางราชการ

รัฐบาลกำหนดจะปรับเปลี่ยนอายุเกษียณของข้าราชการจากปัจจุบัน 58 ปี เพิ่มเป็น 60 ปี รวมถึงปรับปรุงระบบผลตอบแทนแก่ข้าราชการ ดังนี้

- มีระบบให้ออกจากราชการแก่ข้าราชการที่มีผลดำเนินการระดับต่ำ และข้าราชการที่ต้องการลาออก
- ให้เงินเดือนแก่ข้าราชการในระบบเดียว

ประการที่ห้า ลดแรงกดดันด้านเงินเพื่อและเสริมสร้างความเป็นอยู่ของประชาชน

รัฐบาลได้ประกาศนโยบายเกษตรและอาหารแห่งชาติสำหรับปี 2554 - 2563 (National Agro-Food Policy 2011-2020) โดยมีเป้าหมายสำคัญ คือ การผลิตอาหารให้เพียงพอต่อการบริโภค สร้างมูลค่าเพิ่มแก่สินค้าเกษตรและอาหาร เสริมสร้างความแข็งแกร่งในห่วงโซ่อุปทาน และพัฒนาบุคลากรในภาคเกษตรกรรม รวมถึงจัดสรรเงิน 1.1 พันล้านริงกิต เพื่อพัฒนาภาคเกษตรกรรม

รัฐบาลจัดสรรงบประมาณอุดหนุนและช่วยเหลือ 33.2 พันล้านริงกิต ประกอบด้วย มาตรการลดค่าครองชีพโดยจัดสรรงบประมาณ 2.3 พันล้านริงกิต ภายใต้งบ

นโยบาย "ประชาชนเป็นอันดับแรก" (People's First) สำหรับสินค้าอุปโภคบริโภค โดยการสนับสนุนให้ประชาชนสามารถซื้อได้ในราคาต่ำกว่าราคาตลาดเสรี ดังนี้

- ข้าว ราคาจริง 2.4 ริงกิตต่อกิโลกรัม ประชาชนจ่าย 1.8 ริงกิตต่อกิโลกรัม รัฐอุดหนุนเป็นเงิน 0.6 ริงกิตต่อกิโลกรัม หรือร้อยละ 25 ของราคาจริง
- น้ำตาล ราคาจริง 2.5 ริงกิตต่อกิโลกรัม ประชาชนจ่าย 2.3 ริงกิตต่อกิโลกรัม รัฐอุดหนุนเป็นเงิน 0.2 ริงกิตต่อกิโลกรัม หรือร้อยละ 8 ของราคาจริง
- น้ำมันพืช ราคาจริง 4.75 ริงกิตต่อกิโลกรัม ประชาชนจ่าย 2.5 ริงกิตต่อกิโลกรัม รัฐอุดหนุนเป็นเงิน 2.25 ริงกิตต่อกิโลกรัม หรือร้อยละ 43 ของราคาจริง

นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้ให้การอุดหนุนในส่วน of สินค้าที่ไม่เกี่ยวกับอาหาร โดยเฉพาะสินค้าพลังงาน โดยจัดสรรงบประมาณอีก 17 พันล้านริงกิต เพื่ออุดหนุนในด้านต่างๆ เป็นต้นว่า

- น้ำมันเบนซินออกเทน 95 ราคาจริง 2.75 ริงกิตต่อลิตร ประชาชนจ่าย 1.9 ริงกิตต่อลิตร รัฐจ่าย 0.85 ริงกิตต่อลิตร หรือร้อยละ 31 ของราคาจริง
- น้ำมันดีเซล ราคาจริง 2.66 ริงกิตต่อลิตร ประชาชนจ่าย 1.8 ริงกิตต่อลิตร รัฐจ่าย 0.86 ริงกิตต่อลิตร หรือร้อยละ 32 ของราคาจริง
- ก๊าซหุงต้ม ขนาดถึง 14 กิโลกรัม ราคาจริง 48.02 ริงกิตต่อลิตร ประชาชนจ่าย 26.6 ริงกิตต่อลิตร รัฐจ่ายอุดหนุน 21.43 ริงกิตต่อลิตร หรือร้อยละ 45 ของราคาจริง

อาคารปิโตรเลียสซึ่งเป็นตึกสูงที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และครั้งหนึ่งเคยเป็นตึกสูงที่สุดในโลก

- ค่าไฟฟ้า สำหรับบ้านที่ค่าไฟฟ้าเป็นเงินน้อยกว่า 20 ริงกิตต่อเดือน เริ่มตั้งแต่ปี 2552 โดยจัดสรรงบประมาณ 150 ล้านริงกิต ซึ่งจะเกิดประโยชน์ต่อบ้านเรือน 1 ล้านครัวเรือน

แจกเงินประชาชนในลักษณะประชานิยม

ด้านสวัสดิการรัฐบาล กำหนดจะจ่ายเงินสวัสดิการให้แก่ประชาชนที่ยากจน ในหลายรูปแบบ

ด้านสวัสดิการ รัฐบาลกำหนดจะจ่ายเงินสวัสดิการให้แก่ประชาชนที่ยากจนในหลายรูปแบบ ดังนี้

- จะให้เงินค่าครองชีพแก่ผู้สูงอายุที่ยากจน 300 ริงกิตต่อเดือน เด็กที่ยากจน 100 ริงกิตต่อเดือน คนพิการ 150 - 300 ริงกิตต่อเดือน โดยมีผู้อยู่ในข่ายให้ความช่วยเหลือประมาณ 500,000 คน

- ช่วยเหลือครอบครัวที่ยากจนมีรายได้ไม่เกิน 3,000 ริงกิตต่อเดือน จะจ่ายเงินให้เปล่าครั้งเดียวเป็นเงิน 500 ริงกิต โดยคาดว่าจะมี 3.4 ล้านครอบครัวอยู่ในข่ายได้รับเงินนี้ ซึ่งหัวหน้าครอบครัวจะต้องไปจดทะเบียนกับกรมสรรพากรก่อน โดยจะจ่ายเงินผ่านธนาคารและไปรษณีย์

กรณีข้าราชการ รัฐบาลได้จ่ายโบนัสแก่ข้าราชการไปแล้ว เมื่อเดือนสิงหาคม 2554 เป็นเงินจำนวนครึ่งเดือน โดยขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 500 ริงกิต และจ่ายให้ข้าราชการที่ได้บำเหน็จบำนาญ 500 ริงกิต ซึ่งรัฐบาลเห็นว่าเงินโบนัสดังกล่าวไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงได้กำหนดเพิ่มเงินโบนัสให้อีก 1 เท่าตัว เพื่อเพิ่มสวัสดิภาพแก่ข้าราชการ โดยจะจ่ายเงินโบนัสเพิ่มขึ้นอีกครั้งเดือน เป็นเงินไม่ต่ำกว่า 500 ริงกิตแก่ข้าราชการ และอีก 500 ริงกิตแก่ข้าราชการบำนาญ โดยจะได้รับเงินโบนัสพร้อมกับเงินเดือนในเดือนธันวาคม 2554

นอกจากนั้นเพื่อส่งเสริมเจ้าของแท็กซี่รายย่อยที่เป็นเจ้าของรถแท็กซี่เก่า รัฐบาลมาเลเซียจะให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ซื้อรถแท็กซี่ใหม่โดยยกเว้นภาษีสรรพสามิตและภาษีการค้า มีเงื่อนไขว่าจะต้องเป็นรถยนต์ใหม่ที่ผลิตในประเทศ และยกเว้นภาษีการใช้ถนนสำหรับเจ้าของแท็กซี่รายย่อย และอุดหนุนดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 2 เป็นเวลา 2 ปี สำหรับสินเชื่อเพื่อซื้อรถแท็กซี่ใหม่

ส่งเสริมซื้อที่อยู่อาศัยและวัคซีนป้องกันมะเร็ง

เพื่อช่วยเหลือสนับสนุนการซื้อบ้านสำหรับผู้มีรายได้น้อย รัฐบาลกำหนดมาตรการสนับสนุนหลายประการ

- สำหรับบุคคลที่มีรายได้ต่ำกว่า 3,000 ริงกิตต่อเดือน ได้จัดโปรแกรม My First Home Scheme เมื่อ

เดือนมีนาคม 2554 แต่จะขยายราคาบ้านจากเดิมไม่เกิน 220,000 ริงกิต เป็น 400,000 ริงกิต

- ในระยะที่ผ่านมารัฐบาลได้จัดตั้งหน่วยงาน Malaysia People's Housing (PRIMA) เพื่อพัฒนาและบำรุงรักษาบ้านราคาไม่สูงนัก และมีคุณภาพดี โดยมีเป้าหมายลูกค้าเป็นผู้มีรายได้ปานกลาง โดยเน้นก่อสร้างบนที่ดินของรัฐบาลและบริเวณใกล้เคียงกับสถานีรถไฟ
- โปรแกรม Program Perumahan Rakyat (PPR) โดยในปี 2555 จัดสรรงบประมาณ 443 ล้านริงกิต เพื่อก่อสร้างที่อยู่อาศัย 7,000 หน่วย เพื่อให้เช่า และ 8,000 หน่วย เพื่อขาย

ปัจจุบันมะเร็งปากมดลูกเป็นมะเร็งที่ เกิดมากเป็นอันดับ 2 โรคมะเร็งในสตรีทั้งหมด ซึ่งสามารถป้องกันได้ด้วยวัคซีน ซึ่งในระยะที่ผ่านมาระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงศึกษาธิการของมาเลเซีย จะ

ระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนแบบรางเดี่ยว (Monorail) ของกรุงกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งเหมาะสมกับผู้อยู่อาศัยไม่มากนัก

ร่วมมือในการจัดวัดขึ้นป้องกันมะเร็งปากมดลูกฟรีแก่นักศึกษาศาสตร์ในโรงเรียนต่างๆ ทั่วประเทศ โดยจะทำการฉีด 3 ครั้ง มูลค่า 150 ริงกิต โดยจัดสรรงบประมาณ 50 ล้าน ริงกิต ในปี 2555

เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการใหม่ที่ขาดแคลนเงินทุนในช่วงเริ่มต้นกิจการ รัฐบาล

จะจัดตั้งกองทุนร่วมลงทุนชื่อ My Creative Venture Capital โดยเริ่มแรกกองทุนจะมีขนาด 200 ล้านริงกิต

ปัญหาน้ำท่วมนับเป็นปัญหาใหญ่ของประเทศ ซึ่งแต่ละปีรัฐบาลจะต้องใช้จ่ายเงินมากถึง 1,000 ล้านริงกิต เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัย โดยปัจจุบันมีประชากรของ

มาเลเซียมากถึง 4 ล้านคน อาศัยในพื้นที่เสี่ยงต่อน้ำท่วม ดังนั้น จะดำเนินการตามแผน Flood Mitigation Plan (RTB) ในรัฐเปรัก รัฐเปอร์ลิส และรัฐยะโฮร์ เป็นเงิน 1,000 ล้านริงกิต โดยมีการสร้างเขื่อนและขุดลอกแม่น้ำ

แม่ทัพใหม่มาจาก Matrade

ในช่วงปลายเดือนสิงหาคม 2554 หน่วยงานการพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งมาเลเซีย (Malaysia Industrial Development Authority) ซึ่งเปรียบเทียบกับบีโอไอ ได้มีการปรับเปลี่ยนผู้บริหารครั้งใหญ่ โดยนาง Jalilah Baba ผู้อำนวยการคนเดิมของ MIDA ได้เกษียณอายุ และได้แต่งตั้งให้นาย Noharuddin Nordin ซึ่งก่อนหน้านี้ดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าผู้บริหารของบรรษัทพัฒนาการค้าภายนอกประเทศของมาเลเซีย (Malaysia External Trade Development Corporation - Matrade) ซึ่งเปรียบเทียบกับกรมส่งเสริมการส่งออกของไทย มาดำรงตำแหน่งแทน โดยมีผลตั้งแต่วันที่ 20 สิงหาคม 2554 ที่ผ่านมา

สำหรับนาง Jalilah Baba ได้ทำงานที่ MIDA มายาวนานถึง 30 ปี และรับตำแหน่งผู้อำนวยการของ MIDA นับตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2551 เป็นต้นมา นับว่าประสบความสำเร็จอย่างมากในการชักจูงการลงทุนจากต่างประเทศ โดยไม่ใช่ดึงดูด

MIDA ภายใต้แม่ทัพคนใหม่

เฉพาะเม็ดเงินเท่านั้น แต่รวมถึงบทบาทในการเสริมสร้างระบบนิเวศที่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินธุรกิจและการลงทุนในมาเลเซีย

ส่วนนาย Noharuddin Nordin ผู้มารับตำแหน่งผู้อำนวยการคนใหม่นั้น แม้ไม่เคยทำงานที่หน่วยงาน MIDA มาก่อน แต่มีประสบการณ์ในด้านการค้าการลงทุนเป็นอย่างดี เนื่องจากเดิมดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าผู้บริหารของหน่วยงาน Matrade มาตั้งแต่ปี 2549

ก้าวสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน

ปัจจุบันโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากหน่วยงาน MIDA ของมาเลเซีย มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมาก โดยในปี 2553 มีจำนวน 910 โครงการ เงินลงทุน 47.2 พันล้านริงกิต หรือประมาณ 470 พันล้านบาท และในช่วง 7 เดือนแรกของปี 2554 มี 514 โครงการ เงินลงทุน 31 พันล้านริงกิต หรือ 310 พันล้านบาท โดยเป้าหมายที่กำหนดในปี 2554 คือ 55 พันล้านริงกิต

สำหรับทิศทางใหม่ด้านการส่งเสริมการลงทุนของมาเลเซียได้มุ่งเน้นไปสู่ความ

นาย Noharuddin Nordin ผู้อำนวยการคนใหม่ของหน่วยงาน MIDA

ประกาศที่จะยกเลิกการส่งเสริมกิจการที่ใช้แรงงาน
ไปให้การส่งเสริมกิจการที่มีมูลค่าเพิ่มสูง
และต้องการใช้แรงงานที่มีทักษะ
มุ่งเน้นส่งเสริมในภาคบริการ

ยั่งยืน โดยประกาศที่จะยกเลิกการส่งเสริมแก่กิจการที่ใช้แรงงาน และหันไปให้สู่การส่งเสริมกิจการที่มีมูลค่าเพิ่มสูงและต้องการใช้แรงงานที่มีทักษะ นอกจากนี้ ยังมุ่งเน้นส่งเสริมในภาคบริการ ได้กำหนดธุรกิจเป้าหมาย เช่น บริการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ พลังงานหมุนเวียน การประหยัดพลังงาน เทคโนโลยีสีเขียว ฯลฯ

ประสบความสำเร็จอย่างมากในการชักจูงการลงทุนจากต่างประเทศ โดยไม่ใช่ดึงดูดเฉพาะเม็ดเงินเท่านั้น แต่รวมถึงบทบาทในการเสริมสร้างระบบนิเวศที่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินธุรกิจ และการลงทุนในมาเลเซีย

MIDA เป็นглоหลักด้าน ส่งเสริมการลงทุน

หน่วยงาน MIDA นับว่าเป็นกลไกหลักในการส่งเสริมการลงทุนของมาเลเซีย ได้ให้สิทธิและประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ แก่ทั้งนักลงทุนในประเทศและนักลงทุนต่างชาติ เช่น

- สถานภาพกิจการนำร่อง (Pioneer Status) จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 70 - 100 เป็นเวลา 5 - 10 ปี
- สิทธิและประโยชน์ในรูปแบบ Investment Tax Allowance สามารถนำรายจ่ายเพื่อการลงทุนตามเงื่อนไขที่กำหนด เป็นสัดส่วนร้อยละ 60 - 100 เป็นเวลา 5 - 10 ปี ไปหักรายได้พึงประเมินในการคำนวณภาษีในปีใดปีหนึ่งเป็นสัดส่วนร้อยละ 70 -

100 ของรายได้พึงประเมินในปีนั้นๆ

- สิทธิและประโยชน์ในรูปแบบ Re-investment Allowance (RA) สามารถนำรายจ่ายเพื่อการลงทุนตามเงื่อนไขที่กำหนด เป็นสัดส่วนร้อยละ 60 เป็นเวลา 15 ปี
- ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบกรณีไม่สามารถผลิตได้ในประเทศ หรือวัตถุดิบในประเทศมีระดับราคาและคุณภาพไม่เป็นที่ยอมรับ
- ยกเว้นอากรขาเข้าและหรือภาษีเครื่องจักรและอุปกรณ์นำเข้าจากต่างประเทศ และกรณีเป็นเครื่องจักรที่ผลิตจากภายในประเทศ จะยกเว้นภาษีขาย
- เงินให้เปล่าในด้านวิจัยและพัฒนา และการฝึกอบรมบุคลากร

มาตรการส่งเสริมพิเศษแก่ SMEs

สำหรับกรณีของ SMEs ที่มีส่วนของผู้ถือหุ้นไม่เกิน 0.5 ล้านริงกิต และมีทุนมาเลเซียไม่ต่ำกว่าร้อยละ 60 จะได้รับสิทธิและประโยชน์

- Pioneer Status ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล เป็นระยะเวลา 5 ปี
- Investment Tax Allowance เป็นสัดส่วนร้อยละ 60 (หากเป็นกิจการส่งเสริมให้ยกเว้น) สำหรับค่าใช้จ่ายลงทุนในส่วนที่กำหนด ที่เกิดขึ้นภายในเวลา 5 ปี

นอกจากมาตรการทั่วไปแล้ว ยังมีมาตรการให้สิทธิและประโยชน์พิเศษแก่กิจการเฉพาะราย คือ Customized Incentive สำหรับโครงการลงทุนที่เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดของหน่วยงาน MIDA และ/หรือของกระทรวงการค้า จะให้สิทธิและประโยชน์จะพิจารณาจากข้อเสนอของเจ้าของโครงการและการปรึกษาหารือกันโดยไม่มีแนวทางการพิจารณาเป็นการเฉพาะแต่อย่างใด โดยจะพิจารณาจากประโยชน์สุทธิของโครงการต่อเศรษฐกิจเป็นรายๆ ไป

พ.ว. มอบฉลาก อาคาร และบ้านประหยัดพลังงาน ปี 2554

ประเทศไทยมีอัตราการใช้พลังงานไฟฟ้าเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบ้านที่อยู่อาศัยและอาคารธุรกิจ มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่าการใช้พลังงานไฟฟ้ารวมของประเทศ และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี ทั้งนี้มีอัตราการใช้พลังงานไฟฟ้าสูงถึง 67,000 ล้านหน่วยต่อปี หรือคิดเป็นมูลค่าสูงถึง 2 แสนล้านบาท

พ.ว. เริ่มโครงการติดฉลากตั้งแต่ปี 2548

กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน (พพ.) กระทรวงพลังงาน เล็งเห็นว่าที่อยู่อาศัยต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นอาคารพักอาศัย บ้านเดี่ยว บ้านแถว และอาคารพักอาศัยรวม อาทิ คอนโดมิเนียม อาคารพาณิชย์ อาคารสำนักงาน ห้องสมุด โรงแรม

พ.ว. เริ่มโครงการติดฉลากตั้งแต่ปี 2548 เพื่อส่งเสริม กระตุ้นให้เจ้าของอาคารตระหนักถึงภาวะและประสิทธิภาพการใช้พลังงานในเชิงรุก

โครงการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานโดยการติดฉลาก

โรงพยาบาล อาคารสรรพสินค้า รวมถึงอาคารแสดงสินค้าและนิทรรศการ ที่มีการใช้พลังงานกว่าร้อยละ 20 ของการใช้พลังงานรวม ซึ่งนับว่าเป็นผู้ใช้รายใหญ่ และมีผลต่อการประหยัดพลังงาน

ดังนั้น จึงควรให้ความสำคัญในการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานสำหรับอาคารต่างๆ เหล่านี้อย่างจริงจังและเป็นรูปธรรม เพื่อให้อาคารดังกล่าวสามารถประหยัดพลังงานได้ดีกว่าอาคารทั่วไป

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น พ.ว. จึงได้ริเริ่มโครงการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงานในอาคารโดยการติดฉลากตั้งแต่ปี 2548 จนถึงปัจจุบัน เพื่อส่งเสริมและกระตุ้นให้เจ้าของอาคารตระหนัก รวมถึงทราบถึงภาวะและประสิทธิภาพการใช้พลังงานในเชิงรุก

ดร. ณอคุณ สิทธิพงศ์ ปลัดกระทรวงพลังงาน กล่าวว่า กระทรวงพลังงานมีภารกิจหลักในการจัดหา พัฒนา และบริหารจัดการพลังงาน เพื่อสร้างความมั่นคงด้านพลังงานของประเทศ รวมถึงการดำเนินการส่งเสริมการอนุรักษ์และประหยัดพลังงาน ทั้งในภาคครัวเรือน ภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และภาคการขนส่ง ซึ่งโครงการส่งเสริมการอนุรักษ์

อาคารและบ้านที่ผ่านการประเมินสามารถประหยัดค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน ได้อย่างน้อยร้อยละ 15 ขึ้นไป

พลังงานในอาคารโดยการติดฉลาก เป็นหนึ่งในมาตรการเพื่อรณรงค์ให้เจ้าของอาคารเจ้าของบ้านพักอาศัย ผู้ผลิตวัสดุอุปกรณ์ ผู้ซื้อหรือผู้เช่าอาคาร ตระหนักถึงคุณค่าในการอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม จนนำไปสู่บ้านและอาคารอนุรักษ์พลังงาน

สำหรับในปี 2554 มีบ้านและอาคารที่ได้รับการติดฉลากอนุรักษ์พลังงานจำนวนทั้งหมด 58 ราย โดยอยู่ในระดับดีเด่น

ดร. ณอคุณ สิทธิพงศ์ ปลัดกระทรวงพลังงาน มอบรางวัลบ้านและอาคารที่ได้รับการติดฉลากอนุรักษ์พลังงานปี 2554

นายกรงฤทธิ์ นิลคุหา อธิบดีกรมพัฒนา
พลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน

จำนวน 2 ราย คือ อาคารเอนเนอร์ยีคอม-
เพล็กซ์ ซึ่งปัจจุบันเป็นที่ตั้งของสำนักงาน
กระทรวงพลังงาน และบ้านของคุณทวีป
อัครแสงทอง ย่านจอมทอง สำหรับอาคาร
และบ้านที่ผ่านการประเมินจะสามารถ
ประหยัดค่าใช้จ่ายด้านพลังงานได้อย่าง
น้อยร้อยละ 15 ขึ้นไป และยังช่วยรักษา
สิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกได้อีกด้วย

ทางด้าน นายกรงฤทธิ์ นิลคุหา อธิบดี
กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์
พลังงาน กล่าวว่า ในปีแรก มีผู้สนใจสมัคร
เข้าร่วมโครงการรวมจำนวน 186 ราย ส่วน
ปีที่สอง จำนวน 414 ราย และในปี 2554
จำนวน 487 ราย รวมทั้งสิ้นจำนวน 1,087
ราย ซึ่งทุกรายที่เข้าร่วมโครงการจะได้รับ

คำแนะนำเกี่ยวกับการออกแบบและปรับปรุง
ประสิทธิภาพการใช้พลังงาน จากคณะ
ผู้เชี่ยวชาญด้านการอนุรักษ์พลังงาน ส่วน
การปรับปรุงแก้ไขอาคารขึ้นอยู่กับความพร้อม
ของผู้เข้าร่วมโครงการ ในช่วงที่ผ่านมา
พพ. ได้ให้คำแนะนำเรื่องการปรับปรุงอาคาร
มาโดยตลอด และถือว่าโครงการนี้ประสบ
ความสำเร็จอย่างดีเป็นปีที่ 3 แล้ว

สุดยอด 58 อาคาร และบ้าน ประหยัดพลังงานปี 2554

อย่างไรก็ตาม ในปี 2554 มีบ้านและ
อาคารที่ผ่านการประเมินและได้รับการ
ติดฉลากจำนวน 58 ราย โดยแบ่งเป็นบ้าน
ที่อยู่อาศัยจำนวน 50 ราย และอาคารจำนวน
8 ราย ซึ่งบ้านและอาคารที่ได้รับการติดฉลาก
อาคารอนุรักษ์พลังงานนั้น มีการเลือกใช้
วัสดุและอุปกรณ์ประสิทธิภาพสูงที่ช่วยลด
การใช้พลังงานภายในบ้านและอาคารลง
อย่างเห็นได้ชัด เช่น การติดตั้งฉนวนกัน
ความร้อน เพื่อป้องกันความร้อนเข้าสู่บ้าน
และอาคาร ทำให้ภายในตัวบ้านและอาคาร
ไม่ร้อน เป็นการช่วยลดภาระการทำงานของ
เครื่องปรับอากาศ

นายกรงฤทธิ์ ยังได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า
มูลค่าในการก่อสร้างบ้านอนุรักษ์พลังงาน
ที่ได้รับฉลากจำนวน 50 ราย คิดเป็น
มูลค่าการก่อสร้างกว่า 450 ล้านบาท
โดยมีค่าใช้จ่ายในการติดตั้งอุปกรณ์

ประสิทธิภาพสูงและอุปกรณ์ประหยัด
พลังงานที่มีมูลค่ากว่า 10 ล้านบาท คิด
เป็นร้อยละ 2.22 ของมูลค่าในการก่อสร้าง

และในส่วนของอาคารอนุรักษ์พลังงาน
ที่ได้รับฉลากจำนวน 8 รายนั้น คิดเป็นมูลค่า
การก่อสร้างอาคารกว่า 15,040 ล้านบาท และ
มีค่าใช้จ่ายในการติดตั้งอุปกรณ์ประสิทธิภาพ
สูงและอุปกรณ์ประหยัดพลังงานมูลค่ากว่า
379 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 2.45 ของ
มูลค่าในการก่อสร้าง

บริษัทที่สามารถคว้ารางวัล
ได้มากที่สุดคือ
บริษัท ศุภกาลัย จำกัด (มหาชน)
ได้รับฉลากรับรองฯ ถึง
27 รางวัลจาก 13 แบบบ้าน

ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับผลที่บ้านและ
อาคารจะประหยัดได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 15
ซึ่งคิดเป็นมูลค่ากว่า 55 ล้านบาทต่อปีนั้น
ถือว่าการเลือกใช้อุปกรณ์ประสิทธิภาพสูง
และอุปกรณ์ประหยัดพลังงานมีความคุ้มค่า
เป็นอย่างมาก เมื่อเทียบกับผลการประหยัด
ที่จะได้ในระยะยาว

ในปี 2554 บริษัทที่ได้รับรางวัลมาก
ที่สุดคือ บริษัท ศุภกาลัย จำกัด (มหาชน)
โดยได้รับฉลากรับรองฯ มากเป็นอันดับ
หนึ่งของบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์
จำนวน 27 รางวัลจาก 13 แบบบ้าน ได้แก่
ฉลากรับรองฯ ระดับดีมาก จำนวน 3 รางวัล
จาก 3 แบบบ้าน และระดับดี จำนวน 24
รางวัล จาก 10 แบบบ้าน ซึ่งบริษัทฯ ได้รับ
ถึง 2 ครั้งติดต่อกัน คือ ปี 2552 และ
2554 ที่จัดขึ้นทุก 2 ปี

สำหรับโครงการนี้ในปีต่อไปนั้น พพ.
ในฐานะหน่วยงานสนับสนุนส่งเสริมด้าน
พลังงานจะผลักดันให้ฉลากอาคารอนุรักษ์
พลังงาน เป็นเครื่องหมายการันตีสำหรับ

ผู้ได้รับรางวัลบ้านและอาคารที่ได้รับการติดฉลากอนุรักษ์พลังงานปี 2554

บ้านและอาคารที่ประหยัดพลังงานและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ให้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย เพื่อให้ประเทศไทยเกิดการอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนในอนาคต

ฉลากอนุรักษ์พลังงาน เป็นการสร้างจิตสำนึกให้ผู้อยู่อาศัยได้ตระหนักถึงการอนุรักษ์พลังงาน และให้ฉลากอาคารอนุรักษ์พลังงาน เป็นกลไกตลาดในระยะยาว

ทำความเข้าใจกับฉลากอนุรักษ์พลังงาน

ฉลากอนุรักษ์พลังงาน คือ ตราสัญลักษณ์รับรองอาคารว่าเป็นบ้านหรืออาคารอนุรักษ์พลังงาน และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จาก พพ. โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นรางวัลและเชิดชูเกียรติให้กับเจ้าของบ้านและอาคารที่สามารถผ่านเกณฑ์ประเมินตามระดับคะแนนที่กำหนด เป็นการสร้างจิตสำนึกให้ผู้อยู่อาศัย ผู้เช่าบ้านหรือ

อาคาร ได้ตระหนักถึงการอนุรักษ์พลังงาน และให้ฉลากอาคารอนุรักษ์พลังงานเป็นกลไกตลาดในระยะยาว

สำหรับฉลากอนุรักษ์พลังงานที่มอบให้แก่อาคารและบ้านที่เข้าร่วมโครงการ มีอยู่ 2 ลักษณะ ได้แก่ ฉลากอาคารอนุรักษ์พลังงาน และฉลากบ้านอนุรักษ์พลังงาน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับเหมือนกัน คือ

ระดับดี (สีทองแดง) ระดับดีมาก (สีเงิน) และระดับดีเด่น (สีทอง)

ทำอย่างไรให้เข้าเกณฑ์

เกณฑ์ที่นำมาใช้ในการตัดสินฉลากอาคารพักอาศัย และอาคารที่ไม่ใช่อาคารพักอาศัย คือ ระดับของการประหยัดพลังงาน ค่าคะแนนประหยัดพลังงาน ดังนี้

ระดับของการประหยัดพลังงาน	ค่าคะแนนประหยัดพลังงาน (ร้อยละ)	
	อาคารพักอาศัย	อาคารที่ไม่ใช่อาคารพักอาศัย
ดีเด่น	70 หรือมากกว่า	75 หรือมากกว่า
ดีมาก	55 - 69	60 - 74
ดี	40 - 54	45 - 59

เกณฑ์ด้านความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม

อาคารพักอาศัย	อาคารที่ไม่ใช่อาคารพักอาศัย
1. ไม่ใช้สาร CFC เป็นสารทำความเย็นในเครื่องปรับอากาศ	1. ใช้สารทำความเย็นที่ส่งผลต่อสภาวะเรือนกระจกน้อย
2. เกณฑ์ค่าความส่องสว่างขั้นต่ำ และเกณฑ์ค่ากำลังไฟฟ้าส่องสว่างภายในไม่เกิน 25 วัตต์ต่อตารางเมตร	2. ต้องผ่านเกณฑ์การนำอากาศบริสุทธิ์เข้าภายในอาคารขั้นต่ำ
3. มีระบบบำบัดน้ำเสีย บ่อดักขยะ และบ่อดักไขมัน	3. ต้องผ่านเกณฑ์ค่าความส่องสว่างขั้นต่ำ
4. มีแผนการดำเนินการป้องกันมลภาวะและสิ่งรบกวนจากการก่อสร้าง	4. มีระบบบำบัดน้ำเสีย และบ่อดักไขมัน
5. เลือกใช้สีและ/หรือสารเคลือบผิวที่ส่งผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย	5. มีแผนดำเนินการป้องกันมลภาวะ และสิ่งรบกวนจากการก่อสร้าง
	6. เลือกใช้สีและ/หรือสารเคลือบผิวที่ส่งผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย

สัญลักษณ์อาคารอนุรักษ์พลังงาน

ที่มาของแนวความคิด เพื่อต้องการสื่อถึงการให้พลังงานอย่างฉลาด ด้วยการใช้พลังงานธรรมชาติที่มีอยู่รอบตัว เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ ลม ชีวมวล มาปรับใช้อย่างรู้คุณค่า เพื่อให้มีพลังงานใช้อย่างเพียงพอตลอดไป

รูปแบบสัญลักษณ์ ภาพสัญลักษณ์ เป็นการรวมกลุ่มของอาคาร 3 รูปแบบ คือ อาคารทั่วไป อาคารสูง และบ้าน ที่สื่อความหมายถึงอาคารทุกๆ ประเภท ประกอบ

เข้ากับสัญลักษณ์แห่งธรรมชาติ 3 อย่างคือ ดวงอาทิตย์ ลม และต้นไม้ วางซ้อนทับกันอย่างสวยงาม สื่อถึงการนำพลังธรรมชาติมาใช้ภายในอาคารทุกประเภทเพื่อประหยัดพลังงาน

สีของตราสัญลักษณ์ เลือกใช้โทนสีเขียวไล่สีอ่อนแก่ ที่สื่อถึงพลังงานแสงพลังงานจากธรรมชาติ ส่งสู่อาคารบ้านเรือนเปรียบเสมือนการได้รับความประหยัดพลังงานอย่างแท้จริง

ลักษณะการใช้ ใช้กับบ้านและอาคารทุกประเภท

ผู้แทนจากสมาคมวิชาชีพ ผู้แทนจากสำนักงานที่เกี่ยวข้องกับผู้บริโภค และผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ

การติดฉลากช่วยโลกตลาดในระยะยาว

นอกจากนี้ พพ. ยังได้ดำเนินการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับวิธีประหยัดพลังงานในอาคารตั้งแต่การออกแบบ การวางผังอาคาร การเลือกวัสดุก่อสร้าง การเลือกใช้อุปกรณ์ไฟฟ้า พร้อมทั้งจัดทำแบบประเมินอาคารและบ้านอยู่อาศัยประหยัดพลังงาน เพื่อประเมินประสิทธิภาพการใช้พลังงานในอาคาร รวมทั้งชี้จุดบกพร่องที่ทำให้การใช้พลังงานไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

อย่างไรก็ตาม พพ. ยังมีบริการให้คำปรึกษาแนะนำแก่เจ้าของอาคารและบ้านอยู่อาศัย ในการปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้พลังงานให้สูงขึ้น เป็นการสร้างจิตสำนึกให้แก่ผู้ซื้อ หรือเจ้าของบ้าน หรืออาคารให้ตระหนักถึงการอนุรักษ์พลังงาน เพื่อเป็นการยกย่องชื่นชมเจ้าของอาคารที่สามารถผ่านเกณฑ์ประเมินตามระดับคะแนนที่กำหนด ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงการให้พลังงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อให้ข้อมูลการติดฉลากเป็นกลไกตลาดในระยะยาว ที่จะผลักดันเรื่องการอนุรักษ์พลังงานให้เป็นอย่างยั่งยืน

ต้องผ่านการประเมินด้านใดบ้าง

สำหรับหัวข้อหลักๆ ที่นำมาใช้ในการประเมินนั้น ประกอบด้วย สถานที่ตั้งอาคาร ผังบริเวณ และงานภูมิสถาปัตยกรรม เปลือกอาคาร ระบบปรับอากาศ ระบบไฟฟ้าแสงสว่าง ระบบธรรมชาติ พลังงานทดแทน และการจัดการพลังงาน ระบบสุขาภิบาล วัสดุและการก่อสร้าง เทคนิคการออกแบบ และกลยุทธ์ประหยัดพลังงาน / รักษาสิ่งแวดล้อม

อย่างไรก็ตาม อาคารที่ผ่านการประเมินจะเป็นอาคารประหยัดพลังงานกว่าอาคารทั่วไป ที่ออกแบบและก่อสร้างกันมาในอดีตและปัจจุบัน โดยมีมาตรฐานการอนุรักษ์พลังงานสูงกว่าที่กฎหมายอนุรักษ์พลังงาน

กำหนด ในขณะที่เดียวกันก็ประกันคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้นต่ำ ทั้งสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอก สำหรับอาคารที่ผ่านเกณฑ์ระดับดี มีศักยภาพโดยประมาณในการประหยัดพลังงานได้ร้อยละ 10 - 20 ส่วนระดับดีมาก ประหยัดได้ร้อยละ 21 - 30 และระดับดีเด่น สามารถประหยัดได้มากกว่าร้อยละ 30 เมื่อเปรียบเทียบกับอาคารทั่วไป

โดยคณะกรรมการตัดสินฉลาก จะดำเนินการพิจารณาหลักเกณฑ์ ตรวจสอบและรับรองอาคารประหยัดพลังงาน และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย ผู้แทนจากภาครัฐ ผู้ทรงคุณวุฒิจากสถาบันการศึกษา

อาคารที่ผ่านเกณฑ์ระดับดี ประหยัดพลังงานได้ร้อยละ 10 - 20 ส่วนระดับดีมาก ประหยัดร้อยละ 21 - 30 และระดับดีเด่น ประหยัดได้มากกว่าร้อยละ 30 เมื่อเปรียบเทียบกับอาคารทั่วไป

เมื่อช่างฝีมือต่างชาติในกิจการบีโอไอ ต้องไปปฏิบัติงานยังสถานที่อื่น

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Office of the Board of Investment – BOI) หรือบีโอไอ ให้การส่งเสริมการลงทุน ด้วยสิทธิประโยชน์ทั้งที่เป็น ภาษีอากร และที่ไม่ใช่ภาษีอากร โดยสิทธิประโยชน์ด้านช่างฝีมือ เป็นสิทธิประโยชน์ที่ไม่ใช่ภาษีอากร มีบทบาทสำคัญในการให้บริการของบีโอไอ อยู่ในความรับผิดชอบของกลุ่มผู้ชำนาญการต่างประเทศ สังกัดศูนย์บริการลงทุน บีโอไอ ปฏิบัติงานที่ศูนย์บริการวิซ่าและใบอนุญาตทำงาน อาคารจัตุรัสจามจุรี ชั้น 18 สามย่าน กรุงเทพฯ

เมื่อช่างฝีมือต่างชาติได้รับอนุญาตให้เข้ามาปฏิบัติงานในกิจการบีโอไอแล้ว อาจมีความจำเป็นต้องไปปฏิบัติงานยังสถานที่อื่นจากกิจการบีโอไอที่ตนสังกัดทำได้หรือไม่ ต้องดำเนินการอย่างไร

ประเภทของการปฏิบัติงานนอกสถานที่

ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการต่างชาติที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาปฏิบัติงานในกิจการบีโอไอ (กิจการบีโอไอ หรือผู้ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 หมายถึง กิจการที่ได้รับบัตรส่งเสริมฯ) ด้วยสิทธิ์ด้านช่างฝีมือ

ของบีโอไอ อาจมีความจำเป็นต้องไปปฏิบัติงานยังสถานที่อื่น ด้วยเหตุผลหลากหลาย ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ประเภท คือ

- (1) กรณีขออนุญาตให้คนต่างด้าวเพิ่ม หรือย้ายท้องที่ทำงาน
- (2) กรณีขออนุญาตให้คนต่างด้าวไปปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่บริษัทในเครือเดียวกัน
- (3) กรณีขออนุญาตเพิ่มสถานที่ปฏิบัติงานที่กิจการของลูกค้า

คนต่างด้าวเป็นคำทางกฎหมาย หมายถึง บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย ตาม มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2551

ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการ เป็นคำที่อยู่ใน มาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ที่ให้ผู้ที่ได้รับส่งเสริมการลงทุนได้รับอนุญาตนำคนต่างด้าวซึ่งเป็นช่างฝีมือ หรือผู้ชำนาญการเข้ามาในราชอาณาจักรได้ตามจำนวน และกำหนดระยะเวลาให้อยู่ในราชอาณาจักรเท่าที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนพิจารณาเห็นสมควร

กรณีเพิ่ม หรือย้ายท้องที่ทำงาน

เป็นกรณีที่กิจการบีโอไอเดียวกัน มีที่ตั้งหลายท้องที่ ซึ่งหมายถึง หลายจังหวัด แล้วประสงค์จะไปปฏิบัติงานในหลายท้องที่นั้น หรือย้ายไปปฏิบัติงานยังท้องที่อื่นของกิจการ

การพิจารณาห้องที่ทำงานที่เพิ่ม หรือย้าย ต้องเป็นไปตามที่ระบุที่ตั้งโรงงานไว้ในบัตรส่งเสริม หรือที่ตั้งสำนักงานที่ระบุในหนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัท หากที่ตั้งโรงงานเปลี่ยนแปลง ให้แก้ไขเพิ่มเติมที่ตั้งที่สำนักบริหารการลงทุน 1 - 4 ปีโอไอ สำนักงานใหญ่ ให้เรียบร้อยก่อน จึงยื่นขออนุญาตที่กลุ่มผู้ชำนาญการต่างประเทศ ภายหลัง

กรณีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่บริษัท ในเครือเดียวกัน

เป็นกรณีช่างฝีมือ หรือผู้ชำนาญการ ต่างชาติจำเป็นต้องไปปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่บริษัทในเครือ เช่น วางแผน กำกับดูแล บริหารจัดการ ประชุม และลงนามเอกสาร สำคัญ เป็นต้น โดยบริษัทในเครือ หมายถึง บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตั้งแต่สอง นิติบุคคลขึ้นไป ซึ่งมีความสัมพันธ์กันใน ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือในหลาย ลักษณะ และกิจการปีโอไอที่ยื่นขออนุญาต ต้องพิสูจน์ความเป็นในเครืออย่างน้อย 1 ข้อ ดังต่อไปนี้

- (1) ผู้ถือหุ้น หรือผู้เป็นหุ้นส่วนเกินกว่า กึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ถือหุ้น หรือ ผู้เป็นหุ้นส่วนในนิติบุคคลหนึ่ง เป็นผู้ถือหุ้น หรือหุ้นส่วนเกินกว่า กึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ถือหุ้น หรือ ผู้เป็นหุ้นส่วนในอีกนิติบุคคลหนึ่ง

- (2) ผู้ถือหุ้น หรือผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งถือหุ้น หรือเป็นหุ้นส่วนในนิติบุคคลหนึ่ง มีมูลค่าเกินกว่าร้อยละห้าสิบของ ทุนทั้งหมดถือหุ้น หรือเป็นหุ้นส่วน ในอีกนิติบุคคลหนึ่ง ที่มีมูลค่า เกินกว่าร้อยละห้าสิบของทุน ทั้งหมด
- (3) นิติบุคคลหนึ่งถือหุ้น หรือเป็น หุ้นส่วนในอีกนิติบุคคลหนึ่งเกินกว่า ร้อยละห้าสิบของทุนทั้งหมด หรือของหุ้นที่ออกจำหน่ายแล้ว ในกรณีที่บริษัทแรก และ/หรือ บริษัทในเครือบริษัทเดียว หรือ หลายบริษัท หรือบริษัทแรก และ/หรือบริษัทในเครือในลำดับ ชั้นแรก และ/หรือในชั้นต่อๆ ไป บริษัทเดียว หรือหลายบริษัท ถือหุ้นของบริษัทใด มีจำนวน รวมกันเกินกว่าร้อยละห้าสิบของ หุ้นที่ออกจำหน่ายแล้ว ให้ถือว่า บริษัทนั้นเป็นบริษัทในเครือของ บริษัทแรกด้วย
- (4) บุคคลเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวน กรรมการ หรือผู้เป็นหุ้นส่วน ซึ่ง มีอำนาจจัดการในนิติบุคคลหนึ่ง เป็นกรรมการ หรือผู้เป็นหุ้นส่วน ซึ่ง มีอำนาจจัดการในอีกนิติบุคคล หนึ่ง

- (5) บริษัทหนึ่งมีอำนาจควบคุมเกี่ยวกับการ แต่งตั้ง และถอดถอนกรรมการ ซึ่ง มีอำนาจจัดการทั้งหมด หรือ โดยส่วนใหญ่ของอีกบริษัทหนึ่ง
- (6) นิติบุคคลใดจะอยู่ในเครือกับ บุคคลอื่น เมื่อนิติบุคคลนั้นควบคุม หรือถูกควบคุมโดยบุคคลอื่น “ถูกควบคุม” หมายความว่า ถูก ควบคุมโดยบุคคลของสมาชิก หากบุคคลนั้นมีอำนาจในการ เสนอชื่อกรรมการส่วนใหญ่ หรือ เป็นผู้ที่มีอำนาจโดยถูกต้องตาม กฎหมายในการกำกับ การ ดำเนินการของบริษัท หรือเมื่อ ทั้งสองฝ่ายถูกควบคุมโดยบุคคล คนเดียวกัน

ตำแหน่งหน้าที่ที่ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญ การต่างชาติจะไปปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่ บริษัทในเครือ นั้น ต้องเป็นตำแหน่งที่ บริษัทในเครือไม่มี หรือแม้ว่าจะมีตำแหน่ง และว่างอยู่ ก็ไม่สามารถบรรจุลงตำแหน่ง นั้น ได้ เนื่องจากตำแหน่งที่ว่างนั้นเป็นตำแหน่ง สำหรับช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการต่างชาติที่ ปฏิบัติงานเป็นการประจำเท่านั้น

การขออนุญาตไปปฏิบัติงานเพิ่มเติม ที่บริษัทในเครือ จะได้รับอนุญาตหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับเหตุผลและความจำเป็นเป็นกรณีๆ ไป ซึ่งมีบทบาทสำคัญที่สุด แม้บางกรณีจะ ไม่มีความสัมพันธ์ด้านการเป็นบริษัทในเครือ แต่หากมีเหตุผลและความจำเป็นที่มีน้ำหนัก และสำคัญ ไม่เช่นนั้นวิสาหกิจในเครือจะ ไม่สามารถดำเนินธุรกิจได้ อาจได้รับอนุญาต ก็ได้

กรณีเพิ่มสถานที่ปฏิบัติงานที่ กิจการของลูกค้า

เป็นกรณีที่ต้องมีการติดต่อ ประสานงาน และให้บริการลูกค้าที่วิสาหกิจของลูกค้า เช่น ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการต่างชาติในตำแหน่ง ด้านการตลาดและการขาย ด้านบริการ

ทางวิศวกรรมและเทคโนโลยี เป็นต้น โดยจะ ได้รับอนุญาตหรือไม่ ขึ้นอยู่กับเหตุผลและความจำเป็นเป็นกรณีๆ ไป และรายละเอียดเอกสารสัญญาการให้บริการเพื่อประกอบการพิจารณา

หนังสือมอบอำนาจ

การยื่นเรื่องขออนุญาตทุกเรื่องต่อกลุ่มผู้ชำนาญการต่างประเทศ หากผู้บริหารระดับสูงที่เป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงนามผูกพันบริษัทตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัท ไม่ได้มาติดต่อด้วยตนเอง ต้องมีหนังสือมอบอำนาจเสมอ โดยประกอบด้วย

1. หนังสือมอบอำนาจ
2. หนังสือรับรองของบริษัท
3. สำเนาบัตรประจำตัวของผู้มอบอำนาจ และสำเนาบัตรประจำตัวของผู้รับมอบอำนาจ
4. อกรแสดงมี 10 หรือ 30 บาท (10 บาท ใช้ได้ครั้งเดียว แต่ 30 บาท ใช้ได้หลายครั้ง)

ซึ่งต้องยื่นหนังสือมอบอำนาจต้นฉบับทั้งหมดในการติดต่อกลุ่มผู้ชำนาญการต่างประเทศครั้งแรกเสมอ กรณีเป็นคนต่างชาติ ให้แนบสำเนาหนังสือเดินทางที่มีรูปช่างฝีมือ และหน้าการตรวจลงตรา (วีซ่า) ที่ยังมีอายุอยู่

วารสารส่งเสริมการลงทุน

หากผู้บริหารระดับสูงที่เป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงนามผูกพันบริษัทตามหนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัท มาติดต่อด้วยตนเอง และเป็นคนต่างชาติ ให้แนบสำเนาหนังสือเดินทางที่มีรูปช่างฝีมือ และหน้าการตรวจลงตรา (วีซ่า) ที่ยังมีอายุอยู่ แต่ถ้าเป็นคนไทย ให้แนบสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน

อำนาจที่ปรากฏในหนังสือมอบอำนาจ ควรครอบคลุมการยื่นคำขอ และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รับรอง และลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าว รวมถึงทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูล ชี้แจง ให้ถ้อยคำใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการต่างชาติ ต่อกลุ่มผู้ชำนาญการต่างประเทศบีโอไอ

หนังสือมอบอำนาจ และหนังสือรับรองของบริษัท มีอายุไม่เกิน 6 เดือน นับแต่วันที่ในหนังสือนั้น แต่อาจน้อยกว่า 6 เดือน หากมีการเปลี่ยนแปลง หรือแก้ไขอำนาจหรือรายละเอียดในหนังสือนั้น

ฉะนั้น กิจการบีโอไอสามารถยื่นเรื่องขออนุญาตให้ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการต่างชาติที่เข้ามาปฏิบัติงานภายใต้สิทธิประโยชน์ด้านช่างฝีมือของบีโอไอ ไปปฏิบัติงานนอกสถานที่ที่ปฏิบัติงานเป็นการประจำได้ โดยให้รายละเอียด พร้อมเหตุผล และความจำเป็น ประกอบการพิจารณา อีกทั้งแนบเอกสารตามใบตรวจเอกสารของงานช่างฝีมือตามมาตรา 25 ซึ่งปรากฏในเว็บไซต์ของบีโอไอที่ระบบงานช่างฝีมือ http://www.boigo.th/thai/services/boi_forms.asp

- กรณีเพิ่มหรือย้ายท้องที่ทำงาน เป็นข้อ 1.12
- กรณีปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่บริษัทในเครือเดียวกัน เป็นข้อ 1.10
- กรณีเพิ่มการปฏิบัติงานที่กิจการลูกค้า เป็นข้อ 1.16
- กรณีอื่นๆ ตามใบตรวจเอกสารฯ ซึ่งข้อ 1.16 ต้องมีเอกสารแนบประกอบด้วย ดังนี้

- หนังสือของบริษัทแจ้งรายละเอียดความประสงค์ พร้อมเหตุผล และความจำเป็น
- หนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัท
- บัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้น
- สำเนาบัตรส่งเสริมฯ และหนังสืออนุมัติเดิมที่เกี่ยวข้อง

การปฏิบัติงานนอกสถานที่ประเภทแรกที่เพิ่ม หรือย้ายท้องที่ทำงาน เป็นการปฏิบัติงานประจำในกิจการบีโอไอที่ใช้สิทธิประโยชน์ด้านช่างฝีมือ ขณะที่ประเภทที่สอง และสาม เป็นการไปปฏิบัติงานยังวิสาหกิจอื่น ซึ่งอาจได้รับหรือไม่ได้รับการส่งเสริมฯ ก็ได้ บริการทั้งสามของบีโอไอเป็นการอำนวยความสะดวกให้ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการต่างชาติสามารถปฏิบัติงานตามโครงการที่ได้รับส่งเสริมฯ ได้สำเร็จตามเป้าหมาย กิจการบีโอไอไอโอสอนใจใช้บริการ สามารถติดต่อได้ในเวลาราชการ 8.30 - 16.30 น. ที่กลุ่มผู้ชำนาญการต่างประเทศ บีโอไอ ปฏิบัติงานที่ศูนย์บริการวีซ่าและใบอนุญาตทำงาน อาคารจัตุรัสจามจุรี ชั้น 18 กรุงเทพฯ

นอกจากนั้น กลุ่มผู้ชำนาญการต่างประเทศ บีโอไอ จะเริ่มทดลองใช้ระบบออนไลน์ BOI E-Expert System ในเดือนตุลาคม 2554 และเริ่มใช้งานจริงตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2555 ในการยื่นเรื่องช่างฝีมือทั้งระบบ ในทุกประเภทกิจการและทุกชนิดงานช่างฝีมือที่ให้บริการของบีโอไอ เมื่อเริ่มใช้งานจริง หนังสือมอบอำนาจก็ไม่จำเป็นต้องไป บริษัทที่ได้รับการส่งเสริมฯ จะรับผิดชอบรหัส Password และเอกสารที่แนบทั้งหมดของตนเอง ซึ่งจะลดขั้นตอน ลดปริมาณเอกสาร และลดการเดินทางมาติดต่อยื่นเรื่อง อันจะเป็นการอำนวยความสะดวกให้ผู้ให้บริการได้มากยิ่งขึ้น

นานาสาระกับ บีโอไอ

การถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน

1. บริษัทมีหุ้นไทยมากกว่าร้อยละ 51 จำเป็นต้องขอสิทธิประโยชน์ตามมาตรา 27 ในการขอถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอีกหรือไม่

ตอบ ไม่ต้องขอสิทธิ สิทธิประโยชน์ตามมาตรา 27 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 เพิ่มเติม เนื่องจากในบัตรส่งเสริมการลงทุน จะให้เป็นการปกติสำหรับนิติบุคคลที่มีหุ้นต่างชาติข้างมาก

2. บริษัทในลักษณะใดที่ต้องได้สิทธิประโยชน์มาตรา 27 ก่อน จึงจะมีสิทธิถือกรรมสิทธิ์ที่ดินได้

ตอบ ตามพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. 2497 หมวด 9 การกำหนดสิทธิในที่ดินของนิติบุคคลบางประเภท มาตรา 97(1) กำหนดไว้ว่า บริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดที่มีหุ้นอันเป็นทุนจดทะเบียน ถือโดยคนต่างด้าวเกินกว่า

ร้อยละ 49 ของทุนจดทะเบียน หรือผู้ถือหุ้นเป็นคนต่างด้าวเกินกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนผู้ถือหุ้นทั้งหมด แล้วแต่กรณี จะมีสิทธิในที่ดินได้ ให้ถือการใช้สิทธินั้นเสมือนกับคนต่างด้าว

3. หากเดิมบริษัทมีหุ้นไทยข้างมาก แต่ต้องการจะเปลี่ยนเป็นหุ้นต่างชาติข้างมาก บริษัทจะต้องปฏิบัติตามอย่างไร และจะสามารถขอสิทธิประโยชน์มาตรา 27 เพิ่มเติมได้หรือไม่

ตอบ การขอเปลี่ยนสัดส่วนการถือหุ้นนั้น บริษัทจะต้องยื่นขอแก้ไขเปลี่ยนอัตราส่วนผู้ถือหุ้น พร้อมแนบหนังสือยินยอมจากผู้ถือหุ้นไทยทุกราย หรือมติที่ประชุมผู้ถือหุ้น ให้บริษัทเปลี่ยนสัดส่วนการถือหุ้น และหนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัทฉบับล่าสุดมาด้วย หากโครงการยังมีสาระสำคัญเป็นไปตามหลักเกณฑ์การถือหุ้นของต่างชาติ บีโอไอจะพิจารณาอนุญาตให้แก้ไขอัตราส่วนผู้ถือหุ้นไทย พร้อมทั้งพิจารณาให้สิทธิประโยชน์ตามมาตรา 27 เพิ่มเติม ไปในคราวเดียวกัน จากนั้น บริษัทจึงยื่นเรื่องขอถือกรรมสิทธิ์ที่ดินต่อไป

4. หากบริษัทเป็นนิติบุคคลที่มีหุ้นต่างชาติข้างมาก และไม่ได้รับการส่งเสริมฯ จะยังสามารถซื้อที่ดินเพื่อสร้างโรงงานได้หรือไม่

ตอบ โดยปกติบริษัทหรือบุคคลต่างด้าว ไม่สามารถซื้อที่ดินเพื่อสร้างสถานประกอบการได้ ยกเว้นในกรณีที่มีกฎหมายอื่นรองรับ เช่น กฎหมายของพ.ร.บ. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เช่น หากบริษัทจะดำเนินการในนิคมอุตสาหกรรม สามารถขออนุมัติการขอถือกรรมสิทธิ์จากการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยได้โดยตรง

5. ขั้นตอนและเอกสารที่ต้องยื่นในการใช้สิทธิประโยชน์ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน เพื่อเป็นที่ตั้งโรงงานตามมาตรา 27 ของ พ.ร.บ. ส่งเสริมการลงทุน มีขั้นตอนอย่างไร

ตอบ จะต้องยื่นเอกสารต่อบีโอไอดังนี้

1. ยื่นแบบคำขออนุญาตใช้สิทธิและประโยชน์ที่ดิน ตามมาตรา 27 (F LD LO 02) โดยสามารถดาวน์โหลดได้จาก www.boi.go.th/index.php?page=form
2. สำเนาหนังสือบีโอไอที่อนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน ตามมาตรา 27 ทั้งหมด (กรณีขอถือกรรมสิทธิ์เพิ่มเติม)
3. แผนที่โดยสังเขป
4. แผนผังการใช้ที่ดินทั้งหมด และหากมีที่ดินที่ได้รับอนุมัติให้ถือ

กรรมสิทธิ์ที่ตั้งไปแล้ว ให้รวมแผนผังการใช้ที่ดินนั้นๆ มาด้วย

5. สำเนาเอกสารสิทธิ์ที่ดิน (เช่น โฉนดที่ดิน นส.3ก และ นส.3 เป็นต้น) ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง และแผนที่ระวางโฉนด

6. สำเนาบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้น (กรณีเป็นบริษัทมหาชนใช้เฉพาะใบสรุป)

7. สำเนาบัตรส่งเสริมฯ ฉบับหลักทุกโครงการ และฉบับที่ระบุสิทธิประโยชน์มาตรา 27 จำนวน 1 ชุด

โดยบีไอโอจะพิจารณาและแจ้งผลไปยังบริษัท และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้แก่ กรมที่ดิน และผู้ว่าราชการจังหวัดที่เกี่ยวข้องต่อไป (กรณีที่ดินอยู่ในกรุงเทพฯ จะแจ้งเฉพาะกรมที่ดิน เมื่อกรมที่ดินได้รับเรื่องแล้ว จะแจ้งให้สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานครดำเนินการต่อไป)

6. บริษัทสามารถถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน เพื่อเป็นสถานที่ตั้งโรงงานในจังหวัดอื่นที่อยู่นอกเหนือจากที่ระบุในบัตรส่งเสริมฯ ได้หรือไม่

ตอบ ไม่สามารถกระทำได้ หากบีไอโอตรวจสอบสถานที่ตั้งโรงงานที่ระบุในบัตรส่งเสริมฯ พบว่าไม่ตรงกับจังหวัดที่ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน จะไม่อนุมัติให้ถือกรรมสิทธิ์

สำหรับในกรณีนี้บริษัทต้องขอแก้ไขโครงการเพิ่มที่ตั้งหรือเปลี่ยนที่ตั้งสถานประกอบการก่อน หากได้รับอนุมัติแล้วจึงจะสามารถถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในจังหวัดนั้นๆ ได้

วารสารส่งเสริมการลงทุน

7. นอกจากการถือกรรมสิทธิ์เพื่อเป็นสถานที่ตั้งโรงงานแล้ว บริษัทสามารถถือกรรมสิทธิ์ที่ดินเพื่อใช้ในกรณีอื่นได้หรือไม่

ตอบ สามารถทำได้ ตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 1/2551 ลงวันที่ 8 กรกฎาคม 2551 เรื่อง หลักเกณฑ์การอนุญาตให้นิติบุคคลต่างด้าวที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนถือกรรมสิทธิ์ที่ดินสำหรับเป็นที่ตั้งสำนักงานและที่พักอาศัย กำหนดไว้ว่า นิติบุคคลต่างด้าวที่ได้รับการส่งเสริมฯ แต่ละราย สามารถถือกรรมสิทธิ์ที่ดินเพื่อเป็นที่ตั้งสำนักงาน หรือที่พักอาศัยสำหรับผู้บริหาร หรือผู้อำนวยการ และเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานได้ โดยที่ดินดังกล่าวจะตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกันกับที่ดินอันเป็นที่ตั้งสถานประกอบการหรือไม่ก็ได้ โดยหลักเกณฑ์นี้ใช้บังคับสำหรับคำขออนุญาตที่ยื่นภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2555

8. การถือกรรมสิทธิ์ที่ดินตามมาตรา 27 มีการจำกัดขนาดของพื้นที่หรือไม่ และมีหลักเกณฑ์อย่างไร

ตอบ ขนาดของที่ดินที่ถือกรรมสิทธิ์ไม่ได้มีกำหนดไว้ แต่บีไอโอจะพิจารณาตามความเหมาะสมของโครงการ

ส่วนที่ดินที่ใช้เพื่อการอื่นนั้น ตามประกาศ กทท.ที่ 1/2551 กำหนดหลักเกณฑ์การถือครองที่ดินของคนต่างชาติดังนี้

- ที่ดินที่ใช้เป็นที่ตั้งสำนักงาน ถือกรรมสิทธิ์ได้ไม่เกิน 5 ไร่
- ที่ดินที่เป็นที่พักอาศัยสำหรับผู้บริหาร หรือผู้อำนวยการ ถือกรรมสิทธิ์ได้ไม่เกิน 10 ไร่
- ที่ดินที่เป็นที่พักอาศัยของคณงานถือกรรมสิทธิ์ได้ไม่เกิน 20 ไร่

9. หากหนังสืออนุญาตให้บริษัทถือกรรมสิทธิ์ มีเนื้อที่ต่างจากรังวัดสอบเขตในภายหลัง บริษัทจะต้องดำเนินการแก้ไขหรือไม่อย่างไร

ตอบ กรณีหนังสืออนุญาตให้บริษัทถือกรรมสิทธิ์ มีเนื้อที่ต่างจากรังวัดสอบเขตในภายหลัง ถ้าเครื่องหมายที่ดินของหนังสือแสดงสิทธิ์ในที่ดินถูกต้อง แม้เนื้อที่เปลี่ยนแปลงเนื่องจากผลการรังวัดกรมที่ดินก็จะอนุญาตให้โอนได้

10. การขอถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน เพื่อเป็นสำนักงานหรือที่พักอาศัย จะต้องใช้เอกสารอะไรบ้าง

ตอบ จะต้องใช้เอกสารดังนี้

1. คำขออนุญาตใช้สิทธิและประโยชน์ที่ดิน ตามมาตรา 27 (F LD LO 02) โดยสามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.boi.go.th/index.php?page=form>
2. สำเนาหนังสือบีไอโอที่อนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน ตามมาตรา 27 ทั้งหมด (กรณีขอถือกรรมสิทธิ์เพิ่มเติม)
3. แผนที่โดยสังเขป
4. สำเนาเอกสารสิทธิ์ที่ดินทั้งด้านหน้าและด้านหลัง
5. สำเนาบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้น (กรณีเป็นบริษัทมหาชนใช้เฉพาะใบสรุป)
6. สำเนาบัตรส่งเสริมฯ ฉบับหลักทุกโครงการที่ระบุสิทธิประโยชน์มาตรา 27 จำนวน 1 ชุด

11. ถ้าบริษัทต้องการจำหน่ายที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ จะต้องขออนุญาตก่อนหรือไม่

ตอบ บริษัทจะต้องยื่นคำขออนุญาตใช้สิทธิและประโยชน์ที่ดิน ตามมาตรา 27 (F LD LO 02) พร้อมทั้งสำเนาหนังสือบีไอโอที่อนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน ตามมาตรา 27 ทั้งหมดให้บีไอโอพิจารณา และจะต้องได้รับอนุญาตจากบีไอโอก่อนจึงจะจำหน่ายที่ดินได้

โดยบีไอโอจะมีหนังสืออนุญาตให้จำหน่ายที่ดินถึงบริษัทฯ และหน่วยงานที่

เกี่ยวข้อง (กรมที่ดินและจังหวัด) มิฉะนั้น กรมที่ดินจะไม่ดำเนินการจดทะเบียนโอนที่ดิน ให้ ยกเว้นกรณีที่มีคำสั่งยกเลิก/เพิกถอน โครงการ สามารถจำหน่ายที่ดินได้โดยไม่ต้องมีหนังสืออนุญาตให้จำหน่ายที่ดินจาก ปีไอไออีก

12. ถ้าบริษัทมีบัตรส่งเสริมฯ เดิม และ ใช้สิทธิ์ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอยู่แล้ว ต่อมา บริษัทได้รับการส่งเสริมฯ โครงการ ขยาย โดยมีที่ตั้งอยู่ที่เดียวกับที่ดินที่ถือ กรรมสิทธิ์ตามบัตรส่งเสริมฯ ฉบับเดิม กรณีนี้บริษัทจะต้องดำเนินการอย่างไร

ตอบ บริษัทสามารถขออนุญาตถือ กรรมสิทธิ์ที่ดินโดยใช้สิทธิ์ร่วมกับบัตร ส่งเสริมฯ ฉบับเดิมได้ หากบัตรส่งเสริมฯ ฉบับเดิมถูกยกเลิก/เพิกถอน บริษัทจะไม่ ถูกบังคับให้จำหน่ายที่ดินซึ่งเป็นที่ตั้งของ กิจการ เนื่องจากที่ดินแปลงนี้ได้รับอนุญาต ให้ถือกรรมสิทธิ์ในนามนิติบุคคล ซึ่งยังคงมี สิทธิ์ถือครองที่ดินตามบัตรส่งเสริมฯ ฉบับอื่น

13. ถ้าบริษัทจะเช่าที่ดินเพื่อประกอบ กิจการ จะต้องขออนุญาตจากบีไอไอ หรือไม่

ตอบ การเช่าที่ดินไม่ต้องขออนุญาต จากบีไอไอ บริษัทสามารถดำเนินการได้เอง

14. ถ้าบริษัทถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอยู่แล้ว แต่ต่อมาต้องการจะนำที่ดินนั้นไปจำหน่าย สามารถทำได้หรือไม่

ตอบ บริษัทที่ได้รับอนุญาตให้ถือ กรรมสิทธิ์ที่ดินไปแล้ว มีความประสงค์จะนำ ที่ดินดังกล่าวไปจำหน่าย จะต้องขออนุญาต จากบีไอไอก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึง จะดำเนินการจำหน่ายได้

15. ถ้าบริษัทถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอยู่ แล้ว ต่อมาต้องการจะให้บริษัทในเครือ เข้ามาใช้ที่ดินบางส่วน สามารถทำได้ หรือไม่

ตอบ บริษัทจะต้องขออนุญาตใช้ที่ดิน ที่ได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์เพื่อการอื่น ในกรณีให้บริษัทที่เกี่ยวข้องกันใช้ ในกรณีนี้ โดยทั่วไปแล้วบีไอไอจะพิจารณาอนุญาตให้ ใช้ได้ไม่เกินร้อยละ 10 ของจำนวนเนื้อที่ดิน ที่ได้รับอนุญาตเดิม และจะต้องพิจารณา หลักฐานที่แสดงความเกี่ยวข้องกัน เช่น บัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นของทั้งสองบริษัท

16. ถ้าบริษัทถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอยู่ แล้ว ต่อมาเปลี่ยนชื่อบริษัท จะต้อง ดำเนินการอย่างไรเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ ที่ดิน

ตอบ บริษัทที่ได้รับอนุญาตให้ถือ กรรมสิทธิ์ที่ดินขอเปลี่ยนชื่อ ซึ่งการเปลี่ยนชื่อ บริษัทต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงพาณิชย์ โดยหนังสือรับรองได้ระบุชื่อเดิมไว้ และ บริษัทจะต้องนำหลักฐานดังกล่าวมาขอ แก่ไบ้บัตรส่งเสริมฯ ซึ่งในหลักฐานที่ออก โดยบีไอไอจะระบุชื่อเดิมและชื่อปัจจุบัน

ของบริษัทไว้อย่างชัดเจน ในส่วนที่ เกี่ยวข้องกับการถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น บริษัทสามารถนำหนังสือรับรองของ กระทรวงพาณิชย์ยื่นต่อสำนักงานที่ดิน โดยที่บีไอไอไม่ต้องมีหนังสือยืนยันซ้ำอีก

17. บริษัทสามารถถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน ได้เป็นระยะเวลาเท่าใด

ตอบ บริษัทสามารถถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน เพื่อประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริมฯ เป็นการตลอดไปจนกว่าจะเลิกหรือโอน กิจการนั้น

18. ถ้าบริษัทถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอยู่ แล้ว ต่อมาย้ายสถานประกอบการไป ที่อื่น บริษัทจะยังมีสิทธิ์ในการถือ กรรมสิทธิ์ที่ดินแปลงเดิมอยู่หรือไม่

ตอบ ในกรณีที่บริษัทเปลี่ยนที่ตั้งหรือ ย้ายสถานประกอบการทั้งหมด ให้บริษัท จำหน่ายที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ เดิมภายใน 1 ปี นับจากวันที่เปิดดำเนินการ ในที่ตั้งใหม่

19. ถ้าบริษัทเลิกกิจการ จะต้องขาย ที่ดินที่ถือกรรมสิทธิ์กันหรือไม่

ตอบ ในกรณีที่บริษัทได้ยกเลิกหรือ เพิกถอนกิจการ บีไอไอจะแจ้งให้กรมที่ดิน ทราบ และตามมาตรา 27 วรรค 2 บริษัท จะต้องจำหน่ายที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้ถือ กรรมสิทธิ์ภายใน 1 ปี นับแต่วันที่เลิกกิจการ ทั้งนี้หากบริษัทยังไม่ดำเนินการ กรมที่ดิน มีอำนาจบังคับให้บริษัทจำหน่ายที่ดินดัง กล่าวได้ ตามประมวลกฎหมายที่ดิน

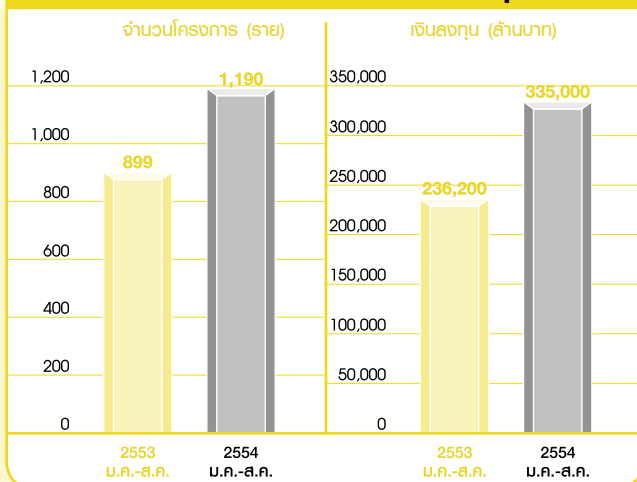

(ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน 2554)

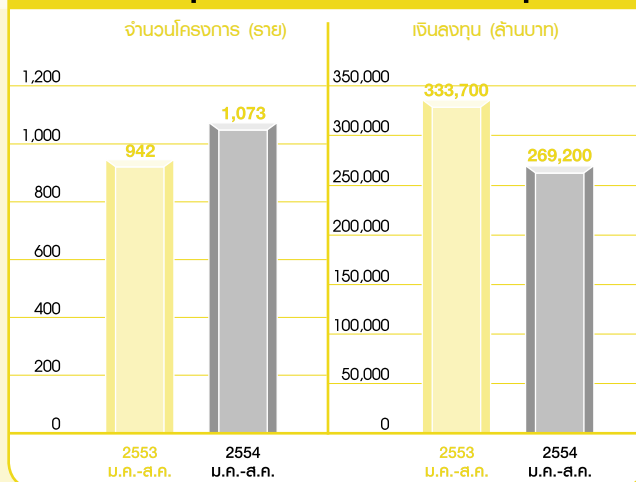

สรุปสถิติการส่งเสริมการลงทุน

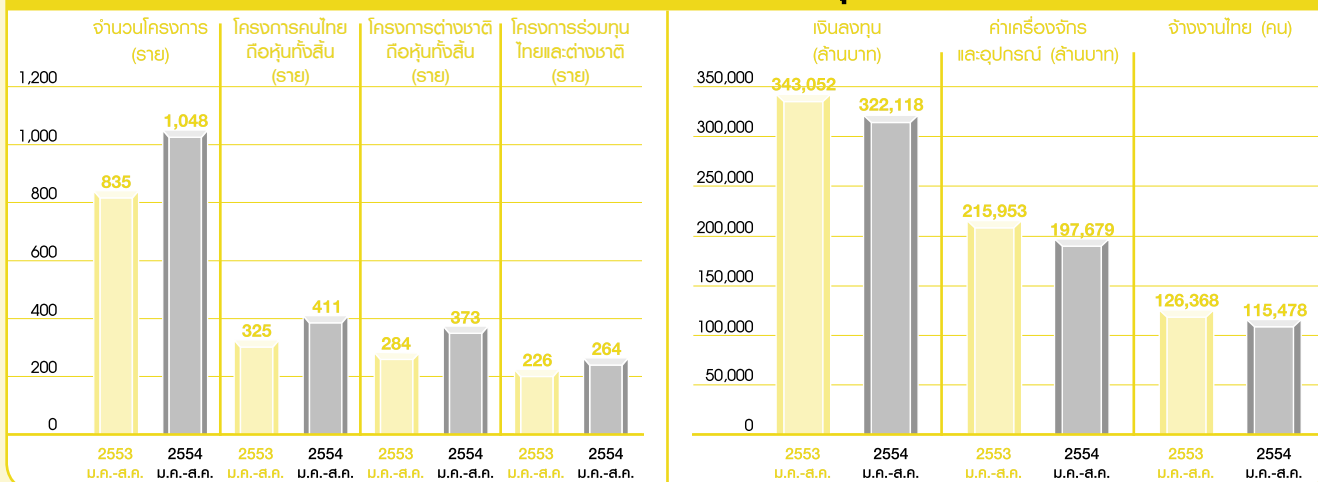
การขอรับการส่งเสริมการลงทุน

การอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน

การออกบัตรส่งเสริมการลงทุน

จำแนกโดยการออกบัตรส่งเสริมการลงทุนตามหมวดกิจการ

หน่วย : ล้านบาท

หมวดกิจการ	จำนวนโครงการ (ราย)			เงินลงทุน			ทุนจดทะเบียนไทย			ทุนจดทะเบียนต่างชาติ			จ้างแรงงาน (คน)		
	2553	2553	2554	2553	2553	2554	2553	2553	2554	2553	2553	2554	2553	2553	2554
	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.
เกษตรกรรมและผลิตผลการเกษตร	183	110	144	50,196	29,230	44,757	5,317	2,202	4,116	2,238	988	1,175	28,411	17,386	14,861
เหมืองแร่ เชรามิคัล และโลหะขั้นมูลฐาน	31	16	23	36,761	7,305	17,881	1,317	658	320	3,220	1,299	1,456	4,291	2,515	2,140
อุตสาหกรรมเบา	73	50	74	10,809	6,582	9,469	603	553	452	771	746	1,248	25,129	9,448	14,096
ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง	251	159	250	85,784	64,275	58,624	1,369	1,033	598	9,224	8,111	5,464	35,454	21,214	29,218
อิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า	234	153	146	90,164	61,833	57,004	472	364	245	1,110	751	1,065	93,243	58,775	34,977
เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก	160	94	146	37,822	25,993	38,262	1,396	1,207	748	1,616	1,096	1,263	13,581	8,628	11,624
บริการ และสาธารณูปโภค	406	253	265	176,452	147,835	96,121	12,362	7,724	11,733	3,082	2,067	1,654	13,543	8,402	8,562
รวม	1,338	835	1,048	487,989	343,052	322,118	22,835	13,741	18,211	21,261	15,057	13,326	213,652	126,368	115,478

ภาวะการส่งเสริมการลงทุน

มกราคม-สิงหาคม 2554 เปรียบเทียบ ปี 2552 และ 2553

	2552	2553	2553	2554	2552	2553	2553	2554
			ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.			ม.ค.-ส.ค.	ม.ค.-ส.ค.
	จำนวนโครงการ (ราย)				ทุนจดทะเบียน (พันล้านบาท)			
การขอรับการส่งเสริมฯ สุทธิ	1,436	1,536	899	1,190	103.2	64.1	40.8	78.6
การร่วมทุนของโครงการต่างชาติ					32.7	27.0	15.6	49.9
ต่างชาติรายใหญ่								
ญี่ปุ่น	262	371	228	368	5.4	12.2	4.4	20.2
ยุโรป	212	185	123	142	5.1	4.6	4.2	1.4
ไต้หวัน	49	44	27	38	1.0	0.5	0.4	0.5
สหรัฐอเมริกา	79	61	34	42	6.4	1.4	0.7	0.2
ฮ่องกง	20	27	18	22	1.8	0.7	0.6	2.0
สิงคโปร์	87	86	47	49	1.1	2.0	1.8	2.5
	เงินลงทุน (พันล้านบาท)							
การกระจายของแหล่งที่ตั้ง								
เขต 1	440	464	289	350	79.2	48.1	31.2	41.4
กรุงเทพมหานคร	193	224	137	167	15.4	10.2	6.3	13.7
ปริมณฑล	247	240	152	183	63.8	38.0	24.8	27.7
เขต 2	490	604	358	522	303.3	227.6	138.9	206.9
ระยอง	108	159	96	131	55.1	94.7	60.2	85.5
ภูเก็ต	11	6	5	5	2.6	3.0	1.3	3.2
อื่นๆ	371	439	257	386	245.6	129.9	77.4	118.2
เขต 3	503	466	252	317	238.1	138.9	66.1	86.7
- 36 จังหวัด	422	402	223	267	196.5	125.3	59.5	76.7
- 23 จังหวัด (เขต 3 พิเศษ)	81	64	29	50	41.7	13.5	6.6	10.0
ภาคเหนือ	119	93	60	69	37.4	24.6	14.6	11.4
ภาคกลาง	31	18	9	20	28.1	11.1	2.6	5.7
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	169	153	64	91	98.3	56.5	24.1	19.6
ภาคตะวันออก	50	53	28	39	23.4	9.9	5.8	20.3
ภาคตะวันตก	22	12	5	7	5.2	1.7	0.2	2.5
ภาคใต้	74	94	60	52	26.7	15.9	13.0	10.0
อื่นๆ	38	43	26	39	19.0	19.4	5.9	17.2
ไม่ระบุที่ตั้ง	3	2	-	1	0.1	-	-	-

	2552	2553	2553 ม.ค.-ส.ค.	2554 ม.ค.-ส.ค.	2552	2553	2553 ม.ค.-ส.ค.	2554 ม.ค.-ส.ค.
	จำนวนโครงการ (ราย)				ทุนจดทะเบียน (พันล้านบาท)			
การอนุมัติให้การส่งเสริมฯ ทั้งสิ้น	1,003	1,566	942	1,073	41.4	49.2	33.6	42.8
การร่วมทุนของโครงการต่างชาติ					16.5	21.5	14.0	23.3
ต่างชาติรายใหญ่								
ญี่ปุ่น	249	368	218	312	3.6	6.2	3.8	13.8
ยุโรป	159	186	119	110	2.6	4.6	3.8	0.8
ไต้หวัน	33	42	22	27	0.6	0.3	0.2	0.6
สหรัฐอเมริกา	41	55	32	31	5.7	0.7	0.7	2.0
ฮ่องกง	14	31	20	11	0.1	0.2	0.1	0.3
สิงคโปร์	65	79	48	56	0.3	2.2	2.0	3.9
	เงินลงทุน (พันล้านบาท)							
การกระจายของแหล่งที่ตั้ง								
เขต 1	336	496	315	330	49.7	69.8	53.0	31.5
กรุงเทพมหานคร	162	223	133	156	11.9	11.1	8.6	5.8
ปริมณฑล	174	273	182	174	37.8	58.7	44.5	25.7
เขต 2	383	605	355	460	180.8	244.1	170.2	158.0
ระยอง	96	152	87	116	42.7	84.2	66.6	71.6
ภูเก็ต	11	9	6	4	1.7	3.0	1.7	4.9
อื่นๆ	276	444	262	340	136.3	156.9	101.9	81.5
เขต 3	284	465	272	283	50.9	177.1	110.5	79.7
- 36 จังหวัด	244	410	236	240	46.0	161.3	100.8	73.3
- 23 จังหวัด (เขต 3 พิเศษ)	40	55	36	43	4.9	15.9	9.7	6.4
ภาคเหนือ	61	96	58	61	5.9	24.1	14.3	19.4
ภาคกลาง	10	29	17	14	1.3	24.3	15.9	4.8
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	75	132	79	102	11.3	67.5	35.9	17.7
ภาคตะวันออก	40	44	23	34	7.1	23.3	19.3	11.9
ภาคตะวันตก	13	15	10	6	1.3	3.1	1.8	1.5
ภาคใต้	62	102	55	39	11.3	22.3	13.3	7.7
อื่นๆ	23	47	30	27	12.7	12.6	10.0	16.7

หมายเหตุ เขต 1 ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรสาคร และสมุทรปราการ

เขต 2 ได้แก่ กาญจนบุรี จะเขิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ราชบุรี สระบุรี สมุทรสงคราม สุพรรณบุรี อ่างทอง ระยอง และภูเก็ต

เขต 3 ได้แก่ 59 จังหวัด โดยแบ่งเป็นเขต 3 พิเศษ จำนวน 23 จังหวัด ได้แก่ ศรีสะเกษ หนองบัวลำภู สุรินทร์ ยโสธร มหาสารคาม นครพนม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ สกลนคร บุรีรัมย์ อำนาจเจริญ ชัยภูมิ หนองคาย อุบลราชธานี อุตรดิตถ์ แพร่ พะเยา น่าน สตูล บัณฑิตานี้ ยะลา นราธิวาส และบึงกาฬ และเขต 3 ใน 36 จังหวัดที่เหลือ

สำหรับกิจการขนส่งทางเรือ หรืออากาศ ได้รวมไว้ใน เขต 3

ข้อสังเกต 1) ในแต่ละเดือนสถิติการอนุมัติให้การส่งเสริมฯ ไม่สามารถนำไปเปรียบเทียบกับสถิติการขอรับการส่งเสริมฯ ในเดือนเดียวกัน เนื่องจากปกติสำนักงานฯ จะใช้เวลาพิจารณาอนุมัติโครงการที่ขอรับการส่งเสริมฯ ภายในกำหนดเวลา 15 - 90 วันทำการ

2) สถิติไม่นับรวมโครงการซึ่งไม่มีการลงทุนเพิ่ม ได้แก่ โยกย้ายสถานประกอบการ รับโอนโครงการ กิจการเดิมขอสิทธิประโยชน์ไม่เกี่ยวกับภาษีอากร

โครงการอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน เดือนสิงหาคม 2554

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผล จากการเกษตร					
1. นางวิริยา พรทวีวัฒน์ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	พืช ผัก และผลไม้อบแห้ง 30 ตัน	1.11	20.00	43	จ. เชียงใหม่ (เขต 3)
2. ยางวีเอ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำยางชั้น 13,200 ตัน SKIM CREPE และ/หรือ SKIM BLOCK 740 ตัน	1.16	18.20	94	จ.ตรัง (เขต 3)
3. คอนดิเมนต์ แพคตอรี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอสปรุงรส 2,000 ตัน	1.11	45.30*	28	จ.ลำพูน (เขต 3)
4. เฟรนดีส์ กรีน เอ็นเนอร์ยี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ 3,046 ตัน	1.12	41.50*	19	จ.ราชบุรี (เขต 2)
5. จันทรเจริญฟาร์ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เลี้ยงไก่เนื้อ 1,862,400 ตัว	1.5	72.00*	23	จ.สุพรรณบุรี (เขต 2)
6. MR. GAURAV GUPTA (หุ้นอินเดียทั้งสิ้น)	พืชอบแห้ง 360 ตัน เมนทอล 200 ตัน	1.11	29.00	50	จ.ชลบุรี (เขต 2)
7. สุปารา จำกัด (หุ้นมาเลเซียทั้งสิ้น)	ยางแห้ง 6,000 ตัน	1.16	12.00	38	จ.พังงา (เขต 3)
8. ไทยฮั่วยางพารา จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย - ไอร์แลนด์ - สิงคโปร์ - มาเลเซีย - จีน)	น้ำยางชั้น (CONCENTRATE LATEX) 15,000 ตัน และสกินเครพและ/หรือ สกินบล็อก (SKIM CREPE/ SKIM BLOCK) 1,950 ตัน	1.16	56.50*	100	จ.ระยอง (เขต 2)
9. มังคิ ดิง ฟูด จำกัด (ร่วมทุนไทย - จีน)	ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากบุก 900 ตัน	1.11	8.50	18	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
10. กรีนฟู้ดส์ เอเชีย จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	อาหารจากธัญพืช 40 ตัน	1.11	1.00	7	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
11. โฮลซัม ทรี อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขนมขบเคี้ยวจากธัญพืช 360 ตัน	1.11	13.00	27	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
12. ลินรุ่งเรือง ฟาร์ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เลี้ยงไก่เนื้อ 2,180,000 ตัว	1.5	72.00*	20	จ.บุรีรัมย์ (เขต 3)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
13. นายชวลิต พรหมแก้ว (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์จากยางธรรมชาติ เช่น พื้นอ่อนและหมอน เป็นต้น 4,060 ตัน	1.16	95.00*	108	จ.ชลบุรี (เขต 2)
14. ไทย ไฮ เวเนเจอร์ส จำกัด (ร่วมทุนไทย - สหรัฐฯ)	เมล็ดกาแฟคัดคุณภาพ 300 ตัน	1.14	6.20	5	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
15. MR. MAO YUNFEI (ร่วมทุนไทย - จีน)	ยางแท่ง (BLOCK RUBBER) 20,000 ตัน	1.16	100.00*	45	จ.บึงกาฬ (เขต 3)
16. ยูเนียนปาล์มออยล์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ 10,500 ตัน	1.12	44.00*	30	จ.กระบี่ (เขต 3)
17. นายสมพงษ์ ตั้งทรงศิริศักดิ์ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์จากพืช ผัก ผลไม้ เช่น ผักและผลไม้ ทอด เป็นต้น 300 ตัน	1.11	10.00	50	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
18. เซาร์ทแลนด์ลาเท็กซ์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำยางข้น (CONCENTRATE LATEX) 18,460 ตัน	1.16	121.80*	88	จ.สงขลา (เขต 3)
19. มารีน ไบโอ รีซอสเซส จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์จากเปลือกกุ้ง เช่น ไคติน และไคโตซาน 360 ตัน	1.17	95.00*	26	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
รวม			861.00	819	เขต 1 = 4 เขต 2 = 5 เขต 3 = 10 ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 2 เหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน					
1. โซติก (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์ ADVANCED CERAMIC 12,000 ชิ้น	2.5	80.00*	40	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
2. ยูซีซี อุตสาหกรรม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนเหล็กหล่อ 960 ตัน อุปกรณ์เครื่องจักร เช่น ลูกรีดสำหรับงานโลหะ (ROLLER) 8,640 ตัน	2.15	91.20*	246	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
รวม			171.20	286	เขต 1 = 1 เขต 2 = 1 เขต 3 = - ไม่ระบุที่ตั้ง = -

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา					
1. ไทยเน็กซัส จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	แถบตราสำหรับ เครื่องแต่งกาย 25,526,400 ตารางเมตร	3.1	75.30*	102	จ.ปราจีนบุรี (เขต 3)
2. ซิมสตาร์ ดีไซน์ แอนด์ แมนูแฟคเจอร์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - เนเธอร์แลนด์)	เครื่องประดับและชิ้นส่วน 2,664,000 ชิ้น	3.7	11.70	127	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
3. เด็นเติ้ลส์ไทยฮาลิม จำกัด (ร่วมทุนไทย - เกาหลี)	ชุดเก้าอี้ทำฟัน (DENTAL UNIT CHAIR) 300 ชุด	3.9	2.70	9	จ.ชลบุรี (เขต 2)
4. ดิวบ้า คอนแทคเลนส์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - เกาหลี)	เลนส์สัมผัสสายตา (CONTACT LENS) 4,800,000 คู่	3.9	25.10	42	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
5. อิทโซล แมนูแฟคเจอร์ จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	กระเป๋า 50,000 ชิ้น	3.4	29.92	101	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
รวม			144.72	381	เขต 1 = 2 เขต 2 = 1 เขต 3 = 2 ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะ: เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง					
1. ฮามากะ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	แม่พิมพ์ และการซ่อมแซม แม่พิมพ์ที่ผลิตเอง 120 ชุด	4.2	30.00	10	จ.ระยอง (เขต 2)
2. ดัน ฮง ฮุย จำกัด (ร่วมทุน - สิงคโปร์)	โซ่รถจักรยานยนต์ (DRIVE CHAIN) 2,400,000 เส้น	4.10	91.00*	45	จ.ชลบุรี (เขต 2)
3. ไทยนิตโชอิ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เครื่องจักร 10 ชุด แม่พิมพ์ 10 ชุด อุปกรณ์จับยึด 300 ชุด ผลิตภัณฑ์โลหะ 2,000 ชุด ชิ้นส่วนโลหะกลึงแต่ง 45,000 ชิ้น	4.3	12.00	51	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
4. ยามาฮิชิ แมนูแฟคเจอร์ริง (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนญี่ปุ่น - มาเลเซีย)	ชิ้นส่วนโลหะสำหรับยานพาหนะและเครื่องใช้ไฟฟ้า 1,000 ตัน	4.3	27.00	25	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
5. นายทรงกลด แซ่ว่อง (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะขึ้นรูป เช่น ชิ้นส่วนประตูและหน้าต่าง 50 ตัน	4.3	8.00	20	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
6. เคียวคูโย เท็กซิล (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนเข็มขัดนิรภัย 3,000,000 ชิ้น ชิ้นส่วนถุงลมนิรภัย 2,500,000 ชิ้น	4.10	27.30	25	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
7. คาโตเล็ค เอ็นจิเนียริง (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	STEEL PALLET 12,200 ชุด	4.3	76.10*	13	จ.ชลบุรี (เขต 2)
8. MR. KOJI OJIRI (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ซ่อมแซม VACUUM FURNACE 64 เครื่อง	4.17	17.70	18	จ.ชลบุรี (เขต 2)
9. เพรส คราฟท์ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนโลหะขึ้นรูป (METAL PRESS PARTS) 2,800 ตัน	4.3	79.00*	115	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
10. ทีบีเคเค (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ปั๊มน้ำสำหรับเครื่องยนต์ รถแทรกเตอร์และเพื่อ การเกษตร 168,550 ชิ้น ปั๊มน้ำสำหรับเครื่องยนต์ รถยนต์ประหยัดพลังงาน มาตรฐานสากล 523,460 ชิ้น	4.2 และ 4.10	90.70*	16	จ.ชลบุรี (เขต 2)
11. เจ เอส ออโตเวิร์ค จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะสำหรับ ยานพาหนะ 24,502 ตัน	4.10	98.50*	308	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
12. สยามเอทีอุตสาหกรรม จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนยานพาหนะสำหรับ รถยนต์ประหยัดพลังงาน มาตรฐานสากล ได้แก่ HUB DRUM 428,000 ชิ้น และ KNUCKLE 356,000 ชิ้น	4.10	96.10*	18	จ.ชลบุรี (เขต 2)
13. MR.TANAKA SHIGEYOSHI (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	เครื่องจักรสำหรับ งานอุตสาหกรรม 100 ชุด	4.2	8.40	18	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
14. บี.เอส. คาเมียะ จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	การเคลือบผิว (SURFACE TREATMENT) 130 ตัน	4.4	16.00	16	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
15. ไทยซัมมิท มิทซูบะ อิเล็กทริค แมนูแฟคเจอร์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ARMATURE 1,800,000 ชิ้น	4.10	64.70*	14	จ.ชลบุรี (เขต 2)
16. ไทยชันอะ จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	แม่พิมพ์ (DIE) 100 ชุด การซ่อมแซมแม่พิมพ์ (DIE REPAIRING) 100 ชุด	4.2	19.10	7	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
17. สยาม ฮิตาชิ เอลลิเวเตอร์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น - สิงคโปร์)	ชิ้นส่วนโลหะสำหรับลิฟต์ 214,000 ชิ้น	4.2	55.00*	20	จ.ชลบุรี (เขต 2)
18. MR. HORIBE MICHIRO (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	เครื่องจักรเพื่อการ อุตสาหกรรม 150 เครื่อง	4.2	40.00*	70	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
19. สยามแพนคอน จำกัด (ร่วมทุนไทย - จีน)	บรรจุภัณฑ์ทำจากโลหะ 1,900 ตัน	4.3	15.00	28	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
20. สยาม ทากะ พริชิตัน จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะสำหรับ ยานพาหนะ เช่น BRAKE PAD SUPPORT และ WEAR INDICATOR และ COIL SPRING 427 ตัน	4.3 และ 4.10	72.00*	143	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
21. เอ็นทีเอ็น แมนูแฟคเจอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ROCHER ARM BEARING และชิ้นส่วน เช่น SHAFT ASSY และ OUTER RING ASSY เป็นต้น 6,000,000 ชุด	4.10	79.70*	36	จ.ระยอง (เขต 2)
22. โรบอท ซิสเต็ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เครื่องจักรอุตสาหกรรม เช่น HANDLING EQUIPMENT, ROBOT SYSTEM, ROBOT และเครื่องเชื่อมอัตโนมัติ 20 ชุด	4.2	7.10	12	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
23. ศรีไทยโมลด์ส จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	แม่พิมพ์และ การซ่อมแซมแม่พิมพ์ 200 ชุด	4.2	32.20	39	จ.ชลบุรี (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
24. พีโก้ ซอฟท์แวร์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - นอร์เวย์)	บ้านสำเร็จรูป หรือ ส่วนประกอบครบชุดของ บ้านสำเร็จรูป 973 หลัง	4.20	10.00	42	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
25. MR. SHOGEI TANAKA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	แม่พิมพ์ และการซ่อมแซม แม่พิมพ์ที่ผลิตเอง 100 ชุด	4.2	30.00	10	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
26. เอส.เอส.เอส. ออโตโมทีฟ อินดัสตรี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะสำหรับ ยานพาหนะ เช่น RUMPER, FLOOR PANEL และ BODY SIDE OUTER 12,000 ตัน	4.10	13.80	8	จ.นนทบุรี (เขต 1)
27. นิปปอน คินไซคุ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์โลหะรีดขึ้นรูป เช่น FORMING RAIL และ FORMING FLAT BAR 69 ตัน	4.3	32.00	7	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
28. MR. KENNETH CHANG CHU NAN (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะ เช่น SHAPT 750 ตัน	4.3	43.00*	51	จ.ระยอง (เขต 2)
29. เบสเทรอด พรีซิชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เครื่องจักรสำหรับ งานอุตสาหกรรม เช่น เครื่องสร้างอนุภาคพลาสมา (PLASMA MACHINE) 75 ชุด	4.2	44.29*	37	จ.ระยอง (เขต 2)
30. เอ เอ็ม พี เมทัลเวอคส์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะปั๊มขึ้นรูป 900 ตัน	4.3	2.70	147	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
31. MR. YUTAKA UCHIYAMA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะ เช่น ชิ้นส่วนเครื่องยนต์ 75,000 ชิ้น	4.3	107.50*	24	จ.ชลบุรี (เขต 2)
32. สคิป (1999) เอ็นจิเนียริง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะกลึงแต่ง 500 ตัน ชิ้นส่วนพลาสติก สำหรับงานอุตสาหกรรม 800 ตัน	4.3 และ 4.12	2.00	8	จ.ชลบุรี (เขต 2)
33. สยามมิชลิน จำกัด (หุ้นสวีเดนแลนด์ทั้งสิ้น)	ยางล้อรถยนต์ 3,159,000 เส้น	4.10	36.40	664	จ.ชลบุรี (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
34. วัฒนไพศาล เอ็นจิเนียริง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	โครงสร้างโลหะ สำหรับงานอุตสาหกรรม 20,000 ตัน	4.19	145.00*	455	จ.ชลบุรี (เขต 2)
35. สหมิตรเครื่องกล จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	การชุบแข็ง (HEAT TREATMENT) 1,055 ตัน	4.12	80.00*	21	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
36. เอ็มแอนด์เค พรินซ์ชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนยานพาหนะ เช่น MUFFLER, MANIFOLD และ DUCT เป็นต้น 486 ตัน	4.10	35.00	20	จ.ระยอง (เขต 2)
37. เทอร์มอล แมคคานิกส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เครื่องตัด CNC 10 เครื่อง เครื่องตัดพลาสติก 30 เครื่อง	4.2	1.00	23	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
38. ไทย วู รี เอ็นจิเนียริง จำกัด (ร่วมทุนไทย - เกาหลี)	โครงสร้างโลหะ สำหรับงานอุตสาหกรรม (STEEL STRUCTURES) 5,800 ตัน	4.19	81.00*	188	จ.ระยอง (เขต 2)
รวม			1,726.29	2,772	เขต 1 = 11 เขต 2 = 25 เขต 3 = 2 ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 5 อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า					
1. โอริสมา เทคโนโลยี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	4.00	27	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
2. เดอร์รี่เซอร์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - อังกฤษ)	ซอฟต์แวร์	5.8	2.36	10	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
3. สทริทิล (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ฝรั่งเศส)	พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (E - COMMERCE)	5.9	1.50	10	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
4. ฟลิป อินเวิร์ท จำกัด (ร่วมทุนไทย - เดนมาร์ก)	ซอฟต์แวร์	5.8	4.00	32	จ.ชลบุรี (เขต 2)
5. วาย - เมคโค จำกัด (หุ้นเกาหลีใต้ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้า 5,100,000 ชิ้น	5.3	160.00*	200	จ.ชลบุรี (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
6. วันเน็ต จำกัด (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.70	9	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
7. MR. MARLON GUY McMARTIN (หุ้นแคนาดาทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	45.00*	43	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
8. MS. SVEN ERNST (หุ้นเยอรมนีทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.60	10	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
9. อีเลคโทรลักซ์ ประเทศไทย จำกัด (หุ้นสวีเดนทั้งสิ้น)	เครื่องอบผ้า (DRYER MACHINE) 10,400 เครื่อง	5.2	38.40	20	จ.ระยอง (เขต 2)
10. คิง ลอง อิเลคทริคอล จำกัด (หุ้นไต้หวันทั้งสิ้น)	POWER CARD 4,000,000 ชิ้น	5.3	30.00	26	จ.ชลบุรี (เขต 2)
11. ชินแนพทิก จำกัด (ร่วมทุนไทย - พม่า)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.50	2	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
12. พิคเจอร์ ดิส สตูดิโอ จำกัด (หุ้นเดนมาร์กทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	3.00	31	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
13. ออนไลน์แอสซีท จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	2.80	9	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
14. นายสุพจน์ สัญญพิสิทธิ์กุล (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	25.50	37	จ.นนทบุรี (เขต 1)
15. พูจิโคคิ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	SOLENOID VALVE 700,000 ชิ้น	5.3	51.20*	24	จ.สระบุรี (เขต 2)
16. อีระมงคล อุตสาหกรรม จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	หลอดฟลูออเรสเซนต์ ชนิด ข้าวเดียว (หลอดตะเกียบ) 72,000,000 ดวง	5.3	51.00*	621	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
17. ที เอส เจ พรีนเทค จำกัด (หุ้นเกาหลีใต้ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ (DOOR GLASS) 1,000,000 ชิ้น	5.3 และ 5.5	56.00*	80	จ.ชลบุรี (เขต 2)
18. อาร์คอม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ISOLATOR / CIRCULATOR 4,000 ชิ้น RF PALLET AMPLIFIER 350 ชิ้น RF MOBILE DUPLEXER 300 ชิ้น	5.5	4.65	30	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
19. โอแอลอาร์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นออสเตรเลียทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	10.00	19	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
20. เวอร์เท็กซ์ อินเตอร์เนชั่นแนล (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับ เครื่องใช้ไฟฟ้า และผลิตภัณฑ์ อิเล็กทรอนิกส์ 40 ตัน	5.3 และ 5.5	77.30*	40	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
21. รอยัล ไทม์ ซิตี จำกัด (ร่วมทุนญี่ปุ่น - ฮองกง)	นาฬิกาข้อมือ 1,000,000 เรือน	5.4	250.00*	127	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
22. ไทยนิคเค เทรดิง จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	CONDENSER สำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้า 192,000 ชิ้น	5.3	100.20*	93	จ.ชลบุรี (เขต 2)
23. เค.จี.เอ เทค จำกัด (หุ้นเกาหลีใต้ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะ สำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้า 600,000 ชิ้น	5.3	7.00	107	จ.ชลบุรี (เขต 2)
24. ชุง อัม ดิจิเทค จำกัด (หุ้นเกาหลีใต้ทั้งสิ้น)	WIRE HARNESS 2,000,000 ชุด	5.5	12.00	80	จ.ชลบุรี (เขต 2)
25. ชไนเดอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ฝรั่งเศส)	MINIATURE CIRCUIT BREAKER 6,100,000 ชิ้น	5.3	85.00*	81	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
26. เอ็กซ์ตรา โซลูชั่น เอ็นจิเนียริง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.50	9	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
27. นางใจพิมพ์ อิวาโมะโตะ (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.20	5	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
28. MR. YAO YAO (หุ้นจีนทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	5.10	18	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
29. นายณรงค์ ตานานวัฒน์ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	2.00	55	จ.เชียงใหม่ (เขต 3)
30. โฟด์ซ์ แมนูแฟคเจอร์ริง จำกัด (ร่วมทุนไทย - สหรัฐฯ)	DISPLAY PANET 75,000 ชิ้น	5.5	21.40	111	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
31. เอ็นอีซี อินฟรอนเทียร์ ไทย จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ELETRONIC CONTROL UNIT สำหรับยานพาหนะ 440,000 ชิ้น และอุปกรณ์โทรคมนาคม เช่น SERVER 10,000 ชุด	5.4 และ 5.5	76.50*	24	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
32. MS. SEIICHI HOTTA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	3.50	5	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
33. MR. ALI ZIANI (ร่วมทุนไทย - ฝรั่งเศส)	ซอฟต์แวร์	5.8	5.00	19	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
34. เอวาพลาสติก (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นได้วันทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับ เครื่องใช้ไฟฟ้าและผลิตภัณฑ์ อิเล็กทรอนิกส์ เช่น ชิ้นส่วน PRINTER และชิ้นส่วน EXTERNAL HDD 2,120 ตัน	5.3 และ 5.5	80.00*	144	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
35. เจ.อาร์.แอล.สยาม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เครื่องขงกาแฟสำหรับร้านค้า 1,200 เครื่อง เครื่องบดกาแฟสำหรับร้านค้า 1,200 เครื่อง	5.2	3.00	10	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
36. ทิมพานอ อิเลคทริคอลล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชุดควบคุมอุปกรณ์ไฟฟ้า เช่น CONTROL AND RELAY PROTECTION, COMPUTER BASE SUBSTATION CONTROL SYSTEM 1,260 ตู้	5.1	15.50	75	จ.ชลบุรี (เขต 2)
รวม			1,240.41	2,243	เขต 1 = 20 เขต 2 = 11 เขต 3 = 5 ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระจก และพลาสติก					
1. เบสเทรต พรีซิชัน จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับ อุตสาหกรรมต่างๆ 1,820 ตัน	6.12	28.40	100	จ.ระยอง (เขต 2)
2. อุตสาหกรรมกระจกตราฟท์ไทย จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	กระจกตราฟท์ 282,000 ตัน	6.14	54.90*	726	จ.กาญจนบุรี (เขต 2)
3. อุตสาหกรรมกระจกตราฟท์ไทย จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	กระจกตราฟท์ 270,000 ตัน	6.14	107.20*	726	จ.กาญจนบุรี (เขต 2)
4. ไทย จีซีโอ เรซิ่นทอป จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	PHENOLIC RESIN 2,000 ตัน	6.2	34.30	6	จ.ระยอง (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
5. ควอลิตี้ มีเนอรัล จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์พลาสติก หรือเคลือบด้วยพลาสติก 7,200 ตัน	6.12	25.00	16	จ.ลพบุรี (เขต 3)
6. คอลเกต - ปาล์มโอเล็ฟ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	ยาสีฟัน 29,600 ตัน	6.9	11.80	48	จ.ชลบุรี (เขต 2)
7. เอ. พี. ดับเบิลยู อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เม็ดพลาสติกรีไซเคิล 17,520 ตัน	6.12	17.50	41	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
8. ไทย โอ.พี.พี. จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	หลอดลามิเนต 55,200,000 หลอด	6.12	38.30	~	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
9. คิมแพ็ค จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	หลอดลามิเนต 97,100,000 หลอด	6.12	61.80*	8	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
10. สตาร์ ปิโตรเลียม รีไฟน์นิ่ง จำกัด (ร่วมทุนไทย - สิงคโปร์)	ผลิตภัณฑ์จากโรงกลั่น น้ำมันปิโตรเลียม 138,500 บาร์เรล	6.6	120.80*	444	จ.ระยอง (เขต 2)
11. เอ็นจีเนียร์พลาสติก โปรดักส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับ อุตสาหกรรมต่างๆ 480 ตัน	6.12	10.00	119	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
12. ศตวรรษพลาสติก จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์พลาสติก และชิ้นส่วนพลาสติก สำหรับอุตสาหกรรมต่างๆ 4,800 ตัน	6.12	20.00	350	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
13. บางนากระสอบ จำกัด (ร่วมทุนไทย - จีน)	กระสอบสานพลาสติก 1,410 ตัน	6.12	6.50	90	จ.ชัยภูมิ (เขต 3)
14. นายสุรเดช ศิริวัจนางกูร (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขวดพลาสติกและ ขวดพลาสติกกึ่งสำเร็จรูป 1.815 ตัน	6.12	20.00	30	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
15. นากาโนะ เทค (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนยาง และชิ้นส่วนพลาสติก 150,000,000 ชิ้น	6.12	12.00	70	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
16. พาราไดซ์ พลาสติก จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติก เช่น เครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ และยานยนต์ 4,800 ตัน	6.12	100.00*	73	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
17. ไฮ - พี (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับ อุตสาหกรรมต่างๆ 210 ตัน	6.12	89.80*	143	จ.ระยอง (เขต 2)
18. แฟมิลี่ คอร์ปอเรชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติก เช่น เครื่องใช้ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ และยานยนต์ 2,800 ตัน	6.12	15.00	23	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
19. MR. HIROYUKI TOKUDA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	สิ่งพิมพ์ เช่น ฉลาก และ สติ๊กเกอร์ สำหรับติดบน บรรจุภัณฑ์ต่างๆ 60,000 ตารางเมตร	6.16	8.00	6	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
รวม			781.30	3,019	เขต 1 = 7 เขต 2 = 9 เขต 3 = 3 ไม่ระบุที่ตั้ง = -

หมวด 7 กิจการบริการ และสาธารณูปโภค					
1. มิซึกิ อิเลคโทรนิคส์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและ ผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	8.00	-	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
2. เซ้าท์ สยาม เซลลิ่ง จำกัด (ร่วมทุนไทย - เยอรมนี)	เดินเรือท่องเที่ยว หรือ ให้เช่าเรือท่องเที่ยว 2 ลำ	7.3.2	15.00	7	ไม่ระบุที่ตั้ง
3. อมตะ ซัมมิท เรดดี บิลท์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	พัฒนาอาคารสำหรับ โรงงานอุตสาหกรรม 3,863 ตารางเมตร	7.8	55.00*	2	จ.ชลบุรี (เขต 2)
4. อีสเทิร์น ซีบอร์ด อินดัสเตรียล เอสเตท (ระยอง) จำกัด (ร่วมทุนไทย - สหรัฐฯ)	พัฒนาอาคารสำหรับ โรงงานอุตสาหกรรม 1,973 ตารางเมตร	7.8	23.37	15	จ.ระยอง (เขต 2)
5. อี พี อี (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและ ผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	11.30	3	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
6. พดกษา เรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มี รายได้น้อยหรือปานกลาง 264 หน่วย	7.5	81.40*	-	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
7. MR. RENE JULES CHARLES FREDERIC BAAK (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค	7.13	10.00	6	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
8. โฮมเพลส ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มี รายได้น้อยหรือปานกลาง 289 หน่วย	7.5	137.20*	12	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
9. โทปุระ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและ ผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	10.00	3	จ.ระยอง (เขต 2)
10. สุโขทัย เอ็น จี วี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สถานีบริการก๊าซธรรมชาติ สำหรับยานพาหนะ 24,600 ต้น	7.2	39.00	21	จ.สุโขทัย (เขต 3)
11. พริสทรูติกเอ็นจีวี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สถานีบริการก๊าซธรรมชาติ สำหรับยานพาหนะ 21,000 ต้น	7.2	38.50	23	จ.สระบุรี (เขต 2)
12. ธรรมรัตน์ เอ็นเนอร์จี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สถานีบริการก๊าซธรรมชาติ สำหรับยานพาหนะ 27,400 ต้น	7.2	43.75*	14	จ.กำแพงเพชร (เขต 3)
13. เอ็นเนอร์จี พลัส จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากก๊าซชีวภาพ 2.8 เมกะวัตต์	7.1	84.50*	13	จ.ร้อยเอ็ด (เขต 3)
14. ชูลเลอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นเยอรมนีทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	4.00	5	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
15. เดอะ แกรนด์ พัฒนา ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มี รายได้น้อยหรือปานกลาง 113 หน่วย	7.5	30.50	~	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
16. MR. GREGORY BLAKE SMYTH (หุ้นบริติชเวอร์จินไอแลนด์ทั้งสิ้น)	ธุรกิจรับจ้างบริหารระบบ ธุรกิจระหว่างประเทศ	7.16	1.38	5	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
17. MR. GRAHAM JOHN FORRESTER (หุ้นออสเตรเลียทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	10.00	50	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
18. เอสเอ็มอี แฟคทอรี จำกัด (ร่วมทุนไทย - สหรัฐฯ)	พัฒนาอาคารสำหรับ โรงงานอุตสาหกรรม 12,100 ตารางเมตร	7.8	75.73*	15	จ.ระยอง (เขต 2)
19. พี.เอ็น.เอ็นจีวี ปากช่อง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สถานีบริการก๊าซธรรมชาติ สำหรับยานพาหนะ 12,790 ต้น	7.2	20.00	8	จ.นครราชสีมา (เขต 3)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
20. ฟุจิเทค พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มี รายได้น้อยหรือปานกลาง 312 หน่วย	7.5	40.00*	-	จ.นครปฐม (เขต 1)
21. เหมราช อีสเทิร์นซีบอร์ด อินดัสเตรียล เอสเตท จำกัด (ร่วมทุนไทย - สหรัฐฯ)	พัฒนาอาคารสำหรับ โรงงานอุตสาหกรรม 11,460 ตารางเมตร	7.8	125.44*	15	จ.ระยอง (เขต 2)
22. เสนา ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มี รายได้น้อยหรือปานกลาง 157 หน่วย	7.5	104.10*	-	จ.นนทบุรี (เขต 1)
23. มิตซูบิชิ เอลเลเวเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	สนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	18.40	75	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
24. อีโคยอร์ช จำกัด (ร่วมทุนไทย - ฝรั่งเศส)	เดินเรือท่องเที่ยวหรือให้เช่า เรือท่องเที่ยว 4 ลำ	7.3.2	23.00	6	ไม่ระบุที่ตั้ง
25. โมริโรคู เทคโนโลยี (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและ ผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	13.10	17	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
26. ดี - แลนด์ กรุ๊ป จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มี รายได้น้อยหรือปานกลาง 116 หน่วย	7.5	30.50	8	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
27. ซาแนค เทคดิง (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและ ผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	20.00	8	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
28. MR. PIERRE JAFFRE (หุ้นฝรั่งเศสทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	3.50	9	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
29. รีเจนท์ กรีน เพาเวอร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มี รายได้น้อยหรือปานกลาง 674 หน่วย	7.5	163.00*	30	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
30. แพร่ธารงวิทย์ เอ็น จี วี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สถานีบริการก๊าซธรรมชาติ สำหรับยานพาหนะ	7.2	34.00	11	จ.น่าน (เขต 3)
31. โอเอสที เม็ตซ์ เอสอีเอ จำกัด (หุ้นเยอรมนีทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	3.00	4	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
32. อินเตอร์ ซิสเต็มส์ ซอฟต์แวร์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	3.00	13	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์ และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
33. เอเชียรุมส์ บิสเนส เซอร์วิสเซส (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นบริติชเวอร์จินไอร์แลนด์ทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	9.50	73	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
34. ไทย โอ เค เค แมชชีนเนอร์รี่ จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้า และการลงทุน	7.15	12.09	12	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
35. วี.แอล. เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขนส่งทางเรือ 848 ตันกรอส	7.9	70.00*	18	ไม่ระบุที่ตั้ง
36. นายวีระศักดิ์ รติพรรณพงศ์ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	วิจัย และพัฒนาเครื่องมือ และอุปกรณ์การเกษตร เช่น เครื่องมือกรีดยางไฟฟ้า และ อุปกรณ์เจาะนำทางน้ำยาง	7.20	2.00	12	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
37. เหมราช อีสเทิร์นซีบอร์ด อินดัสเตรียล เอสเตท จำกัด (ร่วมทุนไทย - สหรัฐฯ)	พัฒนาอาคารสำหรับ โรงงานอุตสาหกรรม และหรือคลังสินค้า	7.8	54.68*	15	จ.ระยอง (เขต 2)
รวม			1,427.94	528	เขต 1 = 20 เขต 2 = 9 เขต 3 = 5 ไม่ระบุที่ตั้ง = 3
รวม 7 หมวดอุตสาหกรรม			6,352.86	10,048	เขต 1 = 66 เขต 2 = 61 เขต 3 = 32 ไม่ระบุที่ตั้ง = 3

หมายเหตุ

เขต 1 ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร
 เขต 2 ได้แก่ กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ราชบุรี สระบุรี สมุทรสงคราม สุพรรณบุรี
 อ่างทอง ระยอง และภูเก็ต
 เขต 3 ได้แก่ 59 จังหวัดที่เหลือ

**** หมายถึง** โครงการขนาดใหญ่ คือ โครงการที่มีเงินลงทุน ตั้งแต่ 500 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียน)
 รวมทั้งสิ้น - ราย เงินลงทุน - ล้านบาท จ้างงานไทย - คน
 ตั้งในเขต 1 = - โครงการ เขต 2 = - โครงการ เขต 3 = - โครงการ ไม่ระบุที่ตั้ง = - โครงการ

*** หมายถึง** โครงการขนาดกลาง คือ โครงการที่มีเงินลงทุนระหว่าง 40-500 ล้านบาท (ไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียน)
 รวมทั้งสิ้น 59 ราย เงินลงทุน 4,934.69 ล้านบาท จ้างงานไทย 6,180 คน
 ตั้งในเขต 1 = 13 โครงการ เขต 2 = 34 โครงการ เขต 3 = 11 โครงการ ไม่ระบุที่ตั้ง = 1 โครงการ

ที่เหลือเป็นโครงการขนาดเล็ก คือ โครงการที่มีเงินลงทุนไม่เกิน 40 ล้านบาท (ไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียน)
 รวมทั้งสิ้น 97 ราย เงินลงทุน 1,418.17 ล้านบาท จ้างงานไทย 3,868 คน
 ตั้งในเขต 1 = 53 โครงการ เขต 2 = 27 โครงการ เขต 3 = 15 โครงการ ไม่ระบุที่ตั้ง = 2 โครงการ

แฉดวง สกท.

ดร.อรรชกา สีบุญเรือง เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน มอบนโยบายแก่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานฯ ณ หอประชุมใหญ่ บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2554

สัมมนาเพื่อผู้บริหารญี่ปุ่น

นายส่งศักดิ์ ลิ้มบานเย็น รองเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เป็นประธานเปิดการสัมมนา “แรงงานสัมพันธ์ในองค์กรที่ผู้บริหารญี่ปุ่นควรรู้” ณ โรงแรมกรุงศรี ริเวอร์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2554

ต้อนรับคณะนักศึกษาจากจีน

นางสาวรองกนก มานะกิจจกมล นักวิชาการส่งเสริมการลงทุนชำนาญการพิเศษ ให้การต้อนรับคณะนักศึกษาจาก Overseas Chinese University สาธารณรัฐประชาชนจีน ณ ศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน เมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2554

แบบฟอร์มสมัครสมาชิก วารสารส่งเสริมการลงทุน

ชื่อ นามสกุล

บริษัท/อาชีพ ตำแหน่ง

ประเภทกิจการ/ผลิตภัณฑ์

ที่อยู่

โทรศัพท์ โทรสาร

E-mail

ยินดีบริจาคเงินสมทบการจัดทำฉบับละ 70 บาท จำนวน ฉบับ
ตั้งแต่เดือน ถึงเดือน

รวมเป็นเงิน บาท (.....)

โดย

- ข้าราชการเงินสด ณ ศูนย์บริการลงทุน ชั้น 1 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
- ธนาคารดีสง่าจ่าย ปณ. สำนักงานใหญ่ ปตท. 10908 ในนาม “นางบุษยาพร วิริยะศิริ”
โดยแนบบแบบฟอร์มสมัครสมาชิกมายัง กองบรรณาธิการ วารสารส่งเสริมการลงทุน
- โปรดออกใบเสร็จรับเงินในนาม
(กรณีแตกต่างจากข้างต้น)

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

555 ถ.วิภาวดีรังสิต แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900
โทรศัพท์ 0 2553 8111 ต่อ 6196 โทรสาร 0 2553 8222 และ 0 2553 8316

แบบสอบถามความคิดเห็น

วารสารส่งเสริมการลงทุน

1. ประเภทของหน่วยงาน เอกชน ราชการ

2. ลักษณะการดำเนินการ มหาวิทยาลัย ธุรกิจบริการ อุตสาหกรรม อื่นๆ

3. วารสารส่งเสริมการลงทุนมีประโยชน์ต่อกัน หรือธุรกิจของท่าน

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

4. วารสารส่งเสริมการลงทุนมีเนื้อหาสาระโดยรวมเป็นอย่างไร

ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ ควรปรับปรุง

5. ท่านสามารถนำความรู้ที่ได้จากวารสารส่งเสริมการลงทุนไปขยายผลต่อในด้านใด

ประยุกต์เป็นองค์ความรู้ใหม่ ปรับใช้กับงาน
 ให้คำปรึกษา/บริการ เพิ่มแนวทางการดำเนินการกิจการใหม่

6. รูปเล่ม และรูปแบบการจัดวางภายในเล่ม

ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ ควรปรับปรุง

7. การใช้ภาษา

ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ ควรปรับปรุง

8. เนื้อหาในวารสารส่งเสริมการลงทุนที่ท่านสนใจ (โปรดใส่หมายเลขเรียงลำดับ 1 = มากที่สุด และ 12 = น้อยที่สุด)

แวดวง สกท. บทความพิเศษ บทสัมภาษณ์ ข่าว
 รายงานภาวะเศรษฐกิจ - อุตสาหกรรม กฎ และระเบียบความรู้ จับกระแสโลก
 สถิติสถิติการส่งเสริมการลงทุน โครงการอนุมัติให้การส่งเสริม ถนนสู่ BUILD
 ลู่ทางการลงทุน - ธุรกิจ อื่นๆ

9. หากเห็นว่าควรปรับปรุง ควรปรับปรุงในด้านใด เช่น ด้านเนื้อหา รูปแบบภายในเล่ม จำนวนหน้า การให้บริการของเจ้าหน้าที่ ในกองบรรณาธิการ ฯลฯ

.....

.....

.....

10. ท่านต้องการรับข้อมูลข่าวสารจากวารสารส่งเสริมการลงทุนเพิ่มเติมในด้านใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ด้านข้อมูลการส่งเสริมการลงทุน (โปรดระบุ) ด้านธุรกิจ

ด้านความรู้ในอุตสาหกรรม ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม

อื่นๆ

11. ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

โปรดส่งข้อเสนอแนะมายัง กองบรรณาธิการ วารสารส่งเสริมการลงทุน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

555 ถ.วิภาวดีรังสิต แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

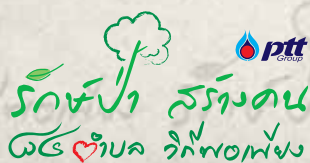
โทรศัพท์ 0 2553 8111 ต่อ 6196 โทรสาร 0 2553 8222 และ 0 2553 8316 อีเมล head@boi.go.th

พลิกใจ...

เด็กสาว สู่นักพัฒนาบ้านเกิด

ความฝันวัยเด็ก อี๊วเป็นเด็กดอย เลยได้เห็นการทำเกษตรกรรมตามกระแสนุ่ ที่ยิ่งทำยิ่งเป็นหนี้ เห็นการบริโภคทรัพยากรธรรมชาติจนเสื่อมโทรม พอมาเรียนต่อในเมือง เลยเลือกเรียนสาขาพัฒนาชุมชน ฝันว่าสักวันจะได้กลับไปพัฒนาบ้านเกิด **พลิกฝันให้เป็นจริง** พอเรียนจบ ได้แต่คุยกับพี่ชายว่า ถ้าที่บ้านรับสมัครเจ้าหน้าที่ทำงานเกี่ยวข้องกับชุมชนให้บอกด้วย จนได้มาเข้าร่วมกับโครงการรักษ์ป่า สร้างคน ๘๔ ตำบล วิถีพอเพียงของปตท. สิ่งแรกทีพลิกใจคือ ทำให้อี๊วเห็นว่า ความจริงแล้วการพัฒนาชุมชน ไม่จำเป็นต้องรอให้องค์กรไหนมาช่วย เราสามารถทำได้ด้วยตัวเอง เริ่มจากจุดเล็กๆ คือตัวเรา ครอบครัวเราให้เป็นแบบอย่าง ต้องพึ่งตัวเองให้ได้ โครงการฯ เน้นความรู้หน้าและทำให้เรารู้จักพึ่งตัวเอง **นักพัฒนารุ่นใหม่** ปตท. ให้แนวทางในการพัฒนาแบบใหม่ ยึดพอเพียงตามแนวพระราชดำริเป็นหลัก สร้างให้คนรู้จักพัฒนาตัวเอง แล้วค่อยๆ ต่อยอดออกไป วันนี้ครอบครัวอี๊วดีขึ้นแล้ว เราก็ออยากช่วยขยายผลไปสู่เยาวชน เพราะคนรุ่นใหม่คืออนาคตของสังคม

พลิกใจให้พอเพียง เพื่อสุขภาพที่แข็งแรงร่วมกันได้ที่ www.84tambonsforking.com

คิดถึงการลงทุนคิดถึง

บีโอไอ

หากท่านคิดจะลงทุน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เป็นกิจการประเภทใด ขนาดการลงทุน เล็กหรือใหญ่ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน หรือบีโอไอ พร้อมมอบสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากร และอำนวยความสะดวกต่างๆ แก่ท่าน พร้อมคำปรึกษาแนะนำ และข้อมูลด้านเศรษฐกิจการลงทุน

สำนักงานในส่วนภูมิภาค

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 1 (เชียงใหม่)

ห้อง 108 -110 อาคารแอร์พอร์ต มิชิเนล ปาร์ค เลขที่ 90 ถ.มทิตล ต.หายยา อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50100
โทร. 0 5320 3397-400 โทรสาร 0 5320 3404
อีเมล : chmai@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 2 (นครราชสีมา)

2112/22 ถ.มิตรภาพ อ.เมือง จ.นครราชสีมา 30000
โทร. 0 4421 3184-6 โทรสาร 0 4421 3182
อีเมล : korat@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 3 (ขอนแก่น)

177/54 หมู่ 17 ถ.มิตรภาพ อ.เมือง จ.ขอนแก่น 40000
โทร. 0 4327 1300-2 โทรสาร 0 4327 1303
อีเมล : khonkaen@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 4 (ชลบุรี)

46 หมู่ 5 นิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง ถ.สุขุมวิท ต.ทุ่งสุขลา อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี 20230
โทร. 0 3840 4900 โทรสาร 0 3840 4997-9
อีเมล : chonburi@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 5 (สงขลา)

7-15 อาคารไชยงค์ ถ.จตุรทิศ 1 อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110
โทร. 0 7434 7161-5 โทรสาร 0 7434 7160
อีเมล : songkhla@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 6 (สุราษฎร์ธานี)

49/21-22 ถ.ศรีวิชัย ต.มะขามเตี้ย อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 84000
โทร. 0 7728 4637, 0 7728 4435 โทรสาร 0 7728 4638
อีเมล : surat@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 7 (พิษณุโลก)

59/15 อาคารไทยศิวารัตน์ ชั้น 3 ถ.บรมไตรโลกนารถ 2 ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000
โทร. 0 5524 8111 โทรสาร 0 5524 8777
อีเมล : phitsanulok@boi.go.th

หน่วยงานบริการอื่นๆ

ศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน

โทร. 0 2209 1100 โทรสาร 0 2209 1199
อีเมล : osos@boi.go.th เว็บไซต์ : osos.boi.go.th

และ ศูนย์บริการวีซ่าและใบอนุญาตทำงาน

โทร. 0 2209 1100 โทรสาร 0 2209 1194
อีเมล : visawork@boi.go.th เว็บไซต์ : www.boi.go.th
อาคารจัตุรัสจามจุรี ชั้น 18 ถ.พญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

สมาคมส่งเสริมนักลงทุน

อาคารทีพีแอนด์ที ชั้น 16 เลขที่ 1 ถ.วิภาวดีรังสิต แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทร. 0 2936 1429 ต่อ 201-208
โทรสาร 0 2936 1441-2 อีเมล : is-investor@ic.or.th เว็บไซต์ : www.ic.or.th

OVERSEAS OFFICES

BEIJING : Thailand Board of Investment, Beijing Office
Royal Thai Embassy, No.40 Guang Hua Road, Beijing 100600, P.R.C.
Tel: 005 86 10 6532 4510 Fax: 005 86 10 6532 1620 E-mail: beijing@boi.go.th

FRANKFURT : Thailand Board of Investment, Frankfurt Office
Royal Thai Embassy, Bethmannstr. 58, 5.OG 60311 Frankfurt am Main Federal Republic of Germany Tel: 005 49 6992 91230 Fax: 005 49 6992 12320 E-mail: fra@boi.go.th

GUANGZHOU : Thailand Board of Investment, Guangzhou Office
Investment Promotion Section, Royal Thai Consulate-General, Room 1216-1218, Garden Tower 368 Huanshi Dong Road, Guangzhou 510064, P.R.C.
Tel: 005 86 8387 7770 Fax: 005 86 8387 2700 E-mail: guangzhou@boi.go.th

LOS ANGELES : Thailand Board of Investment, Los Angeles Office
Royal Thai Consulate-General, 611 North Larchmont Boulevard, 3rd Floor, Los Angeles CA 90004, U.S.A. Tel: 005 1 323 960 1199
Fax: 005 1 323 960 1190 E-mail: boila@boi.go.th

NEW YORK : Thailand Board of Investment, New York Office
61 Broadway, Suite 2810, New York N.Y. 10006, U.S.A. Tel: 005 1 212 422 9009
Fax: 005 1 212 422 9119 E-mail: nyc@boi.go.th

OSAKA : Thailand Board of Investment, Osaka Office
Royal Thai Consulate - General, Bangkok Bank Building 7th Floor, 1-9-16 Kyutaro Machi, Chuo-Ku, Osaka 541-0056, Japan Tel: 005 81 66271 1395
Fax: 005 81 66271 1394 E-mail: osaka@boi.go.th

PARIS : Thailand Board of Investment, Paris Office
Ambassade Royale de Thaïlande 8, Rue Greuze, 75116, Paris, France
Tel: 005 33 1569 02600 - 1 Fax: 005 33 1569 02602 E-mail: par@boi.go.th

SEOUL : Thailand Board of Investment, Seoul Office
#1804, 18th Floor, Coryo Daeyungak Tower, 25-5, Chungmuro 1-ga, Jung-gu, Seoul, 100-706, Korea Tel: 005 82 319 9998 Fax: 005 82 319 9997 E-mail: seoul@boi.go.th

SHANGHAI : Thailand Board of Investment, Shanghai Office
Royal Thai Consulate - General 15th Floor, Crystal Century Tower, 567 Weihai Road, Shanghai 200041, P.R.C. Tel: 005 86 21 6288 9728 - 9 Fax: 005 86 21 6288 9730
E-mail: shanghai@boi.go.th

SYDNEY : Thailand Board of Investment, Sydney Office
Suite 101, Level 1, 234 George Street, Sydney, New South Wales 2000, Australia
Tel: 005 61 29252 4882 , 005 61 29252 4884 Fax: 005 61 29252 4883 E-mail: sydney@boi.go.th

STOCKHOLM : Thailand Board of Investment, Stockholm Office
Stureplan 4C 4th Floor, 114 35 Stockholm, Sweden Tel: 005 46 8463 1158, 46 8463 1172, 1174 - 5 Fax: 005 46 8463 1160 E-mail: stockholm@boi.go.th

TAIPEI : Thailand Board of Investment, Taipei Office
Taipei World Trade Center, 3rd Floor, Room 3E 39-40 No.5, Xin - Yi Road, Sec.5 Taipei 110, Taiwan R.O.C. Tel: 005 886 2234 56663 Fax: 005 886 2234 56623 E-mail: taipei@boi.go.th

TOKYO : Thailand Board of Investment, Tokyo Office
Royal Thai Embassy, 8th Floor, Fukuda Building, West 2-11-3 Akasaka, Minato-ku, Tokyo 107-0052, Japan Tel: 005 81 33582 1806 Fax: 005 81 33589 5176 E-mail: tyo@boi.go.th

